

מחזורת מיוחדת
המזכה לזמן הרבים
על פנת ללמוד בו
פס"ח תשפ"ג

ולקח מעץ החיים...

והחי לעולם

השקפה בהירה
על מאורעות התקופה
ותפקידנו בה

חלק א

מאמרים ושו"ת בעניני השעה

חלק ב

מאמר ה'מדיה ככלי הסותר לאין סוף

מבעל מחבר ספרו "בלבבי משכן אבנח" שליט"א

ולקח מעץ החיים ...

והי לעולם

השקפה בהירה על מאורעות התקופה
ותפקידנו בה

- חלק א -

מאמרים ושו"ת בעניני השעה

- חלק ב -

מאמר ה'מדיה' ככלי הסותר אין סוף

מבעל מחבר ספרי "בלבבי משכן אבנה" שליט"א

מהדורה מורחבת - עשי"ת התשפ"ג

החפץ לקבל את העלון השבועי בדוא"ל,
וכן מקבץ שאלות ותשובות לפי סדר הפרשיות,
ישלח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלה דרך הפקס,
נא לשלוח בקשה למספר פקס:
03-5480529

קח חלק בהוצאות הגדולות
של זיכוי הדברים בהדפסת הספרים

מרכז הצדקה
טל: 1-800-28-28-28
טל: +972-2-5025580

צריך לפרט
קרן 4387 - בלבבי משכן אבנה

לפרטים נוספים ולהרשמה והקדשות
052.766.9975

©

כל הזכויות שמורות

שיעורי מורנו הרב שליט"א
מופיעים ב'קול הלשון'
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

בכל ענייני הספרים יפנה ל:
מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
פקס: 03-5480529

תוכן הענינים

- חלק א -

ז	מאמר "לדעת בארץ דרכך"
יח	מאמר "כח המשיכה אחר המדיה"
נ	מאמר "כח הרע שבמדיה"
פה	מאמר "ציפית לישועה"

שאלות ותשובות

	מהותו של האינטרנט
קא	א. גדר של שער הנ' דטומאה גבי אינטרנט מסונן
קב	ב. דור שכולו חייב ועוד
קו	ג. גילוי גוג ומגוג
קו	ד. האינטרנט - מלחמת גוג ומגוג
קח	ה. אורו של משיח והעבודה לפני הגאולה
קי	ו. ההתייחסות להשערות על הסיבה להתפשטות הקורונה
קיב	ז. שער הנר"ן דקליפה
קיג	ח. הנהגת התקופה
קיד	ט. בענין גאולה ובירור האחרון
קטז	י. כח הרע ביחס לאינטרנט
קיט	יא. השפעת טומאת המדיה
קכ	יב. שער הנר"ן דטומאה

הנזק הרוחני ע"י השימוש באינטרנט

קכב	יג. השימוש באינטרנט - הרגשה של חוזק ושליטה
קכג	יד. איך לנהוג באמריקה
קכד	טו. סיבת ההתנגדות למדיה
קכה	טז. מי שמחזיק פלאפון טמא
קכו	יז. עולם התורה וחורבן הדור

קכט	יח. טומאה בעולם הישיבות
קל	יט. הסכנות שבמחשב
קלה	כ. מדוע שימוש במדיה מסוננת אסורה
קלה	כא. מכשיר ה'רדיו' ביחס ל'מדיה', שימוש ב'מדיה' לקירוב רחוקים,
קלח	ההבדל בין שמיעה לראיה ביחס ל'מדיה'
קלט	כב. גדר שורש הקלקול של המדיה
קמ	כג. שריפת הנשמות ע"י האינטרנט
קמב	כד. שאלות בענין האינטרנט
	כה. בענין הבחירות

השייכות בין נגיף הקורונה ואסונות נוספים לשימוש באינטרנט

קמז	כו. האסון במירון
קמו	כז. מה המבט הפנימי על האסון הנורא בל"ג בעומר במירון
קמח	כח. המשך לשאלה בענין האסון במירון
קמט	כט. עוד בענין האסון במירון תשפ"א
קנא	ל. מגפת "הקורונה" בסין - סיבתה ותיקונה
קנב	לא. עוד בענין הקורונה
קנה	לב. החמרת מגפת "הקורונה" - מהו רצון הקב"ה מבני חו"ל ובני ארץ ישראל בעת הזו
קנז	לג. למה נפטרו אלו שאין להם שייכות עם מדיה

שימוש באינטרנט לצורך רוחניות

קנט	לד. השתמשות בזום לדברי תורה
קס	לה. צפייה בשיעורי תורה בווידיז
קסא	לו. האם אינטרנט הוא עולם התווה, והאם אתרי פנימיות התורה הוא גילוי האלוקות בתחתונים?
קסב	לז. מה עיקר הבעיה באינטרנט
קסג	לח. צדקה למוסדות ע"י אינטרנט
קסד	לט. אתרי תורה של פנימיות התורה
קסה	מ. האם ההשקפה עדיפה על ההלכה?
קסה	מא. התחברות למדיה עבור שיעורי תורה וקשר משפחתי
קסה	מב. יצירת מוזיקה עם המחברים לאינטרנט
קסו	מג. שיעור טלפונית ע"י מספר אינטרנט

קסז	מד. לימוד תורה דרך האינטרנט
	מה. שימוש ב'בקול הלשון', וגדר הריחוק שנגרם מחמת לימוד תורה
קסח	דרך ה'מדיה'
קסח	מו. שימוש בזום לצורך דברי תורה
קעא	מז. חיבור נפשי לזום
קעב	מח. שיעורי תורה
קעג	מט. קירוב קרובים
קעד	נ. חיבור לתורה דרך ה'מדיה' למי שגר בחו"ל
קעה	נא. איך לדון לכף זכות את רבותי שיש להם מכשיר חכם או מלל

השימוש בפלאפון כשר ובמחשב לצורך דברי תורה

קעה	נב. השימוש במחשב בבהכ"נ ופלאפון ברחוב
קעת	נג. רצון השלטון לבטל את הטלפונים כשרים

שימוש באינטרנט לענינים שונים

קפא	נד. החזקת מכשיר מוגן
קפא	נה. השתמשות באינטרנט ובזום
קפב	נו. על ענין ההיתר שהחריב את הדור
	נז. שימוש במדיה לצורך פרנסה ולימוד תורה, והאם המשתמש במדיה מסוננת
קפג	לא יזכה לעולם הבא
קפד	נח. שימוש במדיה לצורך פרנסה
קפה	נט. שימוש באינטרנט במקום העבודה לצורך פרנסה
	ס. עיקר כוונת יצה"ר בנגיף ה'קורונה' להצליח להוציא היתר השתמשות
קפו	באינטרנט
קפז	סא. שידוך באמצע הקורונה
קפז	סב. משרד עורכי הדין ואינטרנט
קפח	סג. האם אפשר לעשות קניות אונליין ע"י גוי?
קפט	סד. לבקש מקרובים שיש להן אינטרנט לקנות בגדים לילדים
קצ	סה. שיעורי זום בשביל בגרויות
קצב	סו. בענין מה שהגדולים בארה"ב התירו מדיה בכמה אופנים
קצד	סז. שימוש במדיה לצורך פרנסה, לימוד תורה, ועוד עניינים
קצה	סח. פרישה משימוש ב'מדיה' עבור בעיות קשב וריכוז במקום הפסד כספי

סט. שאלות לגבי שימוש ב'מדיה' באופנים מסוימים
 ע. שימוש במדיה לניהול כספים, קושי עם בן שמנתקים מהמדיה, קשר משפחתי
 קצז
 קצט
 ר דרך המדיה, גדר דברי התורה שכבר למד דרך המדיה
 עא. התעמלות אונליין

התמודדות עם בני המשפחה בענין המדיה

רא עב. התנתקות לבעלי תשובה מכל הרגלי המדיה
 רג עג. שימוש במדיה עבור ילד בסיכון רוחני
 רד עד. מה צריך לעשות כדי להשפיע על בני המשפחה
 רד עה. כיצד להשפיע שלא לראות סרטים באינטרנט
 רה עו. שימוש טלפון חכם עבור בני המשפחה
 רו עז. מה לומר לרב שיש לו מכשיר חכם
 רז עח. איך להשפיע על אחרים להפריש עצמם
 רח עט. לשכנע אנשים להתנתק מהמדיה
 רט פ. כיצד ניתן להמתיק את הדינים שעל המשתמש באינטרנט
 ריא פא. סופה של המדיה
 ריא פב. האינטרנט אחרי ביאת משיח

אורו של משיח שמתגלה ע"י הניתוק מהאינטרנט

ריג פג. חיבור לאורו של משיח
 ריג פד. ההתנתקות מהאינטרנט מביא לאור גדול
 רטו פה. הזכיה לאורו של משיח תלוי בהתנתקות מהאינטרנט
 ריז פו. שער הנו"ן דקדושה

הקנין הרוחני של האדם ע"י ההתנתקות מהאינטרנט

ריט פז. הדרך לזכות לגאולה
 רכ פח. השכר לאלו שעזבו את החיבור למדיה, ולאילו שלא היה להם כלל חיבור

ברכות וחיזוקים למתנתקים מהמדיה

רכב פט. ברכה למי שעזב את החיבור למדיה
 רכג צ. ניתקתי את הסמארטפון
 רכז צא. ברכה למתנתק מהמדיה

רכה

מאמר "חורבן הבית בדורנו"

- חלק ב -

מאמר ה'מדיה' ככלי הסותר לאין סוף

השורש והמהות הפנימית של כלי ה'מדיה'

רלה

מבוא

רלו

פרק א: גדרי כח הרע שעד דור אחרון

רמג

פרק ב: הקליפה של אין-סוף שהתחדשה בדור אחרון

רמט

פרק ג: כח של הימשכות שאין לה סוף

רנב

פרק ד: הדרך היחידה להילחם עם כח הרע שבדורנו

רנה

שאלות מהשומעים

רס

סיכום

רסד

נספח - זעקת הלב



מאמר "לדעת בארץ דרכך"

הז"ל אומרים (גדרים לה ע"א): "חמישים שערי בינה נבראו בעולם, וכולם נתנו למשה חסר אחת, שנאמר (תהלים ה, ו): 'ותחסרהו מעט מאלקים'". אמנם, רבותינו לימדונו (ליקוטי תורה ואתחנן) כי זה נאמר בשעה שישאל חטאו בעגל, אבל קודם החטא, וכן בשעת מיתתו - זכה משה רבנו ע"ה למדרגת שער הנ'.

על כך נאמר: "עד כי יבוא שילה ולו יקהת עמים" (בראשית מט, י). "שילה" כפשוטו קאי על משיח כמו שפירש רש"י, אולם בזוהר הק' איתא (בראשית כה ע"ב) כי "שילה" הוא גימטריה של "משה", שהגאולה דלעתיד לבא תהיה ע"י משה ותרי משיחין, וכדברי הז"ל על משה רבינו "הוא גואל ראשון, הוא גואל אחרון".

ביאור הדברים: הרי "זה לעומת זה עשה האלקים", באחרית הימים יהיה את הגילוי של "זה לעומת זה". מחד, יהיה גילוי של שער הנ' של הקדושה. ומאידך, יהיה גילוי הפוך של שער הנ' של הטומאה. וזו היא מלחמת גוג ומגוג! וכאשר יגבר כח הקדושה של שער הנ', זה גופא יהיה גילוי אורו של משיח.

בכל דבר יש את כלליו ואת פרטיו, והוא נחלק לחלקיו. ישנם נ' שערי בינה, ובכל שער ישנם נ' שערים. וגם בשער הנ', שהוא שורש כל השערים כולם, יש נ' שערים - מ"ט שערים שבשער הנ' ושער הנ' שבנ'.

העומק, המהות, של שער הנ' שבנ' דקדושה, שם נמצא המקום של המופלא, המכוסה, הנסתר. זהו מקום שכולו נעלמות, אין בו השגה שכלית, רק התדבקות והתכללות בעצם ההוויה של נפש האדם.

ערב רב - כח התערובת המוחלטת

כאשר מאיר כח ה"זה לעומת זה" - הכח של מציאות הטומאה בעולם - מתגלה הכח של הערב רב, ששורשו הוא כח התערובת המוחלטת שקיים בבריאה - טוב ורע מעורבים זה בזה. רבותינו אומרים (ספר הליקוטים שמות פ"ב),

כי "ערב רב" בגימטריה "דעת", וכשמתגלה תוקף מציאות הערב רב, מתגלה השורש של אותה דעת שאין בה ידיעה, אין בה תפיסה, אלא כולה מציאות של סתירות, של ערבובים, דברים בלתי ניתנים להבנה.

כל מי שמכיר מעט את תהלכות השנים האחרונות, יודע היטב שהעולם פשוט צורה ולבש צורה - אבל הצורה שהוא לבש היא מלשון "צר ואויב", "צרות הן זו לזו". זו היא הצורה של הדור האחרון.

בכל השנים האחרונות, בפרט משנת תש"ס ואילך, ובעיקר בשנים האחרונות ממש, ירד חושך לעולם. "וימש חושך" (שמות י, כא) - חושך שניתן לממש אותו. חושך שהוא "עבה כדינר" כלשון חז"ל (שמות רבה יד). מציאות של טומאה נוקשית, שמערבת ומבלבלת, סותרת את כל מה שקדם לה, ויוצרת בלבול עמוק במעמקי הנפשות.

הבלבול הזה הגיע עד המקום של היכלי התורה - עד ועד בכלל. בקע ונכנס פנימה, ועירב ובלבל וסתר את הכל. הכח הזה, בעצם החריב את כל הדור כולו!

מכשירי המדיה

בלי להיכנס לריבוי הפרטים, אבל הכח הכולל, שזה השער הנ' משערי הטומאה, הוא הוא הכח של מכשירי המדיה הקיימים בימינו. והגיעו הדברים עד למקום שכביכול יש לכך איזושהי גושפנקא - "מוגן", "מוכשר", "מוכר", ושאר לשונות.

יתכן שהכוונה של מי שהכשיר את זה היתה לטובה, אבל כל בר דעת מבין שזה פורר לגמרי את הנשמות! מבפנים! כל מה שנמצא בתוכו, כל מה שקיים בו, כל מה שבני אדם שולחים אלו לאלו, הסרטונים ששולחים, הפריצות הנוראיות - זהו כיליון של כל מציאות הדור! אין לו קיום!

והמצב שהיינו בו לאחרונה הוא כבר בלתי נתפס! במצב של "דבר בעיר - כנס רגליך" (בבא קמא ס ע"ב), כשהיכלי תורה נסגרו, מתוך הדבר הזה עצמו ניסו ללמד תורה! בחלק מהמקומות הועלתה הצעה, שישדרו שיעורים דרך הרשת לכל הבחורים. זהו, הדור מת, הוא לא קיים, אין מציאות. זה השער הנ' שבנ' שערי הטומאה, נשתרבבו הדעות לגמרי!

הפלא הוא אריכות האף שהיתה עד המצב הזה, לא מה שכן קרה, מה שקרה מצב של 'דבר בעיר' זה רחמי ה'! רחמים! כולו רחמים!

אין מציאות שהדור יכול להמשיך כמו שהוא היה - זה לא קיים, הטומאה בוקעת מכל הצדדים. על זמן חורבן הבית אמרו חז"ל (איכה רבה פתיחתא כב): "לא הניחו מקום שלא עבדו בו עבודה זרה, בתחילה היו עובדין אותו במטמוניות... וכיון שלא מיחו בידם חזרו להיות עושין אחר הדלת... וכיון שלא מיחו בידם חזרו להיות עושין על הגגות... בגינות... בראשי ההרים... בשדות...". כיום, זה לא בהלבשה הזו, אבל זהו השורש היותר עמוק מזה, זוהי הטומאה שבוקעת מכל צד.

צריך להבין את זה לעומק. אנשים הסתגרו בבתים, מי יותר ומי פחות, אבל מה נשאר להם בבית? מה היה להם שם? "אויבי איש אנשי ביתו" - בתוך הבית עצמו, אז נשאר לבני אדם רק את המכשירים והקשר דרכם, ולהדיא לשם זה פנה. הרי כמעט ואי אפשר היה להגיע למשרדים, אז על כל דבר אמרו לאדם: "תיכנס דרך הרשת".

זו הרשת הטמונה של שער ה' שבנ' שבטומאה!

העולם לא יחזור למה שהוא היה, זה ברור, אולי יהיו זמנים קלים יותר, אולי מורכבים יותר, אבל נכנסו לתהליך של שער ה' שבנ', שם אנחנו נמצאים!

נגיף הקורונה – גילוי חיצוני למהות הפנימית

הביטוי החיצוני של טומאה זו הוא נגיף הקורונה שהכה ועדין מכה במקומות רבים בעולם. וכמו שעל גבי מכה יש מוגלה, אך המוגלה אינה המכה עצמה - כך נגיף הקורונה, הוא רק מתראה באופן הזה, אך יש לו מהות פנימית.

המהות הפנימית היא, שכל העולם כולו נגוע, נגוע בכתר שבקליפה. זו המהות של מדרגת הדור. בדור שכולו חייב (סנהדרין צה ע"א) זו צורת פני הדברים.

במצב הזה צורת הדברים היתה שנשאר לאדם רק מקומו בביתו, וחיבור לנ' שבנ' שבשערי טומאה. מחשבתו של האדם היתה שדרך זה הוא יקבל את כל ההודעות, דרך זה הוא יקבל את כל מה שהוא צריך, ודרך זה גם ילמדו אותו

תורה! אבל זה בדיוק הכח של "ערב רב" שהיו במעמד הר סיני, התורה של ה"ערב רב" יונקת משם.

במתן תורה ה"ערב רב" עמדו רחוק, כמו שנאמר בזוהר (נשא קה ע"ב) על הפסוק (שמות ב, טו): "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (ויעוין רמב"ן במדבר ה, ה). אבל בדור דידן זה לא כך.

שני צדדים למטבע

נבין עמוק עמוק, היכן נמצאים. מחד, מתגלה שער הנ' שבנ' שבקליפה. האנשים מחוברים לרשת, וגנוזים במעמקי הנ' שבנ' שבטומאה - מי במודע ומי פחות במודע, מי בתמימות ומי מרוע לב, כל אחד כפי מדרגתו.

אבל כנגד זה מאיר אור ה', "נפשי איויתך בלילה" (ישעיהו כו, ט), מאיר מעמקי הקדושה של הנשמה - "חבוקה ודבוקה בך. טוענת גלך. יחידה ליחדך". כמו שידוע מדברי רבותינו, האדם מורכב מנפש, רוח, נשמה, חיה ויחידה. הנפש שורה בעיקר בכבוד, ה'רוח' בלב, הנשמה במוח, החיה בבגדים והיחידה בבית. זהו "בא בחזרין וסגור דלתך בעדך" - זה האור שמאיר כעת, והוא גופא אורו של משיח.

כמה זמן ימשך התהליך האחרון? - איננו יודעים. "ליבא לפומא לא גליא" (מדרש תהלים ט, ב). אבל זהו, אנו נמצאים בתוך אותו מקום, נמצאים בתוך אותה תקופה!

אליהו הנביא הוכיח את עם ישראל: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים, אם ה' האלוקים לכו אחריו!" (מלכים א יח, כא). כעת מתגלים המעמקים של עומק הנשמות, מתגלה הכח לקשור את הנפש באמיתות, בפשיטות, בתמימות, להיות עמו, אצלו, להתכלל בו יתברך שמו, אין עוד מלבדו.

בחירת חיי הנצח

בכל הדורות כולם, היו תקופות של שמחה והיו תקופות של צרות, וכאשר מגיעות הצרות, הקב"ה מעורר את הלבבות לזעוק, להריע, לשוב בתשובה אליו יתברך שמו, כדברי הרמב"ם בהלכות תעניות.

אבל התשובה והתפילה שהקב"ה תובע מאיתנו בתקופות הללו, איננה התשובה והתפילה שעל דרך כלל נתפסת בנפשות. התביעה היא: לבחור את חיי הנצח, לבחור לנצח נצחים את עומק ההתקשרות של הנפש.

מאיר עכשיו מצד אחד הפיתוי של הנחש, "ס"מ דקא רכיב על גמל" (זוהר פקודי רמג ע"א), צורת נחש, דעתו של נחש, תערובת הערב רב. אבל מהצד השני מאיר ה"ואכל וחי לעולם" (בראשית ג, כב), 'לעולם' דייקא.

כאן מונח מעמקי הבחירה של הנפשות. ומי שיבחר בו יתברך שמו - יבחר להתקשר לבורא!

השלב הראשון הוא תשובה, השלב השני הוא תפילה, והשלב השלישי הוא הקשר העמוק המוחלט אליו יתברך שמו ואין בלתו.

מי שיעשה את זה, הוא יעבור את התקופות הללו ב'אורח מישור', בנסי ניסים של השגחה פרטית, כמאמר חז"ל במדרש אגדה: "כשם שאתה הווה עמי כך אני הווה עמך" (הובא ברמב"ן שמות ג, יד). הוא יעבור אותה באור ה', בהתקשרות אמיתית אליו יתברך שמו, והוא הוא זה שיזכה לחיות - "וחי לעולם" - לנצח נצחים. אור פני משיח, בנין הבית, תחיית המתים, עולם הבא - נצח נצחים.

עלינו להבין מה מונח כעת על כף המאזניים. אם האדם מבין שהתקופות הללו זה בחינה של עוד צרה שבאה לעולם, והוא מריע ועושה תשובה - בוודאי שהוא עשה את מה שהדין מחייבו, אבל זה השלב הראשון בלבד של מה שנתבע לעשות.

אם האדם מתבונן יותר לעומק, הוא מבין כי אין זו רק עוד צרה שבאה על כנסת ישראל, הרי כל בר דעת יודע שמימות עולם לא היה כזה מהלך.

כל זה נובע מחמת שהנפשות כולם נמצאים בעולם של חיבור לטומאה, מי בגוף - שנוסע למקומות שונים בעולם לחפש את תענוגות העולם, ומי בחיבור דרך קשרי ה'מדיה'. העולם כולו מקושר, מחובר. זה מה שמביא את הטומאה באופן כל כך מהיר, וזה מה שהביא את הנגף בפועל באופן כל כך מהיר, זה היינו הך בדיוק.

כאשר האדם מבין את המהות של הטומאה שנמצאת, הוא מבין שהנגף שהתראה מתוכה הינו: "נגוף למצרים וְפֹא לְיִשְׂרָאֵל" (זוהר שמות לו ע"א), וכפי שנאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" (מיכה ז, טו). הוא מבין שבמצרים היו רק במ"ט שערי טומאה, וכמעט נכנסו לשער הנ', אבל באחרית הימים, כידוע מדברי האור החיים' (שמות ג, ט), ייכנסו לשער הנ'. ו"זה לעומת זה" יאיר האור הפנימי של התורה, המאור שבתורה, שזה הגילוי של "טעמי התורה" ואור האלוקות השורה בתוכם.

זו המהות של הנסיון שנמצאים בתוכו.

(ככל שהדברים ממושטטים, הרי שמי שנמצא בחיצוניות לגמרי - מחפש איך לפתור את הבעיות למעשה. איך יהיה לו מה לאכול וכיצד יעסיק את עצמו בזמנים ריקים כביכול. ומי שנמצא יותר פנימה, מחפש להתחזק במה שנראה שצריך אצלו חיזוק. ובוודאי שכל חיזוק רוחני הוא דבר אמת, אולם לא בהכרח שהוא נוגע בנקודת הדבר.

כל נקודות החיזוקים שישנם - מאה ברכות, פיטום הקטורת, זהירות בלשון הרע, אהבת הבריות, אמונה בהשגחה פרטית - כל הדברים הללו הם בוודאי אמת, אבל זה לא נוגע בשורש הצרה שבתוכה אנו נמצאים. נדרשת בהירות עמוקה, על מנת להבין מהיכן בא עומק הצרה, וכאשר האדם מבין מהו עומק הצרה, הוא גם מבין מהו עומק הגאולה).

צורת החיים

הקב"ה זועק מכל צד! על כל צורת החיים של השנים האחרונות. המתירנות המופלגת, הפתיחות לעולם דרך החיבור ל'מדיה', נסיעות הבילוי לכל מיני מקומות, הימצאות במסעדות, השתתפות באירועי 'תרבות', וכל מיני צורות החיבור לחברה שמכוסים באיצט"ל של שומרי תורה ומצוות, אבל כל בר דעת מבין שכל זה שקר מוחלט.

שרץ, אי אפשר לטהרו בק"נ טעמים! אפילו אם חותמים אותו עם פלומבא של הכשר - הוא נשאר שרץ.

כל צורת החיים איננה נכונה; זו לא שאלה של חיזוק או תיקון, אלא נדרשת הבנה בהירה שהחיים צריכים שינוי!

יש גילוי בהיר מאוד למי שלא מתעקש אלא מבקש אמת! מי שפותח את נפשו, מרחיב את לבבו ומביט ב'אורח מישר' - מבין ברור מאוד: כל צורת החיים של השנים האחרונות הפוכה כמעט לגמרי מרצון ה'.

כל מי שיש לו לב יהודי, לב מרגיש, בכל השנים האחרונות הוא שבר כלי! לבו דואג בקרבנו, הוא כואב, הוא דואב, לבו שותת דם, על נפשות ישראל שהלכו לאבדון בלי דעת, "נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד", "נהנו מסעודתו של אותו רשע", זו כל צורת החיים.

הקב"ה בא ואמר לבני האדם: תעצרו רגע, תחשבו, אל תכנסו לחדרים ותתחברו עוד פעם למדיה! כך רק גופלים עוד יותר ועוד יותר! - להתנתק!

אדם חושב שמשם הוא יקבל הוראות, משם הוא יקבל כסף מביטוח לאומי, הכל יסתדר דרך שם. אוי לו למי שחושב שהישועה תבוא משם, ושדרך שם ילמדו תורה את כל הכנסת ישראל. זוהי תורה בכלי של ערב רב! "אתמול לדעתי, היום לדעתו של נחש" (בראשית רבה יט, ט).

הקב"ה נתן לאדם זמנים להיות לבד והקב"ה מראה בדיוק את הכיוון. כי בבית, מתגלית ה'יחידה', שם מקום ההתבודדות.

"הן עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב" (במדבר כג, ט). התורה ניתנה במדבר, מקום שהוא נבדל מכל האומות כולם. וכאשר נכנסו לארץ, נצטוו להשמיד את שבעת העממים. חז"ל (שמות רבה ב, ד) דורשים: "סיני - שמשם ירדה שגאה לאומות העולם". יש היבדלות, יש מחיצות, יש חיי קדושה והתקשרות לא-ל-חי - זה מה שהנפש בעומק צריכה לחפש.

כאן מונח כעת עומק מעמקי הבחירה של כל נפש ונפש.

הרי עצם המציאות של כל אחד מנפשות ישראל היא כבר מימות עולם וקודם לכן. "ישראל עלו במחשבה תחילה להיבראות" (בראשית רבה א, א) עוד קודם שנברא העולם. כל אחד ואחד מאיתנו עבר הרבה בחירות. הבחירה השורשית שעברנו עד היום היתה במתן תורה. אבל כפי הנראה, בתקופות הללו

שבהם אנו נמצאים - מונחת הבחירה של אחרית הימים, זו בחירה של נצח נצחים.

נהגים מזיו השכינה

מציאות החיים העכשווית היא שעל כל אחד ואחד לבחור - בתוך כל התהליך שאנחנו נמצאים בו - איך תראה צורת חייו. האם מחשבתו היא שקשה לו להתנתק נפשית מהחיבור למכשירים הנ"ל, הוא צריך על מה להישען, הוא צריך לבדוק, לראות, ליהנות. או שלחילופין הוא בוחר לחיות בעולם הבא - "אין בו לא אכילה ולא שתייה... אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהגים מזיו השכינה" (ברכות יז ע"א).

זו צורת החיים של יהודי: החיות האמיתית שיש לו היא - "נהגה מזיו השכינה".

הוא צריך לאכול, הוא צריך לשתות, הוא צריך להתלבש, אבל זה נעשה כלאחר יד. אם יש לו הנאה, הרי זה כדברי המסילת ישרים' (פרק א) שההנאה היא לשם יישוב דעת לעבודת הבורא, אבל לא מעבר לכך. גם כשהוא טועם מאכל ויש לו בו טעם, זהו בשביל השקט של הנפש הבהמית, אבל החיים הפנימיים שלו הם "נהגה מזיו השכינה", כאן מקום חייו.

מי שרוצה לראות בישועת ה', "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון" (ישעיהו ח, נב), לראות את אור ה' חוזר וחופף עלינו ובוקע אל תוכנו - הוא עומד כעת בפני נקודת הבחירה האמיתית, במהלכי הזמן שלתוכו נכנסו בתקופות הללו. להיבדל, להתרחק, מכל מה שהיה נהוג בשנים האחרונות, עד הקצה האחרון.

על האדם לבחור, להכיר, להתבונן, לראות את השקר המוחלט שקיים בחיבור לכל תהלוכות החיים. לראות איך נראו החיים של האבות הקדושים, של משה, אהרן, יוסף ודוד. להכיר את החיבורים שהם שקר, ולהתנתק מהם במעמקי הנפש - זהו הצד של השלילה, הצד של הניתוק.

ובצד של החיבור - להתקשר לעומק פנימיות נפשו, להתקשר למעמקי התורה בפנימיות, ולהתקשר אליו יתברך שמו בקשר פשוט, אמיתי, נקי, ושם לדבוק לעבור את כל מציאות החיים האלה.

דברי הנפש החיים

האופן המעשי של החיים הוא כדבריו הנודעים של ה'נפש החיים' (שער ג פרק יב): "ובאמת הוא ענין גדול וסגולה נפלאה להסדר ולבטל מעליו כל דינין ורצונות אחרים, שלא יוכלו לשלוט בו ולא יעשו שום רושם כלל, כשהאדם קובע בלבו לאמר, הלא ה' הוא האלקים האמתי, ואין עוד מלבדו יתברך שום כח בעולם וכל העולמות כלל, והכל מלא רק אחדותו הפשוט ית"ש, ומבטל בלבו ביטול גמור, ואינו משגיח כלל על שום כח ורצון בעולם, ומשעבד ומדבק טהר מחשבתו רק לאדון יחיד ברוך הוא, כן יספיק הוא יתברך בידו, שממילא יתבטלו מעליו כל הכוחות והרצונות שבעולם, שלא יוכלו לפעול לו שום דבר כלל".

זו המחשבה הפשוטה שאיתה האדם צריך לילך - אבל לא זה ה'סוף פסוק' של הדבר. ה'סוף פסוק' של הדבר הוא - הקשר העמוק הנפשי אליו יתברך שמו.

הקב"ה יזכנו, שנזכה להיבדל מהשקר. ושלא יעלה על דעתנו שהתקופות הללו יסתיימו והעולם יחזור להיות כמו שהיה, כי זו הקללה המוחלטת, זה יותר גרוע מהמצב הכי קשה של המגיפה! ושנזכה להתחבר בקשר עמוק, אמיתי, נקי, אליו יתברך שמו ולתורתו, ולקבוע את הנפש באותו עומק. להיות "בן עולם הבא" - כבר עכשיו.

יזכנו הבורא שנראה באור ה', שהתקופות הללו יגמרו אבל באופן של כילוי הנ' שבנ' שבטומאה. "ועליך יזרח ה'" (ישעיהו ס, ב), יאיר אורו יתברך שמו, גילוי משיח בפועל, "כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון".

(קטעים מתוך שיחה "קורונה 001 מהות התקופה הנוכחית לאור נגיף תש"פ", בקול הלשון)



מאמר

כח המשיכה אחר המדיה

שורש אפשרות הבחירה – מכח המדמה המצטרף למציאות הרע

נאמר בפסוק – "ראה נתתי לפניך את החיים ואת הטוב את המות ואת הרע ובחרת בחיים"^א – זהו כח הבחירה שהקב"ה ברא בעולמו.

ובתוך כח הבחירה מונח חידוש גדול שזה ההגדרה הדקה של הבחירה, כלומר – המושכל ראשון מסברא הוא שבכדי לבחור בין שני דברים, צריך ששני הדברים שבוחרים בין שניהם יהיו שוים אהדדי שאז שייך אפשרות לנטות לכאן ולנטות לכאן וע"ז ניתן כח הבחירה, וכדוגמא – כמו שבמציאות העולם, אם יציעו לאדם לבחור בין חפץ ששוה פרוטה לבין חפץ ששוה אלפי דינרים, ברור שאין לזה הגדרה של בחירה באופן כללי, אא"כ הוא צריך בפרטות ממש את החפץ הזול יותר שרק בו הוא ממלא את צרכו, ואם יציעו לו או פרוטה בפועל או אלף אלפי דינרים, שם לכאורה זה לא עומד אפילו כצד שהוא יבחר בפרוטה והרי שאין כאן מציאות של בחירה, וא"כ, יסוד הבחירה צריך להיות בין דברים שהם שוים אחד לשני ואז קימת בפניו האפשרות לבחור או בזה או בזה.

ולפי"ז כשמונחת לפני האדם בחירה בין טוב לרע, והטוב הוא כח שמביא את האדם לקירבת אלקים, לדביקות בו יתברך שמו ולעומת כך הרע מביא אותו לעלמא דפירודא, לכאן צריך להבין איפה מונח השורש של כח הבחירה בעומק, הרי הם לא שוים אחד לשני.

ולשאלה זו יש תשובה אחת שהיא חיצונית יותר, אבל יש לזה תשובה שהיא פנימית יותר.

התשובה החיצונית היא שזה גופא כח הבחירה שכשיש טוב ויש רע, שורש כח הרע הוא בכח הדמיון כמו שאומרים רבותינו, ומצד כך, כיון שכח המדמה'

הוא שורש כח הרע, הרי שבכחו לדמות את הרע כאילו הוא שווה לטוב אף שזה לא באמת כך וזה גופא כחו של הדמיון ולכן הוא יוצר מציאות של בחירה, כלומר – אם לא היה את כח המדמה שיצטרף למציאות הרע, הרי שלא היה אפשרות של בחירה כי הטוב היה גובר על מציאות הרע ומצד האדם לא היה שום סיבה שהוא יבחר ברע ולא בטוב, ורק בגלל שמצטרף לרע כח של 'מדמה', הכח של המדמה גורם שיש דמיון של הרע לטוב כאילו הוא שווה לו, ואם הוא שווה לו הרי ששייך כביכול שיהיה מציאות של בחירה – וכמובן יש דקויות באלו אופנים מתגלה מה שהרע מדמה את עצמו לטוב, אבל מ"מ, לעצם כח הרע שבבריאה מצורף כח המדמה שהוא מדמה כאילו הרע והטוב שקולים אחד לשני כמו שנאמר בקרא מה שאומר הנחש לאשה "והייתם כאלקים יודעי טוב ורע" שכביכול הם דומים אחד לשני.

והדוגמא הברורה ליסוד הדבר ששורש כח הרע הוא בכח הדמיון שהרי מי שבוחר ברע נופל לגיהנם וגדר הנפילה לגיהנם אין הכוונה רק שהוא נענש להיות בגיהנם אלא הוא מצרף את עצמו ע"י העבירה לגיהנם, והרי כמו שאומרים חז"ל, שרו של גיהנם נקרא דומה שהוא מלשון 'מדמה' והיינו שכל המהות של מי ששייך לגיהנם היינו שהוא דבק ב'מדמה'.

עומק כח המדמה המתגלה ב'והייתם כאלקים'

אבל בהגדרה היותר דקה – שהיא התשובה הפנימית יותר – הוא יתברך שמו שברא את העולם, הוא 'אין סוף', וכנגד מציאותו יתברך שמו, כביכול הוא ברא כח של רע שהוא מתראה ג"כ שיש בו כביכול כח של אין סוף – וזה בדיוק לשון הפסוק שהוזכר קודם לכן שכשמפתה הנחש את חוה לאכול מעץ הדעת ומכח כך את אדם הראשון הוא אומר להם "והייתם כאלקים" יודעי טוב ורע" כלומר – ה'כאלקים' זהו כ' המדמה שהנחש מדמה כאן את הדבר שכאילו יש כח לאכול מעץ הדעת וע"י כן הם יהיו כביכול כאלקים.

והרי שזה עומק נקודת ה'מדמה' שגנוז בעץ הדעת שמונח בו כח לצייר את הדברים שכביכול יש כח מקביל אליו יתברך שמו.

ונחدد את ההבדל בין מה שנתבאר בתחילה ביחס למה שנתבאר השתא – בשלב הראשון שנתבאר, יש טוב ויש רע ששתיים בתוך קומת הנבראים

וה'מדמה' פועל כאילו הרע שקול לטוב אבל זה עדיין בתוך הנבראים, הטוב הוא נברא והרע הוא גם נברא, והרע מדמה את עצמו כאילו הוא שקול לטוב הנברא – ואף שגם זה חידוש אבל זה חידוש תחתון יותר.

אבל המדרגה העליונה יותר שמונחת בכח המדמה הוא האופן שהוא מדמה את הרע שהוא דומה כביכול לבורא לא רק מדמה את הרע לטוב, אלא הוא מדמה את הרע שמונח בו כח כביכול הוא דומה אליו יתברך שמו, וזה חידוש נורא.

והכח הזה הוא המתגלה בצורה דומה אצל פרעה במה שהוא אמר 'לִי יֵאָרֵי וְאֲנִי עֲשִׂיתִנִּי^ב שֶׁכְּבִיכֹל הוּא עֲשֵׂה אֶת עֲצָמוֹ, וְכִמוֹ כֵּן אֶצֶל נְבוֹכַדְנֶצַּר שֶׁאָמַר "אִמְרָתִי אֶעֱלֶה עַל בְּמַתִּי עַב אֲדַמָּה לְעֵלְיוֹן"^ג והיינו שמונח כאן ב'אדמה לעליון' שמבואר כאן בפסוק, שמצד הקלקול יש כח בנברא כביכול שהוא יכול לדמות את עצמו אליו יתברך שמו שכביכול הם שווים אחד לשני.

'מדמה' דקדושה לעומת 'מדמה' דקלקול

והרי כל דבר שנמצא ברע, יש לו שורש בקדושה שאם לא היה לו שורש בקדושה הרי שהוא לא היה יכול להימצא ברע, ולפי"ז נתבונן להבין איפה השורש של כח זה בקדושה? הגמ" דורשת על הפסוק "זה אלי ואנוהו"^ה – אני והוא, הוי דומה לו – מה הוא רחום אף אתה הוי רחום, מה הוא חנון אף אתה הוי חנון" וכ', כלומר שיש עבודה לאדם שהוא צריך לדמות את עצמו לקונו וע"ז נאמר אצל הנביאים "וביד הנביאים אדמה"^ו שעל זה הרי נבנה כל ספר תומר דבורה להרמ"ק ז"ל שעבודת האדם היא לדמות את צורתו – את מידותיו אליו יתברך שמו שע"ז הוא בונה את עבודת האדם במקביל לכל הי"ג מידות שנאמרו אצל מיכה המורשתי – "מי א-ל כמוך נושא עוון ועובר על פשע" וגו'.

ב. יחזקאל כט ג

ג. ישעיהו יד יד

ד. בבלי שבת קלג; ירושלמי פאה ג

ה. שמות טו ב

ו. ירמיהו א יא

ז. מיכה ז יח

ונמצא א"כ בקדושה עבודה של 'מדמה', ומה ההבדל בין ה'מדמה' שמתגלה בעבודה שבצד הקדושה לצד ה'מדמה' דקלקול שמתגלה בכח הבחירה ששם העבודה להתגבר על אותו מדמה דקלקול? במדמה דקדושה ברור לאדם שהוא נברא והבורא הוא בורא, רק שהוא מדמה את עצמו לבורא והרי שעל אף שיש כאן 'מדמה' אבל ברור שהוא נברא והבורא הוא בורא – ברור לו שהבורא הוא 'אין סוף' והנברא הוא בעל גבול רק שהוא דומה אליו יתברך, משא"כ בכח הרע האופן שנמצאת התפיסה של 'מדמה' בכח הרע הוא שכשהוא מדמה את עצמו ח"ו לבורא נראה בעיניו שהוא דומה בעצם והם שווים אחד לשני.

וכאן א"כ מונח הבדל עצום בין דמיון דקדושה לדמיון דקלקול, בדמיון של קדושה ברור שיש בורא 'אין סוף' שהוא בורא כל העולמות כולם שזה שורש כל אמונתנו, ואנחנו מדמים את עצמנו לבורא, אבל הבורא נשאר בורא והנברא נשאר נברא, וכדוגמא בעלמא – כשיש אב ויש בן והבן דומה לאב בקלסתר פניו שעדיין ברור שזה האב וזה בנו אבל גם ברור שהבן רק דומה לאב אבל לא הוא האב, וכמו שמתגלה גם בנבראים כגון באברהם ויצחק שהקב"ה צר קלסתר פניו של יצחק דומה לשל אברהם בכדי שלא יאמרו מאבימלך נתעברה שרה שמעיקרא הם היו שונים והקב"ה דימה אותם, אבל זה נשאר שאברהם הוא אב ויצחק הוא בן – זה הגדר של דמיון דקדושה, אבל כאשר מתגלה דמיון דקלקול – המדמה הוא כל כך דומה שמכח כך אפשר להחליף אחד בשני, וכדוגמא מה שאומרים חז"ל שמלאכי השרת ביקשו לומר שירה לפני אדם הראשון מחמת שהוא היה כביכול דומה לבורא מכח ה'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו' – 'בצלם אלקים עשה את האדם' והרי שיש כאן נברא שדומה לבורא עד כדי כך שהמלאכים טעו מכח כך וביקשו לומר שירה לפני אדם הראשון כי חשבו שכביכול הוא הבורא – אומרים חז"ל במדרש "מה עשה הקב"ה, הפיל תרדמה על האדם" וכמו שנאמר בקרא "ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם וישן" ואז היה ניכר לכולם מיהו בורא ומיהו נברא שהרי בבורא נאמר "הנה לא ינום ולא יישן שומד ישראל" וברגע שמתגלה אצל אדם הראשון "ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם וישן" א"כ ברור – הוא לא בורא כי אין בו גילוי של "הנה לא ינום ולא יישן".

וא"כ, הוגדר ברור בסיעתא דשמיא מהו האופן של דמיון דקדושה ומהו האופן של דמיון שהוא שורש נקודת הטעות.

ובדמיון שמתגלה בצד הקלוקל, הדמיון העמוק ביותר שיש בבריאה זהו עבודה זרה, כי העבודה זרה מדמה את עצמו כביכול לאלקים שבזה הוא הופך להיות אלהים אחרים מכח שהוא מדמה את עצמו לבורא, וזה מה שאומר הנחש "והייתם כאלקים" שכביכול יש כח בנברא שמדמה את עצמו כאילו הוא אלקים.

וזה שורש המדמה דקלוקל שנתבאר שכביכול הוא מעמיד את עצמו כאילו הוא שווה אליו יתברך שמו.

מהות מ"ט שערי טומאה לעומת שער הנ' דטומאה

ולפי"ז, נתבונן ונבין – רבותינו למדו אותנו שיש נ' שערי טומאה בעולם, ובכללות ממש הם נחלקים למ"ט שערי טומאה שעומדים לעצמם ושער הנ' שהוא שער לעצמו – וכמובן גם במ"ט שערי טומאה כל שער הוא שער לעצמו, אבל בחלוקה כוללת של כלל הנ' שערים, המ"ט שערים הם לעצמם ושער הנ' הוא לעצמו.

ומה הגדרת ההבדל בין מ"ט שערי טומאה לשער הנ' של הטומאה? – כמו שנתבאר שורש הטומאה הוא כח של מדמה אבל ההבדל הוא שבמ"ט שערי טומאה הוא מדמה את הרע לטוב שזה המהלך הראשון שנתבאר, אבל זה מדמה רק בתוך קומת הנבראים שהרע מדמה את עצמו לטוב שהוא נברא, זה כח הרע שמתגלה במ"ט שערי טומאה.

אבל שער הנ' של הטומאה מונח בו הכח לדמות את עצמו כביכול לבורא.

וכוונת הדברים בהרחבה יותר – הכח הזה גופא שיש בשער הנ' שהוא מדמה את עצמו לבורא, הוא נחלק לשני חלקים, יש מה שהוא מדמה את עצמו לבורא שכביכול כנגד אלקים הוא מעמיד אלהים אחרים שזה בעצם יצרא דעבודה זרה, ובזה הרי הגמ' אומרת ביומא כידוע שאנשי כנסת הגדולה בטלוהו ליצרא דעבודה זרה והרי שתוקף הכח להידמות לבורא מצד העבודה זרה אינו נמצא בתוקפו מאז שבטלו אנשי כנה"ג את היצה"ר לעבוד עבודה זרה.

אבל יש פנים נוספות שמתגלה הכח של שער הנ' דקלקול במה שהוא מדמה את עצמו לאין סוף ברוך הוא, ונעמיד פנים אחד לדברים – הרי כידוע, הרמח"ל בתחילת מסילת ישרים מתחיל את יסוד כל שורש העבודה – פרטי העבודה הם רבים, אבל הרמח"ל בא להגדיר את שורש העבודה זה לשונו (סוף פרק א') "שלא יהיה לו שום תכלית אחר בכל מעשה שיעשה וכו' אלא להתקרב אליו יתברך שמו וכו' עד שימשך אחריו יתברך ממש כברזל אחר אבן השואבת וכל מה שיוכל לחשוב שהוא אמצעי לקורבה הזאת ירדוף אחריו וכו' ומה שיוכל לחשוב שהוא מניעה לזה יברח ממנו כברוח מן האש" כלומר, יש כאן 'סוד מרע' ויש כאן 'עשה טוב', ה'סוד מרע' יש בו יחס של תוקף – "כברוח מן האש" והיחס הפנימי של העשה טוב הוא 'ברזל אחר אבן השואבת'."

'ברזל אחר אבן השואבת' – הימשכות ללא כחירת האדם

וראשית נחזק – מונחת כאן הבחנה דקה – כאשר האדם מצד עצמו רודף אחרי דבר הרי שיש כאן תנועה של בחירה מצד האדם שהוא מצדו רודף אחרי הדבר אבל 'ברזל אחר אבן השואבת' הברזל אינו בוחר להישאב אחרי האבן השואבת אלא היא נשאבת מאליה לאבן השואבת.

ומהו תוקף הכח שבו תלוי שאיבתו של הברזל? – ככל שהברזל קל יותר וככל שהאבן השואבת חזקה יותר, כך הברזל נשאב אליה יותר ויותר.

והרי שכח המושך את האדם 'כברזל אחר אבן השואבת' הוא כח שמושך את האדם והאדם נמשך אליו כביכול באופן דממילא בלי תנועת בחירה מצדו.

ובכח הזה שמושך את האדם כברזל אחר אבן השואבת מתגלה 'זה לעומת זה עֲשֵׂה אֱלֹהִים"^ט, הוא כח שמתגלה בקדושה והוא כח שמתגלה בטומאה, ונסביר את הדברים בסיעתא דשמיא בבהירות.

ח. מסילת ישרים א' חלק ג'

ט. קהלת ז יד, זוהר ג: מז; דרך ה' חלק שלישי ב, ליקוטי אמרית, ו', תניא אגרת התשובה ו, קל"ח פתחי חכמה/פתח ל, קול התור ה בת ועוד ועוד

נעמיד ראשית את מהות הכח מצד הקדושה ואת המעמקים כיצד האופן שכה זה מתגלה בקדושה, וכיצד מתראה עומק כח זה כפי שהוא נמצא ב'זה לעומת זה' בצד הטומאה, מצד כח המדמה שגנוז ברע.

נתבונן ונבין – הרי הכח של 'משך אחריו יתברך כברזל אחר אבן השואבת' מתגלה דייקא אצל מי שיש לו גילוי אלוקות בנפש שיש לו הכרת ה' יתברך בנפש ומכה כך הוא נמשך אחריו ית' כברזל אחר אבן השואבת.

'משך אחריו ית' כברזל אחר אבן השואבת' – מכה גילוי אלוקות בנפש

כלומר – הרי עינינו הרואות שרוב בני האדם לא נמשכים אחר הבורא כברזל אחר אבן השואבת, ולכאף אם זה כביכול מהות הכח של הקדושה שנמשכים אחריה כברזל אחר אבן השואבת, מדוע רוב בני אדם אינם נמשכים אחרי זה? – אבל הסיבה היא ברורה ופשוטה – אצל רוב בני אדם אין להם גילוי של אלוקות בנפש וממילא אין מה שימשוך אותם, יכול להיות שיש להם רצונות, יש להם כיסופים – יכול להיות שיש להם מחייבים שכליים לעבודת ה' כדוגמת הקבלה שיש בידינו מאבותינו ורבותינו, אבל אין להם בנפש גילוי של אלוקות ואם אין בנפש גילוי של אלוקות הרי שה'אבן השואבת' איננה בגילוי וממילא אין את ה'משך אחריו כברזל אחר אבן השואבת'.

ואצל מי נאמר בעומק א"כ "משך אחריו כברזל אחר אבן השואבת"? הרי הסיפא של ה'מסילת ישרים' הוא בפרק כ"ו בשער הקדושה כיון שזה תכלית הספר, כלומר – מי שהגיע למדרגת הקדושה בבחינת 'קדוש שרוי בתוך מעי' שלכן אכילתו היא כאכילת מזבח ושתייתו כיון הנסכים כמו שמביא שם הרמח"ל מדברי חז"ל, אצל אותו אדם שמתקיים בו בגילוי "ושכנתי בתוכם", מכה שיש לו גילוי אלוקות בנפש אזי הוא נמשך אחריו יתברך כברזל אחר אבן השואבת.

וככל שהגילוי אלוקות שלו יותר חזק וככל שהוא פחות מקושר לחומר – אלו הם שני החלקים שמקבילים לתוקף החזק של האבן השואבת ולקלות של הברזל, שככל שהאבן השואבת חזקה יותר והברזל קל יותר כך הברזל נמשך יותר.

זוה עומק ההימשכות של נשמות הצדיקים שנמשכים אחר הבורא יתברך שמו כמו שנאמר בקרא "מְשַׁכְּנֵי, אַחֲרֵיךְ נְרוּצָה; הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ הַדָּרִי, נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ".¹

ועולה א"כ, שבשביל ה'ימשך אחריו יתברך כברזל אחר אבן השואבת" צריך שיהיה גילוי של הבורא אצל האדם.

כח ה'ימשך אחריו' שהתגלה במדרגת מתן תורה

והדוגמא הבהירה שהדבר התגלה במדרגת זמן זהו במתן תורה שכלל ישראל אמרו " רְצוֹנָנוּ לְרֵאוֹת אֶת מַלְכֵנוּ"² ואז התגלה ה"וַיֵּרֶד יְהוָה עַל הַר סִינַי"³ ונאמר הדיברה של "אֲנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ"⁴ והיינו שהיה כביכול גילוי אלוקות בנפשם של ישראל וכמו שאומרים חז"ל שבמתן תורה נחקקו דברי תורה בלבם וכמו כן שנחקקה האמונה בלבם של ישראל והרי שהיה להם גילוי של אלוקות.

והתולדה של זה אצל בני ישראל כמו שאומרת הגמ' "על כל דיבור ודיבור פרחת נשמתו"⁵ כלומר – זה לא ח"ו שנשמתן פרחת מבהלה שמכח ה'יבהלון' התגלה ה'תוסף רוחם יגועון' – וודאי שלא – אלא המיתה הזו שפרחה נשמתן על כל דיבור ודיבור היה הכברזל אחר אבן השואבת' שמכח כך הם מתו.

וזהו הנקרא מיתת נשיקה בהגדרה הכוללת. והיינו שעניינה של מיתת נשיקה הוא שהנשמה נמשכת אחר כור מחצבתה כברזל אחר אבן השואבת, הנשמה נשאבת אליו יתברך שמו וחוזרת בחזרה למקור מחצתה, זה המדרגה העליונה שהתגלתה במדרגת מתן תורה במה ש'על כל דיבור ודיבור פרחת נשמתן'.

וא"כ, במתן תורה היה גילוי אלוקות שהוא יצר את ה'ימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת', אבל זולת מדרגת מתן תורה, רוב הנפשות וברוב הזמנים המוחלט אין את הגילוי הזה וממילא אין את ההימשכות הזו אצל רובם של בני אדם.

י. שיר השירים א ד

יא. שמות יט ט רש"י

יב. שמות יט כ

יג. שמות כ ב

יד. שבת פח:

כח ה'ימשך אחרי' שמתגלה בצד הטומאה

אבל 'זה לעומת זה עשה האלוקים', וכמו שבמתן תורה היה גילוי אלוקות שמושך את הנפש אליו יתברך שמו שזוהו מה שפרחה נשמתן על כל דיבור ודיבור כמו שנתבאר, כך יש כנגד זה כח בטומאה שמושך את האדם לטומאה, וכהגדרה כוללת זהו הכח שמתגלה במינות כמו שאומרת הגמ' "שאני מינות דמשכא"^{טו}.

ובפשטות זהו כח פרטי שמתגלה במינות, אבל רבותינו מלמדים אותנו שזה לא רק במינות אלא מצד הסדר של ירידת הדורות מתגלה בדור אחרון כח שנמשכים אחריו כברזל אחר אבן השואבת.

כלומר – מצד הסדר של 'דור הולך ודור בא' הרי כמו שאומרים חז"ל "אין לך דור שאין קללתו מרובה משל חבירו"^{טז} והיינו שכיון שכל דור יורד במדרגה מחבירו לכן גם הקללה שלו יותר גדולה כיון שהמהות של אותו דור יורדת יותר למטה.

עד הדור האחרון ששם נמצא עיקר מהלכי הברור, ומצד כך מתגלה בדור האחרון הכח שנמשכים אחריו כברזל אחר אבן השואבת וההימשכות הזו היא מכח המדמה שגנוז ברע – בשער הנ' של הרע והוא מושך את הבני אדם בהימשכות כזו שהיא מעין ה'ימשך אחריו יתברך כברזל אחר אבן השואבת, וכמובן מה שזה רק 'מעין' זהו משום שזה רק 'מדמה'.

אבל נתבונן להבין עמוק – הרי רוב בני האדם לא מכירים מה זה 'כברזל אחר אבן השואבת' מצד הקדושה, ולכן גם כשהם רואים 'ברזל אחר אבן השואבת' מצד הקלוקל, כיון שאין להם את ההכרה של ה'זה לעומת זה' של כח זה מצד הקדושה, ומכח כך הם יפרשו את ה'ברזל אחר אבן השואבת' שבכח הרע לכל היותר כסוג של משיכה שיש בה יצר הרע גדול, וכעין מה שמבואר בגמ' הידועה בסנהדרין^{יז} שמנשה אמר לרב אשי אלמלי היית בדורנו הרי שהיית מקפל את

טו. עבודה זרה כז:

טז. סוטה מ"ט א

יז. סנהדרין ק"ב:

שולי גלימתך ורץ לעבוד עבודה זרה שזה נאמר כתיאור לתוקף היצרא דעבודה זרה' שהיה בדורו, וכמו"כ כאן מפרשים את זה כסוג של משיכה ותו לא.

אבל מי שמכיר מהו 'כברזל אחר אבן השואבת' בקדושה, אזי כשהוא רואה את כח זה של 'ברזל אחר אבן השואבת' בצד הטומאה, הוא מבין בדיוק על מה מדובר...

שורש הניסיון של דור אחרון – הקושי בהכרת עומק הרע

ובמה שמתבאר כאן השתא מונח בעצם שורש הניסיון של דור אחרון, כלומר השורש של הניסיון הוא לא רק לענין מה שבפועל האדם נמשך אחרי הרע – זה כבר התולדה – אלא שורש הניסיון מתחיל מהקושי שהאדם כלל לא רואה כאן את עומק מהות הרע.

ומדוע הוא לא רואה את עומק מהות הרע? כיון שאם הוא היה מכיר בקדושה את אותו כח, הרי שהוא היה מכיר שהכח שנמצא כנגדו בטומאה הם שני כוחות ששקולים זה לזה, אבל אם בקדושה הוא לא מכיר את אותו כח, הרי שגם כשהוא רואה כזה כח ברע הוא מפרש אותו רק כפי הכוחות שהוא מכיר.

שהרי זה טבע האדם שהוא מפרש דברים רק כפי מה שהוא מכיר, וכדוגמא לדבר – הרי תינוק קטן כשהוא בקטנותו ממש שהוא יונק משדי אמו, טבעו הוא שכשהוא רואה חפץ הוא נוטל אותו ומנסה להכניס אותו לפיו, והסיבה לזה כידוע כיון שכל מה שהוא מכיר זה את כח היונק משדי אמו ולכן גם כל חפץ שהוא נפגש בו הוא מפרש אותו לעצמו באופן של 'יונק' ע"י שהוא מכניס אותו לפיו.

וכמו"כ כשהוא גדל מעט והוא כבר לומד לשחק, מכאן ואילך כל חפץ שניתן לו – או שהוא יכניס אותו לפה כשורש היניקה שבו או שהוא ישחק אתו וזה אף אם ניתן לו כסף וזהב או ח"ו סכין שחותך, כיון שהוא רואה אותם לפי המושגים שלו.

ובמקביל לכך, כשמתגלה השורש של כח הרע בבריאה שיש 'ימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת' מצד הקלקול, מי שלא מכיר כלל את המושג 'ימשך אחריו יתברך כברזל אחר אבן השואבת' מצד הקדושה שזה ההימשכות אחריו

יתברך שמו, גם כשהוא נפגש עם כח כזה של 'משך' אחריו כברזל אחר אבן השואבת' מצד הקלקול, כיון שהוא לא מכיר כזה כח הרי שהוא מפרש אותו רק לפי מה שהוא מכיר בנפשו, ומכח כך הוא ממעיט את ערך הכח והוא אומר עליו – יש כאן עוד כח ורק שהוא קצת יותר חזק ולכל היותר צריך להילחם עוד קצת...

וכל זאת משום שהוא אינו מכיר את עומק הכח מהיכן הוא בא.

והרי שרק מי שמכיר בעומק נפשו את ה'משך' אחריו כברזל אחר אבן השואבת' במה שהוא חי עמו ואצלו יתברך שמו במדרגת 'אהבה בתענוגים' בחוש – הוא זה שיכול להכיר את מה שנמצא ב'זה לעומת זה עשה האלקים'. וכאן מונח בעצם שורש הנעלמות הראשון של עצם הכרת מציאות שורש כח הרע, שהמציאות גופא אינה ברורה לבני אדם מהסיבה שנתבארה השתא.

פנימיות כח הרע לעומת אופן התלבשותו

ונחזק יותר – צריך להבין שהכח של הרע שנמצא בדור אחרון זה כח בעצם, אלא שהוא מתלבש על מה שהוא מתלבש. דהיינו על כל הכלים שהתחדשו בדור האחרון, אבל זה רק התלבשות באותם כלים.

אבל הכח עצמו שמונח כאן, זהו כח חדש שמונח כאן בעצם שמושך את כל העולם כולו כברזל אחר אבן השואבת, ולאיפה? לא לשאול, אלא לאבדן, לכליון מוחלט.

וזה ברור לכל בר-דעת, אם יש כלי אחד שיכול למשוך את כל העולם כולו שזה מציאות כזאת שבמשך כל הדורות לא היה מציאות שדומה לזה שיש כח אחד שמושך את כולם, מי יותר ומי פחות, אבל הוא מושך את כולם בבת אחת למעלה מטעם ודעת, בלי גבולות של זמן ובלי גבולות של גיל, נמשכים ונמשכים, פירוש הדבר הוא שיש כאן איזשהו כח חדש פנימי.¹

יח. ועיין בזה בספר "שאל לבי" (עמוד 472) במה שהסביר הרב שליט"א מה המעכב של ביאת המשיח: "אורו של משיח הוא מוגדר בלשון רבותינו שער הנו"ן דקדושה. ולכך הצד שכנגד מעכב גילוי זה, הוא שער הנו"ן דקליפה. ועתה אנו בתוך שער הנו"ן, וכבר עבר זמן אחישנה. ועכשיו אנו בתוך זמן של "בעיתה". ומעתה כל הזמן הוא בגדר בעתה. ובתוך זה עצמו יש

אין הכוונה שכמו שבכל הדורות כולם יש לכל דור את הנסיון שלו פעם הנסיון הוא בצניעות, פעם בלשה"ר, פעם בגזל, ועכשיו ניסיון הדור הוא באופן

בחינת "אחישה בעתה". שכמו שיש זמן לפרוע חוב, כוליה יומא זימנא הוא, כן בעתה, הוא לא עת מדיוק בהכרת, אלא כל השנים הללו עד סוף תת"ר, הם בחינת בעתה.

מהותו: מ"ט שערים, הם הכפלה של ז' פעמים ז'. כלומר מדרגת העולם דידן נבראה במדרגת ז', ששת ימים ושבת קודש. זו תפיסת התפרטות שבבריאה. וכל אחד מן הז' מתפרט לעוד ז', ראשון בשבת, שני בשבת, וכו'.

ואמרו חז"ל שאין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס, ואיתא בשם אליהו הנביא, פרוטה לשון פרטיות, כלומר שמשיח יבא ע"י שתכלה הפרטות ויתגלה כח הכללות. כללות זו נקראת כח שער הנ"ן.

כללות זו בקדושה חיבור הכל לאחד. ביום ההוא יה' ה' אחד ושמו אחד. חיבור כל ישראל, כאיש אחד בלב אחד, חיבור כל נפשות בנ"א, ויטו כולם שכם אחד לעבדך, חיבור כל דומם, צומח, חי, ומדבר. ה' אחד ושמו אחד. הכל מתאחד לצורת אדם אחד. כי כל דומם צומח חי, אינו אלא חלקי צורת אדם, שבמדרגה השתא נראים נפרדים ויש להם צורה לעצמם, אולם בפנימיות הם אינם אלא חלקי צורת אדם. שלמות זו, היא הנקראת אורו של משיח.

לעומת כך שער הנ"ן שבסט"א מדמה כח של אחד, אחד מדומה. ובעומק אינו אלא פרוד גמור, אחדות זו מביאה לפרוד הגמור. מתחיל באחדות ומסיים בפרוד. היצוניותו אחדות פנימיותו פרוד.

צורת התגלות שער הנ"ן דקליפה: כל מי שמביט מבט ישיר ופשוט על הבריאה בעשורים האחרונים מכיר ויודע ברור שהכל הולך במהלך של איחוד. הבדל מרחק בין ארצות נעשה קצר להגעה מזו לזו, בזמן, בממון, ובנוחות. קשר דיבור עם כל אדם, כמעט, בכל מקום ומקום בעולם, זמין כמעט בכל עת. ראייה של זולתו הנמצא במרחק ע"י המדיה, רואה בו כביכול מסוף העולם ועד סופו.

מהותה ועצמותה של המדיה בכלל, ו"המכשיר החכם" בפרט, ליצור "כלי אחד" שיהא בו "הכל", כל המידע, מוחין. ראייה, שמיעה, רחחה, דיבור, מישוש. חיבור הכל בכל מכל כל. איננו מדברים על הסכנות הנולדות, שהרי הם תולדות. אלא על עצם כח האחדות – אחד, שבו. והוא הוא שער הנ"ן במלא קומתו, שנמצא בתהליכי התפתחות שיהא בו הכל ממש, שזהו שלמות שער הנ"ן.

המשכיל יבין מהות הגאולה – אחד. מהות ההסתרה – אחד של מדמה. ככל שאור האחד האמיתי יאיר בברור, יתראה שהאחד דסט"א אינו אלא מדמה בלבד, כח אחד בלבד. וזהו סוד הגאולה. והבן מאוד מאוד מאוד.

הזה, כי אם יש כח שיכול למשוך את כל העולם כולו בבת אחת, בהכרח שיש כאן איזשהו כח יותר עמוק ממה שכולם מכירים.

ושורש הכח הזה – זה בדיוק מה שנתבאר השתא שזהו הז'ה לעומת זה עשה האלקים' של עומק הימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת' שזה עומק שער הנ'.

וכשמבינים את עומק שורש כח הרע, הרי שמבינים שיש כאן סוג חדש של נסיון.

אנחנו מנסים כאן בדברים הללו להסביר את התפיסה האמיתית הפנימית שגנוזה בדברים (וכמובן, ההנהגה המעשית של כל אחד היא לפי מה שרבותיו מורים לו איך וכיצד להתנהג). אנחנו מנסים כאן בדברים הללו להסביר את עומק הנסיון מצד הבהירות של ה'הלכות דעות' מה מונח כאן, מה קיים כאן, קיים כאן בעצם כח שאם אדם לא עוצר את עצמו ונמצא בחוץ אלא מתחיל להימשך אחריו, אם האדם פותח את עצמו ברצון או שלא ברצון לאותו כח, הרי שבעצם הוא נשאב אל תוכו והוא נשאב עוד ועוד ועוד ועוד.

והרי שכח זה, הוא לא מה שנראה לעין הרואה שזהו עוד סוג של נסיון, עוד סוג של הימשכות, עוד סוג של טומאה, שלכל דור ודור יש את הנסיון שלו, את ההתמודדות שלו ורק גם בדור אחרון יש עוד סוג של נסיון.

זה נסיון שלא היה מימות עולם – שרבותינו כבר לימדו אותנו שהוא יבוא, אלא שבשכל היה קשה להבין איך הוא יבוא.

והכח הזה הגיע! זה צורת ההלבשה שלו, וזה מהות הכח שעליו דיברו רבותינו להדיא.

עומק מציאות הטוב שעומד כנגד עומק מציאות הרע

נתבונן ונבין עמוק – כל דבר שמתגלה בבריאה הוא בהבחנה של 'זה לעומת זה עשה האלקים טוב לעומת רע רע לעומת טוב', ומצד כך – הכח היחיד שיכול לעמוד כנגד כל כח הרע שמתגלה בבריאה זה הגילוי העמוק בנפש של 'ימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת' אבל – אחריו יתברך שמו, שכיון שזה שורש כח הרע, הרי שהכח דקדושה שמתנגד לכח הרע הזה הוא כח שמעבר

לגבולות של מקום, מעבר לגבולות של זמן, ומעבר לגבולות של דעת – וזהו 'ימשך' אחריו כברזל אחר אבן השואבת'.

אם אנחנו מציירים כדוגמא את הזמן שהיתה השואה ר"ל, ברור שמלבד הרבה נסיונות פרטיים שהיו, הניסיון הכללי שהיה אז, זה היה למסור נפש באהבה אליו יתברך שמו כגדר של מיתת צדיקים כמו התיאור על ר' אלחנן וסרמן שזה האופן שהוא עלה למוקד, וא"כ הניסיון היה מסירות נפש אליו יתברך במצב של מיתה.

אבל בדור האחרון שבו אנחנו נמצאים, הניסיון הוא לא של מיתה בפועל, אלא הניסיון הוא האם לבקוע עמוק עמוק לעומק הנשמה וע"י כן להימשך אחריו יתברך שמו כברזל אחר אבן השואבת.

ואז האדם נמצא בתנועה הפוכה מכל התנועה של הטומאה שנמצאת בדבר. והרי שעומד לפנינו עומק של מציאות טוב לעומת עומק של מציאות רע, ומצד כך, הניסיון הוא לא למות על קידוש ה' אלא זה לחיות על קידוש ה' יום יום שעה שעה, זה הניסיון של דור אחרון.

אבל בשביל זה צריך להיכנס עמוק עמוק פנימה. כמובן שיש גדרים חיצוניים שמשמרים את האדם^ט, אבל הם משמרים אותו רק באופן חלקי מצד הנקודות המעשיות בהלבשה שלהם, אבל אנחנו מתייחסים לשורש הפנימי של הדברים מצד התפיסה הפנימית שלהם.

מה משמר את האדם מצד התפיסה הפנימית? אז הדוגמא היסודית שמביאים מההלכה מצד החיצוניות היא "אידי דטריד למיפלט לא בלע"^כ אבל לעניינא דידן מה שמשמר את האדם באופן הפנימי זהו כח אחד שעומד זה לעומת זה.

אם בכל הדורות כולם היה את אלו שהיו יוצאים לעמול לפרנסתם והיה את אלו שהיו יושבי אוהל, ואלו ואלו, כל אחד לפי חלקו בעולמו היה את האופן

יט. בכל קהילה וקהילה ובכל מקום ומקום כפי מה שתיקנו שם את אותם גדרים בשביל לשמר את האדם מכח הרע.

כ. הדברים נאמרים בגמרא חולין לגבי כשרות בליעה של איסורים. את המושג הזה בדרש: שאם אתה טרוד בלהוציא טוב, לא תבלע את הרע שמסביבך

שבו הוא זכה לקדש את שמו יתברך, בדור אחרון הנסיון הוא הן למי שיוצא החוצה והן למי שנמצא בתוך עולמה של תורה וכולם יחד צריכים להבין שיש כאן עבודה מיוחדת, עבודה שבכל הדורות כולם היא היתה שייכת רק ליחידים אבל היום מוכרחים לבקוע פנימה לאותו מקום של אור פנימי.

הקדוש ברוך הוא מתגלה! אם יש כח של רע כ"כ גדול, כלומר שכנגדו יש כח של טוב לא פחות ממנו שהולך ומתגלה והולך מתגלה, אבל על מנת שזה יתגלה אצל האדם הוא צריך לקשור את נפשו בעומק עומק הנפש בתורת ה' שהיא חכמתו ורצונו יתברך שמו ב'תורה אור' וע"י כן הוא נקשר במעמקי הנפש אליו יתברך שמו, אבל שלא יהא באופן של 'אין ולא' ורפיא בידה' אלא באופן שהחיבור הוא עמוק עמוק במעמקי הנפש.

וכדוגמא בעלמא – הרי אנחנו רואים בחיצוניות מה הכמות של התלמידי חכמים שהיתה בכל הדורות שהיתה מועטת עד כדי כך שחלק מהכלל ישראל לא ידעו אפילו לקרוא וכמו שמבואר בגמ' שלצורך עמי הארץ שבשדות תיקנו את תפילת הציבור, ולעומת כך כשמסתכלים על דור אחרון רואים הרי את הריבוי העצום של יושבי אוהל, ויש כמו כן שפע נורא של דברי תורה, וזה פלא עצום²², והרי שבכללות בתוצאה הכוללת של מהלך פני הדברים מתגלה לפנינו רוחב עצום של דברי תורה.

אבל זה בכמות, אבל במקביל אליו צריך שגם באיכות יהיה חיבור עמוק עמוק פנימה לתורה ולנותן התורה, כלומר אם בחיצוניות מתגלה כמות כ"כ גדולה של תורה בריבוי יושבי אוהל ובריבוי של מחברי ספרים שמעמידים מערכות של דברי תורה שבונים לתלפיות באופן מבעית לפעמים²³, ועל אף שזה מכח השתמשות בכלים, אך מצליחים להגיע להיקף עצום ולצייר ציור שלם של דברי תורה בתפארתה.

בהכרח שיש גם עומק פנימי להתחבר אליו שהוא הכח של הקדושה.

כא. ובוודאי שזה גם בגלל שאנשים משתמשים בכל הכלים בשביל להגיע לרוחב של הדברי תורה.

כב. ואפילו אצל אברכים צעירים.

הבחירה האמיתית שעומדת בפני הדור האחרון

מי שרוצה להינצל בדור אחרון מכל הנסיונות שקיימים, ומשורש הנסיון כולו, הבחירה היא אחת – לבחור חיי נצה – על אף שבכל נסיון רגילים לומר שכל אדם צריך להתקדם בהגדרה עוד צעד ועוד צעד ושכל אחד יתקדם לפי כחו ו'חנך' לנער על פי דרכו' – ובוודאי שאם בנסיון הזה זה נכון – אבל המכוון של כל כולם הוא לבחור חיי נצה, ובחיי נצה כמו שאומרים חז"ל "עולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה".

והבחירה היא א"כ, האם האדם מכין את עצמו לעולם הבא.

מתי יהיה ביאת משיח ומתי יהיה עולם הבא, איננו יודעים, אבל אנחנו לא מתייחסים עכשיו לזמן, לתאריך מסויים או יום מסויים, אבל הרי בוודאי אנחנו נמצאים מצד סדר ימות עולם של שית אלפי שנים שכנגד ששת ימי המעשה בערב שבת אחר חצות כמו שהאריך הגר"א.

והרי שמצד הזמן של ימות עולם שנמצאים בו, עבודת הנשמות היא להכין את עצמם ליום שכולו טוב, ליום שאין בו אלא את ה'נהנין מזיו השכינה' שזה גילוי טעמי תורה וכמו שאומר הרמב"ם "לא נתאוו החכמים לימות המשיח אלא כדי שיהיו פנויים ויושבים ועוסקים בתורה" ובשביל זה הנפשות צריכים להתכונן לדבר.

והרי שמצד אחד יש את הכח הנורא שמוציא את האדם מעולמו החוצה שזה כח הרע שבדור אחרון שזו תנועה הפוכה בדיוק אבל מכנגד יש את הכח הפנימי שמתגלה שמצד כך עבודת הנפשות היא לקשור את עצמם עמוק עמוק פנימה להכין את עצמם ליום שכולו טוב.

משל למה הדבר דומה, כשיש ר"ל חולה סופני שהרופאים אומרים לו נשאר לך כך וכך ימים לחיות – וכמובן אסור להאמין להם, אבל למיחש מיבעי, ואז הוא מכין את עצמו לעולם שכולו טוב מכח שהוא יודע שנשאר לו כך וכך ימים לחיות, [ויש הרבה סיפורים אפילו על גדולים מהדור האחרון שכשהיה נראה שהם נמצאים בסוף ימיהם, הם הכינו את עצמם – מה להשאיר אחריהם אם בחלק של הדברי תורה או באופן של ההנהגה, כל אחד ואחד בחלקו].

ומעין אותו דבר, אנחנו נמצאים בסוף ימות עולם, ושוב, אף שאיננו יודעים מתי זה יהיה, אבל הרי "שית אלפי שנין הוי עלמא" וא"כ, בתוך המאתיים שנה [ועוד מעט] הבאות המשיח עתיד לבוא בעזר השם בוודאות, ובתוך הזמן הזה, מתי יהיה הדבר? – "כמוס וחתום עמדי".

האופן שהקב"ה מכין את הדור לגאולה

אבל המצב של הדור הוא שהקב"ה כבר מכין אותו לגאולה, ובאיזה אופן הוא מכין אותו? – מצד אחד מתגלה כל כח הרע והעומק הנורא של כח הרע ששואב כברזל אחר אבן השואבת את כל יושבי עולם שהעולם כולו נשאר אחריו.

ומכנגד, הקב"ה מאיר את האור הפנימי של הדברי תורה והקב"ה מאיר את גילוי יתברך שמו שאפשר להימשך עמוק עמוק אליו יתברך שמו.

זה הבחירה שעומדת בפני הדור האחרון בין שני הצדדים.

וכשהדברים האלה ברורים בעומק מהלכי הדעות, אז האדם נמצא באמת בפני הבחירה האמיתית, בפני פנימיות הבחירה, במה הוא בוחר ולהיכן הוא משייך את עצמו לנצח נצחים.

הדברים הללו הם בגדר "תכתב זאת לדור אחרון", שידעו יושבי הדור מה המציאות שבתוכה הם נמצאים ולפי זה מהו העומק העבודה של "מה ה' אלקיך שואל מעמך" על מנת לזכות לנצח נצחים בביאת גואל צדק במהרה אמן.



שאלות ותשובות לאחר השיעור

שאלה: מה העבודה המעשית לאדם שרוצה שיהיה לו קשר פנימי?

תשובה: אחרי ה'הלכות דעות' שברור לאדם המציאות שבתוכה הוא נמצא, העבודה העמוקה בנפש האדם - שהיא לא חייבת להתבצע דווקא באופן של פעולת ידים ורגלים - היא עצם ההסכמה לציר לעצמו בצורה הכי בהירה שהעולם הזה עומד להיגמר, ועכשיו הוא עומד ובוחר האם את כל אהבתו וכל תשוקתו הוא מכוין למקום האמיתי או שהוא ממשיך להיגרר אחרי העולם עוד ועוד ועוד באופן שאין לו קץ. איפה הוא תוקע את אהבתו, איפה הוא תוקע את חיבור מחשבתו, איפה כל נפשו נמצאת.

וכמובן, זה לא יעשה בבת אחת, אבל האדם מתחיל בהדרגה בכיוון הזה, והרי אדם שעומד לצאת מן העולם אין לו 'עבודה' להפסיק לאהוב את העולם, ואם הוא ממשיך לאהוב את העולם ולהימשך, הוא שוטה כי הוא יודע שזה דבר שעומד להיגמר, והרי שזה בהירות שממילא משנה את מציאות הלב, את מציאות ההרגשות, את כל מציאות החוש של האדם.



שאלה: האם זה נכון לומר שכהיום שיש כח כזה חזק של טומאה, יש 'זה לעומת זה' של כח הקדושה שזה גם קל יותר לקנות בנפשו את הקנין הזה.

תשובה: שאלה נכונה, מצד אחד זה יותר קשה ומצד אחד זה יותר קל, וברור - מצד אחד זה יותר קשה כי יש הימשכות נוראית לצד השני, אבל מצד שני, מי שמוסר נפשו ומתנתק מהדברים האלה, הרי שבקל הוא יכול להגיע פנימה.



שאלה: האם מי שחי יותר בחיצוניות ואינו יכול להיכנס כ"כ פנימה האם ה'זה לעומת זה' שלו גם כן יותר קל דהיינו שכשהוא ימשך אחרי

הטומאה לא יהיה לו כ"כ קשר אמיץ ופנימי וממילא אין לו צורך גם לקשר כ"כ פנימי לקדושה.

תשובה: לחיות לגמרי בעולם הפנימי המוחלט, כמובן שזה עבודה עמוקה ופנימית והיא לא מתאימה לרוב רוב הציבור - אמת - אבל עדיין חייב להיות שלכל אחד יהיה חיבור חזק מאד למציאות הפנים, וכהמשך למה ששאלו מקודם מה הנקודה המעשית שיהיה לאדם קשר פנימי - הכח השורשי הפנימי שמחבר את האדם לנקודה הפנימית, הוא הכח הנקרא בלשון רבותינו מסירות נפש. יש מסירות נפש למיתה שזה מסירות נפש לסוג אחד, אבל כמו שנתבאר בשיעור, יש מסירות נפש לחיים, ומצד כך, כל אדם ואדם צריך לבחור לעצמו איזושהי נקודה אחת ברוחניות שעליה הוא נותן את נפשו, ובוודאי שהכי בריא והכי נכון שזה עיקרו של דבר הוא שהאדם ימסור את נפשו על עמל התורה שדרכו הוא קשור בפועל לבורא, אבל כמו שאתם שואלים - לא כל האנשים נמצאים במדרגה הזו לקשור את עצמו לעילא דרך עמל התורה, אבל האדם יכול לקחת לעצמו נקודה אחת שעליה הוא מוסר את הנפש, וכשהוא מוסר נפש על משהו אחד הרי שהוא קושר את עצמו למציאות הקדושה.

ובוודאי שעדיין זה לא הצורה השלימה של העבודה, אבל לכל הפחות הוא מחבר את עצמו באופן של חיבור בל ינתק - שזה מהות הכח של מסירות נפש, כח שמחבר את האדם לדבר באופן שלא ניתן לנתק אותו, ולכן על כל יחיד ויחיד, על מנת להתחבר פנימה, לבחור לפחות נקודה אחת שעליה הוא מוכן למסור את נפשו על אותו דבר וכך הוא יתחבר מכח אותו דבר, וממילא הכח ההפוך כבר לא ישלוט עליו באותה צורה.



המשך שאלה: אם הוא מוכן למסור את נפשו אבל זה לא עם כל הבהירות.

תשובה: 'כל הבהירות' היא כמובן משתנה מאדם לאדם מהי הבהירות, אבל צריך שיסודי הדברים יהיו ברורים לו.

יש כאן כח של טוב מוחלט כנגד כח של רע מוחלט.

ומעולם הטוב המוחלט לא היה גלוי כמו שהוא גלוי עכשיו חוץ ממדרגת מתן תורה שהיה אז אור בגילוי עוד יותר גבוה, אבל זולת כך אף שהיה הרבה מדרגות בכל ימות עולם, אבל עכשיו עומד להתגלות האור של אחרית הימים - אף שאין אנו יודעים כמה זמן זה יקח.

ומכנגד עומד מציאות של רע מוחלט שלא היה מימות עולם.

זה הבהירות השורשית שאליה צריך להגיע.



המשך שאלה: פעמים יתכן שיש לאדם בהירות גדולה והוא מוכן לזה אבל מצד הלב עדיין אין לו תשוקה מספיקה לדבר.

תשובה: אתם בוודאי צודקים מאד, נחזור רק לפרט אחד שהזכרנו כדוגמא, הדוגמא היא לאדם שהולך למות שהוא מרגיש שהקשר שלו עכשיו לעולם הולך ונחלש, יש שוטים שגם ביום שהם מתים הם מנסים לתפוס עוד משהו טעים וכך לצאת מהעולם שזה מעשים שבכל יום אצל אנשי החיצוניות הגמורה, אבל כל אדם שהוא שומר תורה ומצוות וק"ו אם הוא עוסק בתורה לפי ערכו, אם הוא יודע שזה יומו האחרון, לאיפה הנפש שלו תתחבר? - היא תתחבר לקדושה כי הוא יודע שהוא הולך מכאן.

ועכשיו למעשה - אם אדם מחזק בעצמו את האמונה של 'בכל יום אחכה לו שיבוא' והוא באמת מרגיש שאולי יום זה הוא היום האחרון של העולם ואף שיש צד שזה לא היום האחרון, אבל - אולי כן, וזה גופא מנתק אותו מחיבור עמוק למציאות החיים כאן בעולם.

הרי זה ברור שאם החפץ - חיים היה כאן, אם ר' יחזקאל לוינשטיין היה כאן, איך הם היו מדברים ביחס לכל המאורעות שקורים עכשיו בעולם? אפשר לפתוח מה שהם אומרים אז שקל וחומר שזה נכון לימינו, והרי שבעצם בן אדם פנימי שחי כאן בעולם, אמנם זה לא בטוח שמשיח מגיע היום וזה לא בטוח שהמלחמה שברוסיה ואוקראינה זה ה'מלחמת גוג ומגוג' וכאן סוף

העולם, ואפילו אם ימצאו רמזים וסימנים ונניח שהם נכונים²³, אבל אולי זה בבחינת "ביקש הקב"ה לעשות את סנחריב גוג ומגוג ואת חזקיהו משיח" שזה כבר היה הרבה דורות קודם לכן, והרי שאפילו על הצד שכל הרמזים נכונים אך אי"ז מוכרח שזה מה שיהיה...

אבל מכל מקום מידי ספק לא יצא, וזה דבר ברור שרואים שהקב"ה מנהיג את העולם בצורה כזו שישנה אפשרות ברורה שאנחנו נמצאים כבר בפועל לקראת סוף העולם, על אף שעדיין יתכן שזה יקח יותר זמן, והמציאות הזאת גורמת לאדם בנפשו שממילא החיבור שלו לעולם הולך ונחלש.

וכמובן, אדם שהאמונה שלו בביאת משיח על אף שהיא אחד מי"ג עיקרים, אבל הוא לא חי אותה בלב, והוא מרגיש שעולם כמנהגו נוהג וכמו שהיו פעם מלחמות כך גם היום יש מלחמה והעולם בוודאי, או קרוב לוודאי, ימשיך הלאה כפי שהוא, ממילא אין לו ניתוק מהעולם.

יש אופן שהעבודה היא "יזכיר לו יום המוות" ומצד כך יש בני אדם שקשה להם לחשוב על המיתה, אבל האופן הפשוט יותר שהאדם יחשוב על ביאת משיח, ואם הוא באמת חי את המציאות שאולי היום משיח בא ולפי מצבו היום כך נקבע מדרגתו לנצח, זה גורם שלאט לאט כל הקשר שלו לעולם הולך ונחלש.

אדם שחי כל יום את ההרגשה שאולי זה היום האחרון בחיים, הקושי שלו להתנתק מהעולם הוא הרבה יותר קטן, וממילא יש לו הרבה יותר כח להתחבר למציאות הקדושה, אבל צריך לקחת את הדברים למעשה ולהפנים את יסודי האמונה בבחירות חושית, כי אדם יכול לומר י"ג עיקרים כל יום אחרי שחרית אלפי פעמים במשך עשרות שנים, אבל למעשה הוא לא חי את זה, אבל אם הוא יחיה את זה למעשה הרי שהקשר של האדם לעולם הופך להיות מאד רופף.

לא מדברים בדברים מופשטים, בדברים שרחוקים מבני אדם, באיזה השגות עמוקות ועלמות שצריך להיות בשבילים "יודעי רזים" אלא מדברים על אמונה

כג. כי לפעמים הכל דמיונות והם לא נכונים.

פשוטה ביותר ורק שהיא אמונה חושית בביאת משיח - שאולי היום האחרון של העולם זה היום, אם כך, הרי שהקשר של האדם לעולם הופך להיות מאד רופף והרבה יותר קל לחזור ולהתחבר לקדושה.



המשך שאלה: דהיינו שהעבודה היא לא במעשה אלא לקנות בהירות.

תשובה: נגדיר - השורש של העבודה במעשה היא היסוד של קיום הדין וכל מנהגי החסידות והחומרות שישנם, אבל האם להחיש משיח בעבודה למעשה זה להוסיף עוד מצוות? - אי אפשר לומר שזה לא נכון אבל זה לא מביא את האדם למקום הפנימי הזה.



שאלה: בחולה סופני, הוא יודע שבעצם כל דבר חוץ מרוחניות הוא לא חשוב, אבל אדם הרי בכ"ז צריך לחיות בחיי היום יום ויש דברים שכסדר הוא כן צריך לעשות, האם מה שהרב דיבר זה רק כמה הוא קשור לדברים?

תשובה: אתם שואלים שאלה נכונה, מצד אחד הרי האדם חי בעולם ובדוגמא הפשוטה - הוא נשוי והוא התחייב לאשתו בכתובה ויש לו חיוב לפרנס את הילדים ויש לו חובות שהוא צריך להחזיר וכו' וכו' ובחלקם הגדול של הדברים הוא מחוייב מדינא ממש, ומצד כך, בוודאי שאדם שמרגיש שזה היום האחרון של העולם, ומכח כך הוא יבוא להתרופף מכל האחריות המוטלת עליו - זאת אומרת שהוא תופס את הדברים בצורה שאינה נכונה, ולכן הדגשנו - יכול להיות בוודאי שמשח יבוא היום, אבל גם יכול להיות באותה מידה שלא... הרי אם כדוגמא היו מגיעים עכשיו מומחים ואומרים שיש חמישים אחוז שמחר יש רעידת אדמה שמחריבה חצי מהמדוכה שבה אנחנו חיים - איך היינו מתנהגים במצב הזה? - האם אדם היה אומר שכיון שזה רק חמישים אחוז ואולי זה לא יקרה, הוא לא היה מתייחס לזה?! ובמצב הזה, ההנהגה של האדם היא שכיון שזה חמישים אחוז הרי שצריך לקחת את שני הצדדים

מאד ברצינות - וזה בדיוק גם ההגדרה כאן, אנחנו לא נכנסים לדון כאן בכמות האחוזים, אבל ההנהגה היא - על הצד שמשיח לא בא, כל האחריות שיש לו מכח מה שהוא חייב היום, הוא יהיה חייב גם מחר והוא חייב לעמוד בכל כפי מה שצריך להיות, שהרי אולי העולם כן ימשיך וא"כ, הוא מחויב מחר בדיוק במה שהוא מחויב היום.

אבל מאד מאד יתכן שכאן יהיה הסוף - והרי שהוא לוקח את שני הצדדים מאד ברצינות - וזה כבר גורם לנתק נפשית את הקשר שלו לעולם, כי אם יכול להיות שהכל נגמר היום הרי שהחיבור לעולם נחלש באופן טבעי.



שאלה: ולפי"ז זה לא רק מצד החיבור לכלים אלא זה יכול להתבטאות גם ביחס לכל הנסיונות.

תשובה: נחזור ונדגיש - הכלי הוא לא עיקר הנקודה, יש כאן כח פנימי שמושך את האדם בלי גבולות להתחבר לרע, אלא שהנקודה העיקרית שדרכו זה מתגלה זהו דרך הכלים - אז אם ננסה להתמודד רק עם הכלים, ההתמודדות תהיה רק עם תקנות איך להצליח להתמודד, אבל צריך להתמודד עם השורש הפנימי של הרע שמניע את אותו כלי.



שאלה: דהיינו שיכול להיות שיש אדם שמנותק לגמרי מכל הכלים אבל למעשה כיון שאין לו עולם פנימי הוא ילך לאבדון...

תשובה: זה נכון מה שאתם אומרים, אבל בהגדרה יותר דקה - אין אדם כהיום שמנותק לגמרי מכל הכלים כי המציאות לא נותנת את האפשרות כמעט לשום בן אדם להיות מנותק מכל הכלים, השאלה כאן היא כמה רמת החיבור של כל אחד לכלים, אם באונס או בהכרח, או הוא עצמו או ע"שליח, יש לכל אחד את השימושים שהוא נצרך להם.

הרי זה ברור לכל בר-דעת, הרי אפילו אם ניקח את הפלאפון הכי כשר שיש, הרי בסוף הוא עובד על אותם גלים - ואמנם האדם לא מחובר אל זה להדיא

אבל האדם משתמש בזה, צריך להבין שכל העולם הולך למקום אחד שכל מה שמשתמשים בו עד הרמזור ברחוב שדרכו הוא חוצה את הכביש - הוא ג"כ משתמש באותם דברים.

וזה כאן בדיוק הקושי, אם היו דורות שאמרו לאדם ילך למדבריות בשביל להתנתק מהחיים, והיה אפשרות לאדם לבנות מהלך לעצמו כמו תיבת נח ששם הוא יבנה חיים של קדושה, היום זה לא יעזור בין כה וכה, החשמל שמשתמשים עובר דרך זה בתוך הבית מדרש, וכו' וכו'.

ובוודאי שא"א לדמות את ההשפעה של אדם שיושב מול המחשב לאדם שנהנה מהחשמל, אבל מ"מ, ניתוק מוחלט מזה א"א בפועל. אלא א"כ האדם באמת עוזב את כל העולם כולו, ללא אשה וילדים וחי לעצמו באיזה מדבר באופן שהוא לא מחוייב לשום דבר, אבל כל זמן שהוא אדם מן השורה - וכמו שבאמת לא ראינו שכל גדולי הדור האחרון גירשו את נשותיהם וברחו מכל המציאות, וכנראה שלא זה רצון הבורא... רצון הבורא שעדיין נחיה בתוך המציאות, ובתוכה נתנתק עד הגבול שאנחנו מסוגלים.

וככל שהאדם מחובר יותר לצד השני, הרי שהחיבורים העקיפים האלה פחות משפיעים עליו.



המשך שאלה: אבל לכאורה גם מי שהוא מנותק לגמרי והוא יהיה במדבר, לכאורה אם אין לו עולם פנימי, הוא לא יוכל לשרוד, וזה לא מחוייב שכח הרע ישפיע רק דרך הכלים.

תשובה: נכון, ואפילו בהגדרה המציאותית של הדבר, הרי הכח של כל התדרים הוא שהם מתפשטים בכל העולם כולו, והרי שזה לא נ"מ וגם אם זה לא מתלבש בכלי, והאדם ילך למדבר, בעומק, התדרים גם נתפסים אצלו, אותם מצלמות שמצלמים את הכל, מצלמים אותו וכו'.



המשך שאלה: אז הכל הוא מכח הכלים האלו, או שכח הרע יכול להשפיע גם בלי זה.

תשובה: התשובה האמיתי שכח הרע יכול להשפיע גם בלי הכלים אבל הוא מתלבש גם בזה, אבל הוא הולך לכשעצמו.



המשך שאלה: ולפי"ז יתכן שאף מי שמחזיק בסתם אף במשהו אחר יכול להיות מושפע מזה גם בלי שייכות לכלים.

תשובה: נכון, אבל בוודאי שאינו דומה מי שמשתמש בפועל לאדם שנכנסת בו רק כזו השפעה, אבל יכול להיות שהוא יישב במדבר וכדו' והדעות שלו יהיו עקומים והוא לא מבין שיתכן שהסיבה שהדעות מתעקמים זה בגלל שהוא מושפע מזה אם הוא לא חוזר בחזרה לעולם הפנימי העמוק.



שאלה: האם זה דומה למה שבקדושה צריך כלי בשביל לקבל השפע, שכן גם כח הרע צריך להיתפס בתוך כלי?

תשובה: בקדושה הכלי לקבל את השפע זה בשביל שהשפע יהיה קביעא וקיימא, אבל שפע שהוא לא קביעא וקיימא יכול להיות גם בלי כלי מעיקרא, אבל בוודאי שהכלי יוצר קביעא וקיימא שאלו הם דברי הרמב"ן הידועים 'תעוררו את האהבה עד שתחפץ' שצריך שיהיה חפצא על מנת להתפיס בו את הדבר, אלא שיש אופן שכשמתפיסים את הדבר הוא נשאר בכלי לעצמו ויש אופן שאוירו של עולם סופג אותו, ואנחנו נמצאים עכשיו במצב שהאויר של כל העולם כולו בכל מקום, האויר עצמו מלא מזה! אם בקדושה יש גדר של 'אוירא דארץ ישראל מחכים', כך בצד הטומאה כמו שיש בחינה של 'אויר מגדל משכח' כך כהיום יש כח שכל העולם כולו מצד האויר של כל העולם מלא מזה - עוד לפני הכלים בפועל. וכשזה מתלבש בכלים זה הופך להיות קביעא וקיימא באופן של 'פועל', אבל אליבא דאמת, גם אם הוא לא יתלבש בכלים, צריך להבין את זה שהכל מלא מהדבר הזה, וגם

כשהאדם נמצא במטוס עשר קילומטר מעל גבי הקרקע, האויר מלא מזה, זה המציאות.



המשך שאלה: אבל למעשה הכלים בעצמם, הם הכלים של הטומאה.

תשובה: זה נכון, ומצד אחד העבודה היא לפרוש מהכלים באופן הכי רחוק שאפשר, אבל להבין שהכלים האלה הם רק כלים ויש כאן נקודה פנימית שאתה צריך להתמודד בעיקר, וא"כ, מחד ברור שצריך להתמודד בפועל מול הכלים ולהתנתק מהם, אבל לא לתפוס את הדבר שיש כאן רק כלי שהוא כל הבעיה, אלא שיש כאן כח של רע פנימי שמתלבש גם בכלי.



המשך שאלה: כלומר שזה העבודה החיצונית, וזה העבודה הפנימית.

תשובה: נכון מאד, בדיוק כך.



שאלה: איך מחנכים את הילדים שיחיו עם יותר פנימיות, אנחנו יכולים לנסות להתחבר לעולם הפנימי, אבל הילדים הרי מעורבים יותר.

תשובה: מצד אחד קשה מאד לחנך כי הנסיון של כל מה שקיים בדור מכל הצדדים הוא מאד קשה, אבל מהצד השני, לצערנו הרב אנחנו רואים כ"כ הרבה אנשים שיורדים מהדרך, ולא רק צעירים וצעירות אלא משפחות שלימות שעזבו את כל הדת ונעקרו לגמרי, וכשרואים את ה'סוטה בקלקולה', הרבה יותר קל להסביר לילד על ה'זיר עצמו מן היין'...

צריך לדעת מה קורה בדיוק בכל מקום, אבל בהגדרה הכוללת, בכל העולם כולו בין עשר לחמש עשרה אחוז ירדו ונעלמו. משפחות שלימות שנעלמו לגמרי, ואלה שלא נעלמו בוודאי שהם ירדו ברוחניות באופן ניכר - שזה באמת הילדים פחות תופסים. אבל למעשה זה קיים לצערנו בכל קהילה

וכמעט בכל משפחה שיש אנשים שעזבו את הדת, וכשרואים שזה התוצאה, קל יותר להסביר את הדבר, ולהסביר להם שאם לא עובדים בצורה הזאת שנתבארה, לאט לאט מגיעים לשם, זו המציאות. והרי אפילו אנשים שהיו כביכול ראשי ישיבות, ראשי כוללים מחברי ספרים ידועים, עזבו את הכל. מעשים ידועים - כלומר - שזה יכול לעקור גם אדם שהוא נמצא בתוך הבית המדרש.

פעם היה מדובר שמי שילך להסתובב במקום הלא ראוי, שם הוא יפול, אבל היום המציאות השתנתה לגמרי, גם אדם ששייך לעולמה של תורה ויתכן שיהיו לו מאות תלמידים - מעשים שהיו - עזב את הכל והלך... זאת אומרת שלשבת בבית המדרש וללמוד היום כמו שהוא למד אתמול, זה לא בהכרח מציל אותו, הקב"ה תובע כאן כנראה תורה יותר עמוקה, הוא תובע כאן קיום מצוות יותר פנימי. יש כאן איזה תביעה פנימית יותר, וכשהילד רואה את המציאות של אלו שירדו הוא מבין איך ראויה להיות ההנהגה מלכתחילה כפי הצורה שנתבארה.

בעבר, כשהיה אחד שירד, זה לא היה רק ענין של רוחניות אלא זה היה מכח בעיות נפשיות שלבסוף זה הגיע לזה, אבל היום, מסתובבים בליל שבת בשכונה של הנקראים חרדים ורואים את כל מי שמסתובב ברחובות, והרי שזה ניכר לעין הרואה באופן שגם הילדים רואים זאת, ולפעמים הרי הילדים מפחדים להסתובב ברחובות מאימת כל אלו שבסגנון הזה... וא"כ, הילדים רואים את התוצאות כנגד העיניים שלהם.



המשך שאלה: באיזה גיל צריך להתחיל בחינוך הזה, האם בגיל חמש-שש שייך להסביר לו את זה.

תשובה: לא צריך להסביר בשכל, אפשר לדבר על המושגים, וכדוגמא - איך אנחנו מסבירים לילד בן שש שצריך ללמוד תורה, האם מסבירים לו את העומק שהתורה היא 'חלק אלוך ממעל' ו'קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד', או שמסבירים לו מושכלות פשוטים, התורה היא כל קיום

הבריאה שהקב"ה ברא שמכחה יש את כל קיום המציאות, התורה היא ברית בין ישראל להקב"ה, מנחילים לו מושגים שורשיים ברורים, אם מגיל קטן היה ברור לכולם שפורשים מהכל וזה היה גירסא דינקותא, בוודאי שזה היה מועיל יותר, אין צורך בהסברים עמוקים. אלא כפשוטו, מושכלות ברורים.



המשך שאלה: אז צריכים לדבר על ה'סור מרע' או גם על ה'עשה טוב'.

תשובה: התשובה היא שלעולם ה'עשה טוב' צריך להיות יותר חזק מה'סור מרע', אבל אם ה'עשה טוב' ישאר לבד הרי שבאמת לא יהיה 'סור מרע' ושום דבר לא יועיל.

זה ברור שאי אפשר להתעסק כל היום בבעיות, לא יתכן שיחליטו בבית המדרש שכל יום מתעסקים בשעה הראשונה בפרישות מהטומאה שנמצאת בעולם, אין לזה קיום, והרי שהבית מדרש צריך להיות בנוי על זה שמבוקר עד לילה לומדים, אבל מהצד, צריך להזכיר כל הזמן שיש רע שצריך לפרוש ממנו, אי אפשר לעסוק בזה לא רוב היום ולא חלק גדול מהיום וגם לו בתחילת היום, צריך להיות קבוע באופן עמוק בעולמה של תורה, אבל לזכור כל הזמן מהצד, שיש כאן איזה משהו שמפריע.



שאלה: ביחס לחינוך הילדים שדיברו, האם זה נכון לומר לדבר בגילוי שיש הקב"ה שצריך לחיות אתו.

תשובה: אני לא שומע כאן שני צדדים אפילו בשאלה. אפשר להתייחס לשאלה האם להסביר עמוק או להסביר פשוט, בוודאי שככל שהגיל יותר קטן, צריך להסביר פשוט והפשוט נקלט הכי טוב, וככל שמתבגרים יותר, הרי שבדרך כלל בני אדם דורשים להבין יותר, אבל בקטן מתחילים מהמקום הפשוט יותר כמו שאומרת הגמ' קטן היודע לדבר אביו מלמדו 'שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד' תורה ציוה לנו משה' שאלו הם שני הפסוקים של אמונה ותורה - זה 'שמע ישראל' ותורה ציוה', אלו הם מושכלות ראשונים.

וכיון שאנחנו נמצאים בדור שהרע שולט בכל, הרי שיש מושכלות ברורים שיש כאן כח של רע שמי שלא נשמר ממנו נופל לאבדון, אבל עוד פעם, לא יתכן שזה יהיה הנושא כמה פעמים בכל יום וכו', הילד צריך לשמוע בעיקר את הטוב האמיתי, את התכלית האמיתית שהיא הדביקות בהקב"ה ותורתו שזה עיקר החיים - אבל הנושא של שמירה מהרע ג"כ קיים על אף שבשום אופן זה לא הנקודה המרכזית שאיתה מתעסקים כל היום.



שאלה: מה קורה באדם שיש לו שאיפות והוא משתדל להתקדם, אבל למעשה כשהוא נפגש יום יום עם הרחוב או עם מה שהוא מתעסק, זה מפריע לו למה שהוא שואף להתקדם.

תשובה: נחזור למה שהוזכר ונחדד - אדם שחי כל יום בהרגשה שזה היום האחרון, ובדוגמא הכי פשוטה - לפני שהוא הולך לישון הוא חושב שאולי היום זה היום האחרון בעולם שלו או בעולם בכלל, אבל לא מצד עצבות אלא להיפך, אם הוא באמת מצפה לימות משיח, הוא צריך לשמוח שהיום זה היום האחרון, וזה הצורה שכך הוא רואה את החיים, כך הוא קולט את מציאות החיים שאולי היום זה האחרון, והרי שכל יום יש לו ניתוק, ועוד ניתוק ועוד ניתוק, אבל עוד פעם, לא רק מצד העצבות כי זה דבר שלא יכול להתקיים אצל רוב בני אדם ובפרט בדור דידן, אלא מצד שיתכן שהיום הבריאה מגיעה לתכליתה וע"י כן יהיה גילוי שלם של הקב"ה בעולם, ולאחר מכן תחיית המתים שאברהם יצחק ויעקב וכל הקדושים כולם יעמדו לתחיה וכהגדרה הכוללת - כל ישראל שיש להם חלק לעולם הבא, והאדם כל הזמן חי את המציאות הזו בבחירות שהעולם צועד לשם ובוודאי הוא קרוב מאד לשם, ואף שאנחנו לא יודעים בדיוק מתי זה יקרה אבל יש אפשרות מאד גדולה שזה יקרה היום ובצורה הזאת הוא חי.

והרי שכנגד כל מה שהוא מתעסק כל יום שזה דבר שהאדם מוכרח להתעסק בו וזה רצונו יתברך שמו, ובחלק מהדברים אנחנו מחוייבים להתעסק מעיקר הדין, אבל מאידך במה שהוא חושב שהיום זה היום האחרון זה עדיין יוצר לו ניתוק כל יום כנגד החיבור של אותו יום, זה צורה בריאה ואמיתית של חיים,

וברור שכך החפץ חיים חי, אין שום צל של ספק, אולי יותר עמוק מזה, אבל לא פחות מזה.



שאלה: הרב דיבר על זה שיש כ"כ הרבה לומדי תורה וכו', אבל לכאורה למה יש כ"כ הרבה עצבות בלימוד התורה.

תשובה: אתה מכיר בני אדם שכל הוייתם היא שקיעות בלימוד התורה באופן של היות דאבני ורבא בבירור הדברים לאמיתותם והם זוכים לכיין לאמיתתה של תורה, ובאופן עקרוני הם עצובים?! - אולי הם מתעסקים באופן של 'אין ולא ורפיא בידיה', אבל מי ששקוע עמוק עמוק פנימה באופן שהוא מתענג מהדברי תורה, האם הוא עצוב?! - יש אנשים שלומדים בשביל הכבוד, יש אנשים שלומדים את החלק של התורה, שלא בדיוק מותאם לחלק שלהם ששם בוודאי שיכולה להיווצר עצבות, אבל אדם שמחובר באמת לחלקו באורייתא וזה עסקו וזה הווייתו והוא מתענג בתורתו איך יתכן שהוא עצוב, אולי פעמים יש לו קשיים בחיים מהצד ולכן יש לו עצבות, שזה בוודאי שישנם אנשים שיש להם חיים קשים, אבל הממוצע של בן אדם שחי בכזו צורה של עמל התורה בחלקו בתורה, לא יכול להיות שהוא קרוב לעצבות, אא"כ יש לו בעיות נפשיות או כל מיני נקודות.

הבעיות שאתם מציירים זה קורה בדרך כלל כשאדם עוסק בתורה באופן של 'מלומדה', או בתורה שאינה שייכת לחלקו, או שיש לו שאיפות להשיג 'שטעלע' או כל מיני רצונות שלא מתקיימים, והרי שהוא לא מחובר באמת לתורה, אבל אם הוא מחובר באמת לתורה "פקודי ה' ישרים משמחי לב", ולא מצד שכך כתוב בפסוק אלא זה מתגלה בחוש.

הרי הוא עוסק בתורה באופן שיש לו תענוג לאורך חלק לא קטן מהיום ואמנם לא כל רגע שאדם לומד זה תענוג, כי פעמים הוא מתעסק בדברים קשים יותר, פעם הוא לא מבין, פעם הוא הגיע עייף או שקשה לו מאיזושהי סיבה וכו', אבל הבסיס של הכל הוא - יש לו סוגיא, הוא יוצא בבהירות עם הסוגיא בין אם יש לו חידושים שלו או עצם הבהירות לעצמה, אבל הוא חי כך באופן

קבוע, לא יתכן שיש לו תענוג בלימוד שלו והוא עצוב באופן קבוע, בוודאי שזה לא המצב הפשוט של הנפש.



המשך שאלה: אולי העצבות נובעת ממה שהקשר שלנו לתורה הוא יותר חלש ממה שהיה בדורות הקודמים.

תשובה: יש סיבה מאד שורשית לדבר, בדורות הקודמים מי שלמד שזה היה המיעוט זה היה מי שלמד באמת, וממילא הם הצליחו יותר, אבל היום אנחנו נמצאים בדור שהריבוי יושבי אוהל מצד אחד הוא כמובן מעלה עצומה, אבל מצד שני זה חסרון כי זה גורם שלא כל מי שנמצא בתוכו זה מגיע מבחירה מוחלטת ורצון מוחלט להיות 'יושב אוהל', כל אחד מסיבותיו שלו, והרי שבאופן טבעי יש אחוז מסויים שהחיבור שלהם הוא יותר חלש, אבל אם נסתכל על היחסיות של אלה שמחוברים לתורה ביחס לדורות הקודמים, אני לא יודע אם בכמות עצמה יש פחות אנשים שמחוברים, בוודאי שבכללות יש ירידת הדורות והיו גאוני עולם שבחיבור שלהם לתורה ובכל מציאותם קטנם עבה ממתנינו, אבל בערך לדור עצמו לכאן בכמות אין פחות אנשים שמחוברים.

וכמובן יש הפרעות חיצוניות כמו כל המכשירים אפי' הכשרים שהתוצאות של זה שהאדם נעשה יותר מחובר לעולם שזה בוודאי משפיע, אבל גם בדור שלנו, יש יחידים שעדיין מנותקים ויכול להיות שהם מקבילים לאותם יחידים שעסקו בתורה בדורות הקודמים. כיום ב"ה לומדים הרבה יותר והכמות משפיעה שהאיכות בחלקה היא לא באותה רמה של היחידים שעסקו בתורה בדורות הקודמים.



שאלה: האם במה שהתדרים של כל הכלים נמצאים באויר זה גם משפיע אע"פ שהמוח של האדם לא יכול לקלוט אותם.

תשובה: בוודאי שזה משפיע.



המשך שאלה: זה טבע או סגולה?

תשובה: בעצם הגדרת הדבר היא ששניהם זה טבע רק ההבדל בין סגולה לטבע הוא שטבע זה דבר מוסבר בשכל אנושי שהוא הנקרא טבע, ויש דבר שמוסבר רק לפי עיונה של תורה שהוא הנקרא סגולה, אבל שניהם זה טבע, יש טבע גשמי שהוא נקרא טבע, וגם כדברי הכוזרי הידועים - הטבע זה גימטריה אלקים, ויש כח סגולי כלומר - שזה אור של טבע רוחני שזה הנקרא סגולה, אבל מי שחי בעולם רוחני של תורה, אצלו הסגולה והטבע הם היינו-הך, כי גם סגולה זה טבע רק שזה טבע רוחני.



המשך שאלה: אבל לכאוף את הגלים הללו שנמצאים באויר האדם לא יכול לקלוט אותם בעצם ומצד השכל שלו הוא לא יכול להבין מה זה.

תשובה: אדם שנוגע בחשמל מתחשמל אף שהוא לא מבין איך כל התנועה עובדת, האדם מבין שכשהוא פותח מכשיר חשמל ולוחץ על הכפור, זה מתחיל לעבוד, ואף שהוא לא מבין איך המכשיר עובד ואיך כל התנועה כאן - הוא לא יודע אבל זה ברור לו שכשמחברים כאן ולוחצים כאן זה עובד, ובמצב הזה הוא לא יכניס את היד בתוך המכונה כדי שהיא לא תחתך, אמנם ההבנה שלו היא חיצונית, אבל הוא מבין.

הקדוש ברוך יזכנו לגאולה שלימה בטהרה וקדושה.



מאמר כח הרע שבמדיה

התהליך של ה'בורא רע' בראשית הבריאה

לשון הפסוק (ישעיה מ"ה, ה): "יוצר אור ובורא חושך עושה שלום ובורא רע". הקדוש ברוך הוא ברא את עולמו בשורש של טוב, אבל יש גם שורש לכך שיהיה מציאות של רע בבריאה.

ושורש בריאת הרע כפי שמתגלה בראשית הבריאה – השלב הראשון שמתגלה הוא מששת ימי בראשית שבהם הקב"ה ברא את הבריאה מכח 'ויאמר אלקים' 'ויעש אלקים', ונאמר בפסוק בכל יום לאחר בריאת אותו יום "כי טוב" מלבד יום שני דמעשה בראשית שלא נאמר בו "כי טוב" [ובמקום זה הוכפל ביום שלישי פעמיים "כי טוב"].

לאחר מכן נאמר בקרא ביצירת האשה (בראשית ב, י"ח) "לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו" והיינו שבפסוק זה כבר נאמר שיש מציאות של "לא טוב".

כלומר – השלב הראשון הוא שחסר "כי טוב" ביום שני והשלב השני הוא שכבר נאמר לשון של "לא טוב".

והשלב הלישי הוא הנאמר בקרא ביצירת עץ הדעת (בראשית ב, ט') "ויצמח ה' אלקים מן האדמה וגו' ועץ הדעת טוב ורע" שיש כבר מציאות של רע, וכאן נאמר להדיא בפעם הראשונה בתורה שיש מציאות של רע בבריאה.

ולאחר מכן זהו השלב הרביעי במה שנאמר בלשון הפסוק (בראשית ה, ה') "וכל יצר מחשבות לבו רק רע כל היום" שכולו מציאות של רע.

זה בקצרה ממש השורש של בריאת הרע – ה'בורא רע' שהקב"ה ברא בעולמו.

העומק של ירידת הדורות – גילוי של רע חדש בכל דור

וב'בורא רע' – ישנם מדרגות בכח הרע ובמהות של שיעור הרע, מהי מהותו המתגלה בכל מדרגה ומדרגה, והמדרגות הללו מתגלים בכל דור בסדר ימות עולם – בכל דור מתגלה בו בפרטות 'טוב לעומת רע ורע לעומת טוב' שקיים באותו דור – "זה לעומת זה עשה האלקים", והרי שמתגלה בכל דור שיעור של מציאות הטוב של אותו דור ומכנגדו מתגלה שיעור של מציאות רע, ומכח כך נצרך תמיד בירור בכדי להבין מהו הטוב שבאותו דור ומהו הרע שבאותו דור.

וכלשון חז"ל "אין לך דור שאין קללתו מרובה מחבירו" כלומר – חז"ל מלמדים אותנו שהרע שנמצא בדור הקודם, הוא לא אותו רע שמתגלה בדור שאחריו, זה מונח ב'אין לך דור שאין קללתו מרובה מחבירו', וזהו המציאות של ירידת הדורות שמכחה יש גילוי של רע חדש, ובכל דור ודור מתגלה באופן של "פנים חדשות באו לכאן" המציאות של הרע שבאותו דור, ונצרך בהירות פנימית בכדי להבין מהו הטוב שבאותו דור ומהו הרע שבאותו הדור ולפי"ז מה הם דרכי ההנהגה עם אותו רע.

ודוגמא שורשית לדבר – הרי בכללות האיסורים מתחלקים לאיסורים דאורייתא ואיסורים דרבנן שאלו הם הגזירות דרבנן, והיינו שרבנן גזרו במשך הדורות בכל דור את הגזירות שהיה בהם צורך באותו דור כגון גזירת נשג"ז או הגזירות שגזרו על עכו"ם כפת עכו"ם וכדו', והיינו שכיון שבאותו דור התגלה הרע בפנים חדשות, לכן היה צריך לגזור גזירות נוספות.

ואמנם בדורות בתראי אין לנו כבר גזירות חדשות של חכמים כנגד אותו רע שמתחדש בכל דור, אבל המהלך בעצם לא השתנה, וכסדר מתגלה עוד פעם בכל דור ודור מציאות של רע בפנים אחרות.

תפיסת כלל ופרט וכלל בסדר ימות עולם

אבל יתר על כן, נתבונן להבין מהי מהות של כח הרע המתגלה באחרית הימים – ונעמיד ראשית יסודות ברורים בקצרה – הצורה שבה הבריאה בנויה היא באופן של כלל ופרט וכלל, כלל בראשית, כלל באחרית וביניהם נמצאים הפרטים, ודוגמא בהירה ושורשית לדבר הוא במעשה בראשית – ביום ראשון שנאמר בו "ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד", אומרים חז"ל כמו שמובא ברש"י

שכל חלקי הבריאה שנבראו בששת ימי בריאה נבראו כבר בכח ביום ראשון, והרי שיום הראשון הוא כלל, ואחרי זה מתגלים שאר ימי מעשה בראשית שבכל יום ויום כל דבר יצא לפועל וא"כ הם בגדר פרט, ובשבת קודש שנאמר בה "ויכולו השמים והארץ וכל צבאם וגו' כי בו שבת מכל מלאכתו" וגו' והרי שנאמר כאן "ויכולו" מלשון של כלל כי שבת קודש זהו ה'חזר וכללם' שבו הקב"ה שבת מכל מלאכתו.

וא"כ, ביום ראשון היה את כח המעשה בראשית בכלל, בשאר ימי המעשה היה את מעשה בראשית בפרט, ובשבת היה שביתה מהכל, והרי שמתגלה כאן בצורת הבריאה כלל ופרט וכלל.

ואותו יסוד נאמר בכל דבר ודבר שהוא באופן של כלל ופרט וכלל.

ולעניינא דידן, כשאנחנו מתייחסים להיקף של כל השית אלפי שנין – יש את הראשית של שית אלפי שנין, יש את האחרית של השית אלפי שנין ויש את כל זמן האמצע. והרי שהראשית הוא כלל, האחרית הוא כלל ובאמצע מתגלים כל הפרטים כולם.

הראשית שהוא כלל זהו בריאת אדם הראשון שהוא שורש היצירה ולכן הוא כלל, וכמו שאומרים חז"ל כידוע מאד שאדם הראשון בתחילת יצירתו⁷ היה כולל בגשמתו את כל הנשמות כולם, וזהו הכלל.

ובכל דור ודור יצאו לפועל עוד פרטים של נשמות ועוד פרטים של נשמות שזהו בחינת הפרטים שבאמצע.

ובאחרית הימים עוד פעם חוזרת התפיסה של כלל, והיינו שהדברים חוזרים ומתכללים, כלומר – בדור האחרון, הסוף הוא זה שמגלה תפיסה של כללות.

אבל בהגדרה בהירה יותר מצד הסדר מתגלה בכל ימות עולם – בראשית ימות עולם עיקר הגילוי היה כלל של טוב כמו שנאמר בקרא (בראשית א, ל"א) "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" והרי שהתגלה כלל שכולו טוב.

מהות הכלל המתגלה באחרית הימים

אבל באחרית הימים בסוף שית אלפי שנים, ג"כ מתגלה כלל, - אבל איזה כלל מתגלה בעיקר? - הכלל של ה'בורא רע' הוא זה שמתגלה באחרית הימים, והיינו שאחרית הימים הוא הזמן של בריאת רע שכללות מציאות הרע הוא הוא הגילוי של אחרית הימים.

וכמובן, הוא ההכנה לגילוי הפנימי של הכלל הראשון שיהיה כולו טוב, אבל בתחילה מתגלה באחרית הימים בעיקר הכלל שכולו רע, ובתוכו בנעלמות - וכהכנה - מתגלה הכולו טוב, אבל מצד מה שנמצא באיתגליא זהו כלל שכולו רע ואילו הכולו טוב נמצא עדיין באיתכסיא, בנעלמות, שהכולו רע הוא ההכנה לכולו טוב.

ה'כולו טוב' זה נקרא משיח, כשיתקיים 'זאת רוח הטומאה אעביר מן הארץ' שזו הנבואה שעתידיה רוח הטומאה להסתלק מן הארץ וכשתסתלק הרוח שטות שהיא השורש של מציאות העבירה, אז יתגלה המציאות של 'כולו טוב'.

והסוגיא הזו שמתגלה באחרית הימים של ה'כולו רע' זה סוגיא שהגילוי שלה הוא כמעט רק באותו זמן ולא קודם לכן.

יש כאן סוגיא חדשה של רע, ולכן - מה שלאורך כל הדורות כולם היה בכל דור ודור סוג אחד של רע בעיקר, באופן כללי, - יצרא דעבודה זרה, יצרא דערייות וכדומה, שבכל דור היה את היצר שישנו באותו זמן. אבל כשמתגלה באחרית הימים ה'בורא הרע' שזו גילוי השורש של הרע שע"י כן מתגלה כללות מציאות הרע, הרי שמתגלה כאן סוגיא חדשה של רע.

ומצד כך, כל העצות שכתבו רבותינו בכל הדורות כולם, עצה לכל דור אין להינצל מן הרע שהיה באותו דור, - בדור אחרון צריך כביכול לצרף את כל העצות כולם, ולגלות מתוכם עצה פנימית כנגד הכח של ה'כולו רע'.

'כולו זכאי או כולו חייב' - גילוי תפיסת ה'כולו' שבדור אחרון

ושורש הדבר זהו בגמרא הידועה בסנהדרין "אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב", כלומר - משיח מגיע בתפיסה כזו שהבריאה הגיע לכלל, ולכן כל שיש רובו רע ומיעוטו טוב או רוב טוב ומיעוטו רע הרי

שאינן כאן מציאות של כלל גמור, כי הרי חלק הם כך וחלק הם כך, או רוב כך ומיעוט כך או להיפך^{כה}.

אבל כאשר מתגלה בדרא בתראה 'כולו טוב' או 'כולו רע' וכלשון חז"ל כאן, 'כולו זכאי או כולו חייב', הרי שמונח כאן בדברי חז"ל היסוד שהדור האחרון מתגלה בתפיסה של 'כולו', בתפיסה של כלל, - ואיך יתגלה הכלל? - או שהוא יתגלה בצד העליון שבו שזה 'כולו טוב' או שהוא מתגלה בצד הרע שבו ש'כולו רע', אבל הוא מתגלה בתפיסה של 'כולו'. זה מה שמונח כאן בעומק דברי חז"ל.

וכשלא זוכים, הרי שמתגלה בדור האחרון התפיסה של 'כולו חייב' שהיא תפיסה שלא התגלתה בכל הדורות, - ורק ה'מעין דמעין' של תפיסה זו התגלתה בדור המבול בלבד שמכח שהשחית כל בשר דרכו על הארץ' בא המבול, אבל שם על אף שמצד הנפשות זה היה 'השחית כל בשר'^{כו} והרי שהתגלה שם דור שכולו רע רק מכח פנים אחד של רע שזהו החטא של 'השחית כל בשר דרכו על הארץ' וכן החטא של 'מלאה הארץ חמס' כמו שאומרים חז"ל שלא נחתם דינם אלא על הגזל, אבל לא התגלה באותו דור כל ההיקף של הרע אלא התגלה באותו דור ה'כולו חייב' רק במה שהשחית כל בשר דרכו על הארץ שמכח כך הקב"ה השמיד את הבריאה.

אבל הדור שכולו חייב שבדור אחרון, לא מונח כאן רק היסוד של 'כולו חייב' מצד עבירה מסויימת שעוברים אותה כל אותו הדור שע"י כן הוא נעשה כולו חייב^{כז}, אלא גדר ה'כולו חייב' הוא במה שמתגלה שה'חייב' שבו הוא בכולו, כלומר - לא רק מצד ההיקף של כלל הנפשות הוא כולו רע - כולו חייב אלא מתגלה שבכלל הנפשות כולם יש את כלל מציאות הרע וזהו ה'כולו חייב' - הוא חייב בכל כללות היקף כח הרע, ובכל האופנים שיכולים להיות בו מתגלה בדור מציאות של כולו חייב.

כה. או אם זה יהא באופן של מחצה על מחצה.

כו. חוץ מנח שבזכותו ניצלו הוא ובניו.

כז. או שכל אחד עובר עבירה מסויימת שונה מזולתו ובסך הכל הדור הוא כולו חייב מחמת שכולם בעלי עבירה כ"א בעבירה שלו.

ונקודה זו המתגלה בדור האחרון במציאות ה'כולו חייב' הוא הנקרא בלשון רבותינו שבאחרית הימים יוצאים כל כוחות הרע מהכח לפועל וע"י כן מתגלה כאן בעולם בריה חדשה של 'בורא רע' שעד אותו זמן לא היה לה גילוי, מתגלה בריה חדשה של 'כולו רע' שכל המציאות כולה יש בה תפיסה שהיא נמצאת בתוך הכח של 'כולו רע'.

החידוש של כח החיבור שמתגלה במציאות הרע שמהותו 'עלמא דפירודא'

ונסביר מה העומק של כח ה'כולו רע' שזה עומק ה'כולו חייב' – הרי כלשון חז"ל כידוע "מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה" – ומה ש'מצוה גוררת מצוה' זה סברא שהרי כל מצוה נקראת מצוה כידוע מלשון צותא שעניינה חיבור ולכן יש במצוה כח של דיבוק של מצוה גוררת מצוה שהיא גוררת עוד מצוה.

אבל נקודת החידוש כאן הוא במה ש'עבירה גוררת עבירה' שמבואר כאן שגם בטבע העבירה יש כח של צירוף וחיבור שזהו ה'גוררת עבירה' והיינו שמונח בעבירה הכח להצטרף לעוד עבירה ועוד עבירה.

ומצד כך, מה שמצינו כדוגמא בלשון חז"ל 'נתמלאה סאתה' שיש ריבוי של עבירות עד שמתמלאה הסאה – אז כפשוטו וודאי שאפשר להבין בלשון חז"ל שעל אף שכל עבירה עומדת לעצמה אבל מכח ריבוי של עבירות נפרדות זה מזה לבסוף נתמלאה סאתה, אבל בעומק מונחת כאן הגדרה בדברי חז"ל שיש כח של חיבור ברע.

ודוגמא נוספת לדבר זהו במה שמצינו בטומאה מושג של 'טומאה בחיבורים' והיינו שטומאה יכולה לבוא ממציאות של חיבור, כלומר – על אף שבפשטות מהות הטומאה הוא פירוד והטהרה היא אחדות שהרי כל טומאה יוצרת היבדלות מהדבר והרי שמהותה הוא פירוד, וא"כ מונח ב'טומאה בחיבורים' שיש כח בטומאה להצטרף ולחבר, שזה חידוש נורא.

וכמו כן מצינו מטבע לשון בחז"ל שהטומאה – הרע מתחיל באחדות ומסתיים בפירוד, והרי שחז"ל מלמדים אותנו כאן הגדרה בהירה – שיש כח של חיבור בתוך הרע.

ואפשר להביא עוד ועוד דוגמאות מלשונות חז"ל אבל היסוד הוא ברור – יש חידוש בבריאה שעל אף שעבירה מצד עצמה וטומאה מצד עצמה זהו בגדד 'עלמא דפירודא' והיה צריך להיות שלא יהא לה שום מציאות של צירוף, אבל נתחדש כאן שגם במציאות הרע ובמציאות הטומאה מתגלה כח שהוא בר-צירוף ומונח בו כח של חיבור.

אבל אם כפשוטו בדברי חז"ל עבירה גוררת עבירה היינו שהחיבור מגיע מכח גרידה בלבד, בדור שכולו חייב מתגלה כח של חיבור בעבירה שבו היא מצרפת את עצמה לכל מציאות הרע כולו שיש בבריאה.

ודוגמא לדבר – הרי מצינו במצוות מציאות של מצוה שהיא שקולה כנגד כל התורה כולה וכגון מה שאומרים חז"ל שברית מילה שקולה כנגד כל התורה כולה וכן בעוד מצוות²³, וכמו כן מתגלה כנגד כך גם בעבירה שיש מציאות של עבירה שהיא שקולה כנגד כל העבירות והדוגמא הבהירה לכך זה בעבודה זרה שיש בה כח שבו היא שקולה כנגד כל העבירות כולם, כלומר – מה שיש עבירה שמונח בה כח שהיא שקולה כנגד כל העבירות היינו שהיא גונת בקירבה את כח כל העבירות כולם.

ואם זה נאמר בכל הדורות כולם על עבירה מסויימת שיש בה כח שהיא כוללת את כל העבירות כולם, בדור האחרון שהוא במדרגה של דור שכולו חייב הרי שהדור נמצא בתפיסה שמתגלה בה כח של רע – כח כללי של עבירה ששקולה ומצרפת את כל העבירות כולם למקשה אחת.

וזה החידוש של דור אחרון שנקרא 'דור שכולו חייב' שמונח בו כח של צירוף כל העבירות כולם וע"י כן מתגלה תוקף נורא למציאות הרע, - כאשר כל חלק מחלקי הרע עומד כמציאות לעצמו, א"כ הכח שיש באותו חלק של רע הוא כפי שיעוד אותו חלק, אבל כשיש כח שמצרף את כל חלקי הרע, הרי שבהכרח מתגלה כאן תוקף חדש למציאות של רע.

כח. הרב וולבה זצ"ל הוציא ספר 'המצוות השקולות' שבו מנויות כל המצוות ששקולות כנגד כל התורה כולה.

וזהו העומק של 'דור שכולו חייב' שמתגלה בדור אחרון, - דור שהמציאות הפנימית שלו היא במה שמתגלה בו כח שיכול לצרף את כל חלקי הרע בבת-אחת שזהו דבר שלא היה מעולם בשום דור, - היו דורות שהיה בהם יותר גילוי של רע והיו דורות שהיה בהם פחות גילוי של רע, אבל החידוש של דור אחרון זהו במה שיש בו כח המצרף את כל חלקי הרע בבת אחת וזהו החידוש של דור אחרון שכולו חייב כמו שנתבאר.

המהות הפנימית של כח הרע שמתגלה בו 'אוחז במקצתו – אוחז בכולו'

לכל דבר יש חיצונית ויש פנימיות, החיצונית של כח הרע שהתחדש בדור אחרון זהו הכלים השונים ומשונים שהקב"ה ברא בדור אחרון שבכלים האלה נגזו כל כח הרע בבת אחת. - זהו הכלי של כח הרע שהתחדש אבל צריך להבין את המהות הפנימית של הדבר.

ניתן דוגמא לצורך הבנת הדברים - בדברי רבותינו מבואר שכאשר האדם עובר עבירה הרי שיכולה להתדבק בו ח"ו נשמה של רע - וכנגד כך בקדושה אם הוא עושה מצוה כהלכתה, מכח כך יכול להתעבר בו ולהתדבק בו נשמת צדיק שתסייע אותו לקדושה, וקל חומר אם האדם אוכל דבר האסור שמגולגל באותו דבר נפש של רע, הרי שהוא מצטרף לאותו רע.

ומצד כך, בדור אחרון שהוא דור שכולו חייב וכמו שנתבאר שהמהות של 'כולו חייב' הוא שיש צירוף לכל חלקי הרע, מבואר בדברי רבותינו שבדור זה, כל נשמות הרשעים שהיו בכל הדורות כולם מתגלגלים בדור אחרון.

ובהגדרה זקה לפי"ז, שמכח כך כשאדם מצרף את עצמו לרע, אפילו אם הוא מתחבר כביכול רק לדבר מסויים שבתוך הרע, בעומק הוא לא אוחז רק בדבר המסויים שבאותו רע אלא הוא אוחז ונדבק בכל הרשעים כולם שהיו בכל הדורות כולם שמצורפים בבת-אחת.

מצד הקדושה זה מוגדר בלשון רבותינו האוחז במקצת האחדות אוחז בכולו, שבאחדות דקדושה כשהוא אוחז במקצת האחדות הוא אוחז בכולה, והדוגמא הבהירה לכך - יש כלי ויש לו בית יד [-ידיית], וכאשר האדם לוקח את הבית יד ומרים את הכלי, ברור שהוא הרים את הכלי ורק שהאופן שהוא אוחז בכלי

זה ע"י הבית יד^{כט}, וא"כ, על אף שהוא אוחו חלק אחד זה נחשב שהוא אוחו את הכל.

ולפי"ז בדור אחרון, כאשר מצטרפים לרע – האחיזה היא לא רק ברע במסויים אלא זה אחיזה בכל הרע כולו בבת-אחת.

וכאן כמובן צריך עיניים בהירות בשביל לראות את הדברים, כי לעין הרואה זה נראה שהוא מתחבר רק לאותו רע שאליו הוא מתחבר, אבל אליבא דאמת מצד המהות הפנימית, כאשר הוא מתחבר לאותו פרט של הרע, בעומק הוא לא מתחבר רק לפרט אלא הוא מתחבר לכלל כולו מכח שהוא אוחו באותו פרט כיון שמכח אחיזתו בו הוא מוגדר כאוחז את כל הרע כולו, ואם הוא מחובר לכל הרע כולו, אחריתו מי ישורנו...

אפשרות הסינון – דרך שמכריחה אחיזה ב'כולו רע'

אחר שזוכים להבין שזוהי אכן המציאות – נתבונן ונבין לפי"ז מהו המבט האמיתי על מה שקורה – הרי סדר הדברים הוא שלוקחים למשל כלי שהוא טמא ומנסים לטהר את השרץ ע"י האפשרות לסנן אותו – אז וודאי, במבט הפשוט מגדירים ש"במקום דליכא דרכא אחרינא" עדיף א"כ שהכלי יהיה מסונן וישתמשו בו באופן שהוא מסונן, וזה סברא שלכאורה היא בריאה.

אבל מצד המבט הפנימי – אם הנושא היה שיש פה חלקים של רע, א"כ, יש כלי יותר טמא ויש כלי פחות טמא ועדיף לאחוז בחלק הפחות טמא, – ואף שבוודאי שזה גם נכון, אבל בתפיסה הפנימית כמו שנתחדד, כיון שיש כח של חיבור ברע שמכח כך כאשר האדם אוחו במקצת של אותו רע הרי שהוא אוחו בכולו, וא"כ, גם כאשר משתמשים בדבר שהוא מסונן, – בעומק במה אוחזים? – זהו אחיזה בכולו.

ועולה א"כ, שלולי ההבנה הבהירה שנאמר השתא, בוודאי שאפשר להקים כל מיני ועדות רבנים ולנסות בכל מיני דרכים לצמצם את חלקי הרע – וברוך

כט. וכדוגמא לזה במה שאומרת הגמ' שעד שבא שלמה המלך התורה היתה חסירה כביכול בית יד וע"י ששלמה המלך "איזן וחקר ותיקן משלים הרבה" שזה התקנות דרבנן שהוא תיקן, ע"י כן הוא עשה לתורה בית יד בכדי לאחוז בה.

ה' שגם מצמצמים אותם – אבל כשמבינים מה המהות הפנימית של הדבר, הרי שמבינים שזה דרך של אבדון כי אם המהלך הוא לאחוז בכולו, דרך שמכריחה אחיזה בכל הרע כולו היא דרך שאיננה יכולה להתקיים.

ושוב, לעין הרואה זה נראה שהוא אוחז את מה שהוא אוחז, ואם יש איזשהו חשש היינו שיתקיים בו רק 'עבירה גוררת עבירה'.

אבל בעומק, זה לא 'עבירה גוררת עבירה' כפשוטו שהיתה בכל הדורות כולם, אלא זה עבירה שמצרפת אותו לכל הרע כולו. וכשה עבירה שמצרפת אותו לכל הרע כולו, הרי שברור שהוא נמצא בתוך המציאות של כללות הרע.

מציאות הרע הזו, היא הנקראת בלשון רבותינו נ' שערי טומאה, כלומר – במ"ט שערי טומאה יש עוד סוג של רע ועוד סוג של רע ועוד סוג של רע, אבל בשער הנ' של הטומאה כמו שהרחיבו רבותינו, הוא שער שכולל בתוכו את כל הנ' שערים, וזה ברור לכל בר-דעת שאם הוא כולל בתוכו את כל הנ' שערים הרי שיש לשער הנ' כח של אחדות של כל הרע.

ומצד כך, גם אם האדם אוחז במקצת משער הנ' – בעומק הוא אוחז את הכל כיון שזה כל מהות שער הנ' שהוא מצרף אליו את כל חלקי הרע, וא"כ, מה יעזור שהוא אוחז רק מקצת כיון שמונח בו כח שהכל מצורף בו, והרי שכל מקצת משער הנ' עדיין מונח בו הטבעת הכח שהוא מצרף אל תוכו את כל חלקי הרע, וא"כ בעומק, גם כשהוא אוחז במקצת של שער הנ', הוא מצורף אל כל שער הנ'.

ועולה א"כ, שכל אופני ההתמודדות שהיו בכל הדורות עם פרטות של מציאות של רע הם אינם יכולים להיות נכונים ביחס להתמודדות עם כללות של מציאות של רע.

החידוש במציאות הרע שנהפך להיות כמוכרח במציאות החיים

אבל בעומק יותר – נעמיד את ההגדרה העמוקה יותר של מה שמתגלה כאן, סדר הדברים שהיה מימות עולם הוא שיש מציאות של טוב ויש מציאות של רע, וחס ושלום גם אם האדם נכשל ועובר עבירה אבל ניכר במידה מסויימת שזה עבירה ושהיה כאן כשלון בעבירה, אלא שתמיד בסדר ימות עולם היו

דברים מסויימים שהם היו בגדר 'מצוות שאדם דש בעקיביו' שגם כאשר היו עוברים עליהם, מכח שהיה את ה'דש בעקיביו' האדם 'לא חלי ולא מרגיש' שזה מציאות של עבירה.

ובשלב נוסף, לאחר שאדם היה מתרגל בעבירה – 'כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה נעשית לו כהיתר', כלומר – לא רק 'דש בעקיביו' שזה נראה כדבר רגיל על אף שזה עבירה, אלא זה כבר הופך להיות היתר.

אבל כאן, במציאות של דור אחרון, התגלה חידוש נורא במציאות של הרע, שיש כאן כח של רע – שכמו שהורחב עד עכשיו זהו כח של 'כולו רע' שכולל את כל מציאות הרע בבת אחת – אבל הוא לא עומד רק כאפשרות, רק כ'נעשה לו כהיתר', אלא זה הופך להיות כביכול מוכרח במציאות החיים של סדר הנהגת העולם, - וכמובן רק 'כביכול' מוכרח, אבל מ"מ, זה הופך להיות מוכרח וזה הופך להיות שזה פשוט שהוא ממש חלק מסדר החיים.

פנימיות ה'הכשר' – כח ההיתר הגנוז במציאות הרע גופא

אבל יתר על כן, השלב הבא – זה הופך להיות במציאות כזאת שגם מי שהוא שומר תורה ומצוות, כל אחד ואחד במדרגתו, הוא יכול להחזיק את אותם כלים עם 'הכשר'.

וביאור הדבר – זה הגדר של שער הנ' של הטומאה, כיון ששער הנ' של הטומאה הוא כולל את כל הרע בתוכו – מונח בו גם כח של 'מראה טלפיו ואומר טהור אני' כמו שחז"ל אומרים על 'דבר-אחר' שהוא מראה עצמו ואומר טהור אני.

והיחוד הדברים – הרי באיסורים של תורה מלבד איסורים מסויימים שלדינא אין בהם אפשרות שיחול בהם היתר ואין להם היתר עולמית אבל ברוב האיסורים יש בהם היתר וכדוגמא – יבש ביבש בטל ברוב, לה בלה בטל בשישים, תרומה באחד ומאה, ערלה וכלאים באחד ומאתיים, כלומר יש גדרים של ביטול שמתירים את איסור וכמו כן בעבודה זרה הדין הוא שעכו"ם יכול לבטל ע"ז, וכן ע"ז הדרך.

והיינו בעומק משום שבמציאות הרע גופא גנוז כח של היתר שמכח כך אפשר להפוך את האיסור להיתר.

ומצד כך, כשיש כח של רע שכולל את כל חלקי הרע כלומר – שהוא כולל את כל אופני האיסור שישנם בעולם, וכיון שיש איסורים שגנוז בהם כח של היתר שכוללים באותו כח של רע – הרי שהוא כולל גם את ההתראות של כח ההיתר שגנוז באיסורים דהיינו את האפשרות של האיסור להתבטל.

והרי שבעומק א"כ, הכח שכולל את כללות הרע הוא כולל גם התראות של היתר משורש כח ההיתר שגנוז במציאות הרע וזה מה שמניח בכלי את כח ההיתר.

ועולה א"כ שכח הרע של שער הנ' כולל את כל הרע יחד עם כח ההיתר לרע [-שמונה במציאות הרע] – והוא גם מראה אותו כטהור וכמותר מכח אותו דבר.

בגמ' מבואר על תלמיד אחד שהיה יודע לטהר את השרץ בק"ג טעמים, כלומר שהוא רק 'היה' יודע לטהר אבל הוא לא טיהר.

אבל כאן, באמת מטהרים אותו... וכמו שנתבאר שעומק הדבר הוא שמשתמשים בכח ההיתר שגנוז במציאות הרע שיש לו היתר בכמה אופנים כמו שנתבאר.

והכח הזה של מציאות הרע שמשתמשים בו כאילו הוא מציאות של היתר גמור, הוא בעצם העומק הפנימי שחובק בתוכו השער הנ' של הטומאה, שהוא הטמא ביותר, שהוא המצרף את כל הטומאות כולם וכל כוחות הרע גנוזים בתוכו – והוא גם מצרף אל תוכו את מציאות ההיתר לרע כביכול, והוא הופך אותו כביכול להיות חלק ממנו.

וע"י כן המצב הוא – "נמצאת המלחמה אליו פנים ואחור" כלשון המסילת ישרים, מכל צד, מכל אפשרות.

זה העומק של המציאות שעומדת לנגד עינינו – הדבר בא לידי כך שהוא מוכרח. הוא בא לידי כך שהוא פשוט כחלק מסדר החיים, והוא בא כדבר כשר ומותר בתוך עולמה של תורה.

מציאות הדור – כסומא על שפת הנהר

כשהאדם לא מתבונן הרי שהוא אינו מבין את המהות של הרע שמונח כאן וממילא בקל הוא יכול ליפול, וכמו המשל שיש בדברי חז"ל המובא במסילת

ישרים של סומא ההולך על שפת הנהר אשר רעתו במה שהוא עומד ליפול קרובה מהצלחתו, כלומר – וודאי שגם מי שאינו סומא אלא הוא רואה את מה שקיים לפניו, עדיין הוא צריך להיזהר, אבל לפחות הוא יודע ממה להיזהר מכח שהוא רואה משא"כ סומא שאינו יודע כלל ממה להיזהר.

ומצד כך, כלפי הכח האחרון של שער הנ' דטומאה שמתגלה בדור אחרון, כמעט כולם הם בגדר של סומא ההולך על שפת הנהר שהוא לא מכיר ברעתו, שהם אינם מכירים את כח הרע, ובשביל לדעת להיזהר צריך להיות קודם כל בעל הבנה פנימית בשביל להבין מהו המהות של הרע שקיים כאן ואז גם לדעת איך להיזהר ממנו, אבל לולי כך, הרי שהאדם נמצא בתוך מציאות הרע והוא כלל לא מבין שיש כאן מציאות חדשה של רע, הוא לא מבין את העומק של המהות של אותו מציאות של רע וממילא הוא קרוב לנפילה.

אם בכל התורה כולה כשהאדם נמצא בנסיון יש לו 'הוראת היתר' – כאן זה לא 'הוראת היתר' אלא זה גופא מונח בכח הקליפה שההיתר הופך חלק ממנה, וזה א"כ עומק הקליפה שההיתר הופך להיות חלק ממנה, – וזה ההיתר שמתגלה כאן ב'הכשר' שיש לכלי.

וכשמבינים את הדבר, אם לגבי כלל כל האיסורים כולם אומרים חז"ל כידוע שצריך להתרחק מצ"ט שערים של היתר ע"מ שלא להיכשל בשער אחד של איסור, אבל על דבר שמציאותו היא שכולו רע, כולו טומאה בחיבורים ובמציאות הזאת גופא מתגלה גם ההיתר שמונח ברע, הדרך היחידה להתמודד אתו הוא ע"י הניתוק המוחלט מתוך אותו דבר.

כל מה שדובר עד השתא זה מצד ציור ה'הלכות דעות' שכך היה צריך להיות, אבל במציאות בפועל, כמו שברור וידוע לכולם, היא שונה בתכלית השינוי.

מיום ליום זה הופך להיות מציאות של דבר פשוט – ונתבונן ונבין – יש את אלו שלא מכירים כלל את הרעה והסכנה שמונחת בכלים ומשתמשים בהם לכתחילה.

יש מי שמכיר את הסכנה ומנסה לצמצם אותה.

הטענה של 'השתדלות לפרנסה'

ויש מי שמכיר את הסכנה ואיננו משתמש בכלי אלא מכח ההכרח שיש לו שלצורך פרנסה הוא נצרך להשתמש בדבר, אבל הרי זה פשוט – כל ההשתדלות לפרנסה היא רק בגדר קנס שנקנס בו האדם, וא"כ – וכי יש הוה-אמינא שהאדם נקנס בקנס שמצריך אותו להחזיק את הדבר הטמא ביותר שיש בעולם שזה יהיה ההשתדלות לפרנסה?! זה הרי לא יתכן בשום פנים ואופן!

אם זה ברור שכל מה שהאדם עוסק לצורך פרנסתו זה מכח קללה של 'בזעת אפך תאכל לחם', א"כ ברור בתכלית שלהחזיק את אותו כלי זה לא בגדר השתדלות.

האם יתכן שכלי כזה שכולו מציאות של רע שמימות עולם לא היה כלי משחית בכזה תוקף של רע, זה יהיה ההשתדלות להשיג את פרנסתו?!

אלא שכמובן הקושי שכשבאים לקיים את זה למעשה זה בעצם מצמצם חלק ניכר יותר מכל האפשרויות של פרנסה, אבל התפיסה הפנימית כאן היא בהירה מאד – לא יתכן שההשתדלות לפרנסה היא להחזיק כלי שהוא אבי אבות הטומאה, הכלי שהוא המשחית ביותר מימות עולם.

אז כמובן כשמתירים את זה לצורך פרנסה אומרים 'אין גוזרים גזירה אא"כ הציבור יכול לעמוד בה, אבל צריך להבין – זה לא 'גזירה על הציבור' זה דבר שהוא רע בעצם שמוכרחים לפרוש ממנו, אחרת אין שום מציאות של קיום.

ככל שברור לאדם מהו אותו מציאות של הרע שמונחת כאן בבהירות, הפרישות שלו מן הדבר תהיה כמה שיותר פשוטה, ובפשיטות גמורה לא יהיה לו שום שייכות לדבר.

רק צריך דבר ראשון בהירות פנימית בכדי להבין את תוקף מציאות הרע שנמצא בתוכו.

ולהבין שזה הנסיון של דור אחרון, כלומר – צריך להבין שהנסיון הוא לא רק עצם הכלי ככלי, הכלי הוא רק ה'היכי תימצ' שזה מתגלה בו, אבל התפיסה של מה שמונח בפנימיות הכלי היא בעצם הכח של חיבור לכל הרע כולו שהיה מימות עולם עד השתא.

זוהי התפיסה שצריך לתפוס, ולא להתפעל ממה שמתגלה במציאות שרחמנא יליצלן זה הופך להיות דבר נורמלי, [וכמו שרואים כסדר שראשי ישיבות או דיינים מחזיקים את זה, וכמו כן כל מיני מוסדות שמכריחים את העובדים שלהם להחזיק את המכשירים לצורך המוסד כגון מערכות כשרות שמכריחים את המשגיחים להחזיק את המכשיר בשביל שהכשרות תהיה מהודרת יותר וכדו'.

והמציאות כהיום שאף בעלי משרה תורנית חשובה שנוקקים לנסוע לחו"ל בכדי להשיג כספים, הוא נצרך להחזיק את המכשיר כי רק דרך כך התורמים יוצרים אתו קשר, - ולפי"ז מובן שהכסף שהוא מקבל באופן הזה זהו כסף שגורם שגם הישיבה תראה אותו דבר, בבחינת דבר הבא מן הטומאה - "היוצא מן הטמא טמא", והבחורים שרואים שהכסף מגיע בצורה הזאת גם נגררים לזה כמו שברור לכל בר-דעת שזה יהיה התוצאות].

ומ"מ א"כ - העמדנו ראשית בסיעתא דשמיא את המבט הברור מהו השורש של מציאות הרע שמתגלה באותו כלי.

ושוב, רוב רובם של הבני אדם הם בגדר 'תינוק שנשבה' שלא מכירים כלל את אותו מציאות של רע.

אבל כל מי שלומד תורה בעיון, מוכרח להיות שגם יהיה לו בהירות פנימית בשורש הרע שנמצא בדור דיין ומהו המלחמה עם אותו רע.

דרכי העבודה ודרכי ההינצלות מן הדבר זה כבר השלב הבא, אבל השלב הראשון שצריך שיהיה הוא הכרת מציאות הרע בכל תוקפו, זה מה שצריך שיהא ברור ברור לאדם, מהו השורש של מציאות הרע בדור אחרון שאתו אנחנו צריכים להתמודד.



שאלות ותשובות לאחר השיעור

שאלה: איך צריך להיות המבט על איש פשוט שאוחז כלי כזה, שהרי לכאו' מי שמכיר את המשמעות הפנימית של הדבר, זה גורם לו להתייחס שכל אלה שמחזיקים כלי זה הם רשעים?

תשובה: בוודאי שאי אפשר לתת הגדרה כוללת בבת-אחת על כל מי שמחזיק את הכלי הזה כיון שכולם לא נמצאים באותה מדרגה, - יש כמובן כאלו שמחזיקים את זה שהם בעלי-בתים פשוטים שזה מכיון שהם רואים שיש אנשים חשובים מאד שמחזיקים כזה כלי - אף שא"א לדעת כלל אם הטענה הזאת תתקבל בבי"ד של מעלה או לא - אבל בודאי שזה מצב שהוא רחוק מלדון אותו לכף חובה כיון שיש לו הוראת היתר מוחלטת למה להחזיק את זה, - בודאי שאם היה לו בהירות פנימית במהות של הרע והיה לו תבערה פנימית של קדושה, הרי שמכל מקום הוא היה פורש מכך, אבל בודאי שכבר יש כאן מקום גדול של לימוד זכות, - כשבאנו מדין ה'בין אדם לחבירו' עלינו ללמד זכות אבל כשבאנו לדון על עצמנו אז בודאי שהיחס משתנה.



שאלה: האם הבהירות במהות של הרע תלוי בכל אחד לפי שורש נשמתו שמי שיותר פנימי, זה פשוט אצלו ואילו שאר בני אדם שפחות פנימיים אינם תופסים זאת?

תשובה: לצערנו, גם מי שיש לו נשמה יותר פנימית, אך עדיין בשביל לקלוט את מציאות הרע הוא צריך להגיע לבהירות עמוקה מאד, כיון שהעומק של תוקף הרע שמתגלה לא נראה לעין הרואה, ובמבט החיצוני זה נראה גם למי שיש לו נשמה פנימית יותר שזה בסך הכל איזשהו כלי חדש שיש בו ניסיון, אבל אליבא באמת זה לא כלי חדש שיש בו ניסיון אלא זוהי מדרגת הדור, שמתגלה בכלי זה.



שאלה: האם אפשר להגדיר שמי שהוא יותר פנימי בשורשו ממילא הניסיון שלו הוא פחות גדול כי הוא במדרגה יותר גבוהה?

תשובה: ודאי שיש אנשים שמכח שנשמתן גבוהה יותר, מכח כך יש להם פרישות פנימית מהדבר, אבל הרבה פעמים גם מי שיש לו נשמה מאד גבוהה יתכן שהוא נולד ברקע כזה ששם זה מצב של לכתחילה, - ואדם שנולד בבית שאינו חזק בתורה וביראת שמים וכל העדה כולה שהוא נמצא בתוכה חיים בצורה הזאת, והרב שמוסר את הדרשה, מקריא דברי חז"ל מתוך הכלי... הרי שהוא צריך להיות מאד מאד חזק בדעתו בשביל לצאת ממצב זה, וקל וחומר שקשה לו לקלוט את עומק הרע שמונח כאן, - מאיפה הוא יגיע לבהירות הנצרכת?...



שאלה: כל מה שהרב אמר זה רק ביחס לכלי או לכל חטא שבדור אחרון?

תשובה: בדור האחרון כל החטאים כולם נובעים מכללות החטא שזה מה שלא היה בכל הדורות, בכל הדורות היה גדר של 'עבירה גוררת עבירה' אבל לא שהעבירה נגררת מכח הכללות ומתגלה מכח הכללות.



שאלה: מה היחס לגבי כלל השימוש במחשב?

תשובה: הבריאה לא בנויה באופן של - כן ולא. הבריאה בנויה באופן של עץ הדעת טוב ורע מעורבין זה בזה, ובוודאי גם בכלי הזה, אפילו אם אין לו חיבור לרע, עדיין יש בו טוב ורע מעורבין זה בזה, - אבל יש מה שהוא איסור גמור כי הוא מציאות של רע, ושם אין שום שאלה שיש דין של פרישות ממנו, אבל דבר שאין בו מציאות של רע גמור בגדר של איסור, הרי שצריך בכל מקרה שיקול דעת איך אופן השימוש, האם רובו טוב ומיעוטו רע או להיפך, ואם רובו טוב ומיעוטו רע הרי שאנחנו מוכרחים להשתמש בו, כי אם לא כן הרי לא נוכל להשתמש בשום דבר בבריאה כי הרי בכל הבריאה יש תערובת של טוב ורע.

וא"כ, כל דבר שהוא איסור גמור יש הכרח לפרוש ממנו, אבל דבר שהוא לא איסור גמור, זה מצריך שיקול דעת כמו כל דבר שניגשים אליו בבריאה האם ראוי להשתמש בו, ואין לשאלה הזאת תשובה כללית בהכרח אלא זה משתנה מאדם לאדם.

כלומר - מחד בודאי שיש תלמידי חכמים מופלגים שמתמשים במחשב וזה מועיל להם הרבה, ומאידיך יש אנשים שזה גרר אותם לכל מיני מקומות רחוקים, והרי שאין לזה תשובה ברורה לחלוטין, מצד אחד יש ריבוי תורה עצום ונורא שבא מכח המחשב כמו שברור ופשוט, אבל מצד שני יש פה נקודה של סכנה, וכך שבשאלה האם עדיף שהאדם ישתמש בזה או עדיף שלא ישתמש צריך שיקול דעת רחב - בוודאי שיש מושכל אחד עליון לומר שעדיף לא להשתמש כי רעתו קרובה מהצלתו, אבל אפשר גם להבין שיש צד שני שסוף כל סוף התועלת כאן מרובה ואצל אדם שבעצם ניתק את המחשב מכל אפשרות של צפיה ומכל אפשרות של חיבור לכל דבר, יתכן שאצלו עדיין התועלת יותר גדולה מהנזק, - ועדיין יתכן שזה גורם שהוא עצמו נחלש ע"י כן מההיבדלות מכח הרע, ויתכן שזה גורם שאחרים רואים שאדם חשוב משתמש בזה, ע"כ הם הולכים לשלב אחד הבא... - אי אפשר לומר שלא - גם זה יכול לקרות, והרי שצריך הכרעה מכח שיקול דעת רחב שמביא בחשבון את כל הצדדים.



שאלה: למה אחיזה בכלי נקרא בית יד לטומאה הרי יש כאן גם בית יד לקדושה לכל העניינים הטובים שאפשר להגיע דרך הכלי.

תשובה: אתם בעצם מגדירים שמי שיש לו את הכלי זהו אדם שנמצא במדרגה של טוב ורע מעורבין זה בזה שמצד אחד הוא אוהז בטוב ומהצד השני הוא אוהז ברע והרי שהוא אוהז בשניהם בבת-אחת. אבל ההגדרה הברורה היא - כשאדם אוהז בשני דברים בבת אחת, יש אופן שהאדם הוא טמא והוא אוהז בטומאה בשעה שהוא טובל - 'טובל ושרץ בידו' שהדין הוא שאין לו טהרה, ולפי"ז צריך לדון מה הגדר של המצב עכשיו, האם

המצב הוא שהאדם טהור רק שהוא אוהז במציאות של טומאה או שהמצב הראשוני של האדם הוא טמא, ובוודאי שבדור אחרון, המצב הפשוט שאליו האדם נולד הוא למציאות של טומאה, ולכן אפילו אם הוא אוהז עדיין בנקודת קדושה אבל יש לו כח של טומאה נוראה שזה כל מציאות הדבר, ועל אף שא"א חס ושלום לבוא ולומר שאין לו שום חיבור לקדושה ובוודאי יש לו חיבור לקדושה אבל עדיין הוא מחובר לכח של רע שהוא הרבה יותר חזק מהחיבור לקדושה.



שאלה: מה עם "אימייל"?

תשובה: אני אסביר - אני לא אדם שמספיק מתמצא בנקודות המעשיות ההולכות ומשתנות ואיך הם מופיעות בכל מקום בארץ ישראל ובחול, - אני לא יכול להיכנס לפרטים שרמת הידיעה שלי בהם לא שלימה, וכבר נתבאר פעמים רבות שהרב שמבין בכל הפרטים הוא כבר לא יכול להיות רב...



שאלה: הרי כל אדם היום, הוא למעשה מושפע לפחות ב'כלי שלישי'...

תשובה: אתם צודקים בודאי ובודאי, ולכן זה גלות נוראה כיון שאדם לא יכול להתנתק לגמרי מהדבר, אם היה בבחירתנו להתנתק באופן נורמלי מהדבר, היינו צריכים לעשות זאת, אבל המציאות היא כ"כ מורכבת - פנים ואחור ומכל הצדדים שלא יהיו, העצה הכי פשוטה לבני אדם הוא שצריך לסדר מקום שיהיה שם עכו"ם שהוא יטפל בכל מה שאנשים צריכים, שזה לכאור' המקום האחרון שאפשר להתחבר אליו, כלומר - להשים שם ישראל אי אפשר כיון שאתה מכשיל מישהו אחר כשהוא יעשה את זה - ואף שגם לשכור עכו"ם לשם כך זה לא פשוט לגמרי כי הרי ר' חיים קנייבסקי אמר שזה אסור גם לעכו"ם, אבל בדברים הגבוליים כשאין ברירה, שישכרו עכו"ם שהוא יעשה את המלאכה.



שאלה: האם נכון לומר שיש כבר עכשיו חלק טוב שנמצא או שזה רק אחרי ביאת משיח.

תשובה: שאלה נכונה מאד, בוודאי שאם 'זה לעומת זה עשה האלקים' הרי שיש גם גילוי של טוב, אלא שלגבי מה שחידדתם בשאלה, התשובה היא שהטוב נמצא גם עכשיו בעולם דידן באופן של 'בכח' כנגד הרע, אלא שהרע מכסה את אותו טוב, אבל זה טוב שנמצא כאן, והוא לא כדבר שנמצא שם שצריך אחרי לבוא אלא הוא נמצא כאן והוא מכוסה, וכדוגמא בעלמא - הרי בשבת יש דין שבשעה שאנחנו עושים קידוש יש דין לכסות את החלות מכח שהדין בעצם הוא שהיה צריך להקדים את 'המוציא' ל'הגפן', ובזה יש אופן שהחלות נמצאות במקום אחר שזה הגדרה אחת ויש אופן שהם נמצאות על השולחן שאז יש דין לכסות אותם כלומר - הם נמצאות כאן, ומכסים אותם, וכמו כן לעניינו, כח הטוב נמצא כאן רק שהוא מכוסה, והוא איננו מתגלה, אלא למי שמוסר נפשו וזכי הנפש הרי שכל הקדושה מתגלה לו הרבה יותר בקרוב כיון שלא צריך להביא אותו ממקום רחוק אלא הוא נמצא כאן - זה 'נפקא-מינה' עצומה.



שאלה: האם ההשפעה של הטומאה תלויה גם באדם, כלומר שאם האדם הוא יותר פנימי והוא מרגיש יותר בכח הרע ממילא הוא מושפע יותר מהכלים.

תשובה: ההגדרה הברורה בודאי - שני בני אדם שימצאו באותו מקום אך בודאי שרמת ההשפעה על כל אחד תהיה שונה לפי כלל מדרגתו, ועל אף ששניהם מושפעים מהדבר אבל כמות ההשפעה שכל אחד מושפע לפי המדרגה שבה הוא נמצא. וכדוגמא, יש לנו אבי אבות הטומאה שנטמאים ממנו ויש את השלבים בזה אחר זה כמה כל אחד נטמא ממנו, והרי שעל אף שכולם נטמאו מאבי אבות הטומאה, אבל כל אחד קיבל כמות אחרת של טומאה, וכמו כן יש הבדל בין אוכל שאינו יכול להיות אב הטומאה ומדרגתו פחותה מכלים שכן נהיים אב הטומאה, וכך כאן זה יכול להשתנות מאדם לאדם.



המשך השאלה: האם מי שהוא יותר פנימי הוא מחוייב להתרחק יותר
כי הוא יותר מושפע מהפנימיות של כח הרע?

תשובה: כהגדרה כוללת, כן, אבל אם ננתח את זה באופן מעשי, לפעמים הבהילות להתנתק יותר מדי, זוהי פרישות שהיא למעלה ממדרגתו. כלומר - מה שאסור, אסור לגמרי, ומה שזה פרישות מדבר שמביא לידי טומאה, זוהי פרישות שצריכה להיות בשום שכל לבחון אם הוא באמת יכול לעמוד במה שהוא פורש והוא יכול לקיים את זה בישוב דעת, כי אם לא - בדרך כלל מי שהולך בדרכים קיצוניות, בחלק לא קטן מהדברים הוא נופל, - ועל אף שמדברים בדבר הכי חמור שיכול להיות, כי הרי לא מדובר להשתמש בו להדיא אלא בכלי שלישי או בכלי רביעי - אבל צריך לפעול את הדברים באופן סביר והגיוני, כל שהוא לא נוגע בעצם האיסור עצמו, ובדקות זה משתנה מאדם לאדם, אבל זה דק מאוד מאוד מאוד לשני הצדדים...



שאלה: האם יתכן שיהיה תיקון, כי הרי יש גם את החלק של השיעורים
וכדו' שיש בכלי.

תשובה: האם שיהיה תיקון הכוונה היא שעל אף שתשאר הטומאה יהיה תיקון באופן שאדם עושה עבירה מצד אחד ומצוה מצד אחד?! - הרי על אף שעבירה מכבה מצוה ואינה מכבה תורה, אך עדיין התורה שהגיעה מתוך העבירה היא איננה יכולה להתקיים, לא יתכן שמצד אחד יעשו בזה צדקות ומצד שני פועלים טומאות נוראות, כי מה הצדקה הזאת תפעל, - לא על זה נאמר 'חטאיך בצדקה פרוק' בדרך זה...

אם כל ישיבה ממוצעת מחזיקה היום מקום כזה, האם אתם חושבים שזה מטהר כיון שדרך זה מקבצים את הכסף ולכן התרומה שתורמים מטהר את כל כח הטומאה?! - איפה מצאנו בגדרי הלכה שיכול להיות דבר שמשתמשים בו גם לרע והרע ניצל מכח הטוב שבו, בתערובת יש גדר של ביטולים אבל כאן, על אף שעבירה מכבה מצוה ואינה מכבה תורה - אבל גם התורה לא מכבה את העבירה, - אא"כ הוא עשה תשובה ופרש וכו' וכו'

- אבל כשהעבירה בפועל והעבירה ממשיכה, והדבר נתמך מכח העבירה, האם שייך שהוא יבטל את העבירה?! - אין לזה שום הגדרה דינית.



שאלה: האם אין בזה שום צד של ביאור הרמח"ל בענין של תשעה קבין?

תשובה: כלומר - אתם רוצים להגדיר שמתוך הרע נוציא את מציאות הטוב, אבל הרי גם כשיוציאו את הטוב מתוך מציאות הרע - מי יימר לך שהרע לא יפול ויתערב בדבר. כל היסוד של הרמח"ל לא נאמר בשער הנ' של הקליפה, כי הגדר של שער הנ' של הקליפה זה 'שאני מינות דמשכא' ו'כיון דאדיקא ביה כמינות דמיא' כמו שאומרת הגמ' בע"ז שזה כח שהוא נמשך אחריו, - יש הרבה מאמרים שנאמרו בדברי חז"ל, אבל צריך להעמיד אותם באיזה יחס הם דיברו - וכמו שהרמח"ל בעצמו אומר - וא"כ, החלקים האלה לא דיברו במציאות של שער הנ' שכולו תערובת שאין לה מציאות של ביטול וא"א להתערב בו בלי להידבק בו באופן כזה שזה ישפיע על האדם.



שאלה: מה עם כל התורה שאנשים לומדים משם וכל ההתעוררות שמקבלים הרבה אנשים משם דרך השיעורים וכדו', האם בהכרח שזה לא אמת?

תשובה: אתם שואלים שאלה נכונה, להגיד שההתעוררות בלבד היא איננה נכונה אי אפשר לומר, כי כיון שיש כאן תערובת של טוב ורע המעורבים זה בזה, הרי שיש כאן גם חלק של טוב שמעורב כאן וממילא הוא גורם לבני אדם להתעורר, אבל האם יש בזה דבר של קיימא?! - לא.



המשך שאלה: ישנם אנשים שאומרים שהחיים שלהם השתנו מכח שיעורים שהם שמעו.

תשובה: כמה אנשים למדו דבר מחכמת הגויים והם ג"כ אמרו שהשתנו חייהם?



המשך שאלה: הרב אומר שזה לא רוחניות אלא כמו חכמת הגויים.

תשובה: זה דבר שיש בו שני דברים, דבר והיפוכו, מצד אחד מטמא את הטהורים ומטהר את הטמאים, וזה בגדר 'מראה טלפיו ואומר טהור הוא' כמו שנתבאר. - וחלק מההטעיה שלו זה במה שהוא מראה שהוא גם משפיע רוחניות שזה גופא חלק מנקודת השקר, כי הרי אם זה היה ברור שהוא משפיע רק טומאה וכל מי שלומד בזה לא מתחזק, א"כ היה ברור לכולם שצריך לפרוש מזה, - נקודת ההטעיה היא במה שאתם שואלים גופא - זה חלק מה'מראה טלפיו ואומר טהור אני' שלעין הרואה נראה שיש בני אדם שהושפעו לטובה. - הרי ההיתר היחיד שנתנו בהתחלה לאנשים למסור שיעורים בכללם מקומות שכיון שזה בגדר קירוב רחוקים כיון שזה נמצא אצל אנשים שבין כך ובין כך משתמשים בזה בגלל שהם לא שומרים תורה ומצות רחמנא ליצלן, או אנשים נפולים, ואם הם בין כה וכה משתמשים בזה וכל השאלה רק אם להוסיף להם דרך זה גם קדושה - יש אפשרות להבין כזה צד.

אלא שבאים בטענה ואומרים - היום כולם הם בגדר תינוקות שנשבו וצריך לחזק את כולם... ובצורה הזאת ממילא הופכים את זה להיתר.

נשאל את השאלה הפשוטה - האם בפועל ממש באותו כלי זה רובו טוב או רובו רע אפילו מהגדרה הכי פשוטה - ברור ופשוט שזה רובו רע.

רוב האנשים שמשתמשים בזה, האם רוב תשמישן לטוב או לרע? - לרע.

רוב אלה שהתחילו לשמוע שיעורי תורה בכלים הללו, האם הם נשאר בשיעורי תורה או שהם נגררו למקומות אחרים... - זה המציאות, ובודאי שזה לא אומר שאין בזה ניצוץ טוב, כי בודאי יש בזה ניצוצות של טוב ויש בודאי אנשים שהתחזקו, ויש מיעוט דמיעוט שזה בעצם העלה אותם

מעמקי שאול למציאות של קדושה, אבל אי אפשר לסמוך על דבר שכולו סכנה וסם המות ולבוא ולומר לאדם תיקח את זה.
דבר שיש תשעים ותשע אחוז שאם אוכלים אותו מתים ואחוז אחד שמי שאוכל אותו מתרפא, מה הדין שלו בהלכה?...



שאלה: אם כדוגמא יש שיעור שנמסר שמה, ויש דרך לשמוע את זה בטלפון לא דרך הכלי, האם בהכרח שמה שנאמר זה לא משפיע.

תשובה: זה לא הגדרה מצד הדבר עצמו שנאמר אלא שכיון שהוא מתלבש בדבר טמא, ממילא השומע של הדבר מושפע מהטומאה, - כמה הוא מושפע, כמו שהוזכר, יש כלי ראשון, כלי שני, כלי שלישי, - יש 'קלי הבישול'... וא"כ, הוא קיבל איזושהי השפעה רק שרמת ההשפעה שהוא קיבל היא מסויימת. - בוודאי שאם יש לאדם אפשרות לשמוע שיעור ממקום יותר נקי, זה יותר טוב, - ודרך אגב היום גם מה ששומעים דרך הטלפון זה לא ברור שזה טלפון כפשוטו... - וזה בדיוק חלק מהבעיה שגם הטלפון עצמו נבנה על המכשירים האלו אלא שהוא בצורה יותר נעלמת.



המשך שאלה: נניח באופן שהשיעור כבר נדפס, אבל זה שיעור שנאמר דרך הכלי האם יש איזושהי פגם לקרוא את השיעור הזה.

תשובה: כל דבר שעובר דרכו, בוודאי שחל בו מציאות של טומאה, אלא שבכמות השיעור של הטומאה יש לזה ערכין מסויימים...



המשך שאלה: אבל זה סיבה, זה לא סימן שמורה משהו על השיעור עצמו.

תשובה: זה סיבה עצמית, וזה ברור, אם הוא עובר דרך הטומאה הוא נטמא בוודאי ואין בזה שום צל של ספק, - והטומאה שהוא כטמא זה לא בטומאה

קלה בבחינת טומאה של טבול יום שמספיק לו טבילה והערב שמש, אלא הוא נטמא מאבי אבות הטומאה שנצרך לו טהרה של פרה אדומה - וטהרה זו אינה בידינו עד שיבוא משיח ויעשה את הפרה העשירית מהעשר פרות אדומות.



שאלה: באופן שיש מי שבין כך ובין כך משתמש בדבר, האם למישהו אחר מותר להשתמש דרכו בשביל לקנות משהו וכדומה.

תשובה: הוא לא ירויח מזה שום דבר - אם יש לאדם אמונה פשוטה שמזונותיו של אדם קצובין לו מראש השנה ועד ראש השנה, האם הוא חושב שאם יבקש מהאדם להשתמש בכלי אסור הוא יצליח להרויח דרך זה? - ואף שבחיצוניות זה נראה וודאי שהוא מרויח אבל זה בדיוק ההטעיה של כל העולם, וזה כח הבחירה ש"הרשות נתונה", אבל אין 'הוא אמינא' שבצורה הזאת הוא ירויח.



המשך שאלה: ומה באופן שמישהו אחר בין כה וכה עושה קניות והוא מבקש ממנו שיקנה גם בשבילו.

תשובה: השאלה מובנת היטב, אבל כל אדם מתחבר לדבר עצמו לצורכו, בוודאי שהרמה הרוחנית שלו איננה נשאת באותה מציאות, - השאלה היא רק מה קורה באופן שללכת בפועל לאותו מקום בשביל לקנות את הדבר בפועל זה יותר גרוע, - והשאלה הזו היא בעצם 'משקל החסידות' שצריך לשקול כל החיים ואי אפשר לענות תשובה ברורה מה לעשות, כיון שלפעמים כשהאפשרות היא או להשתמש דרך הכלי או לבוא לשם בפועל, המציאות היא שלבוא למקום זה לא פחות גרוע כיון שגם המקום שאליו הוא הולך, גם שם משתמשים דרך זה והכל מוקף בזה מכל צד ומכל פינה ולא יתכן שלא להעזר בשימוש בכלי זה והרי שצריך לשקול איך מתמודדים במציאות בפועל.

תגובה לשאלה: הכלי הוא לא מקור הטומאה בעצם אלא הוא הכלי לשורש הטומאה, השורש הוא שער הנ' וה'מדיה' הזו היא הכלי לשער הנ', אבל שער הנ' הוא כח לעצמו.

תגובה לשאלה: לא יתכן מציאות כזו שאדם לא יעזר עם הכלי, שהרי האדם מחויב להיות רשום במדינה ולפעול ופעולות, והרי שבחלקם של המקרים אין אפשרות אחרת לפעול אלא רק דרך הכלי, זו המציאות, - אז בודאי שאם אין לו ברירה אלא לפעול דרך זה, עדיף שישלח מישהו אחר, - וכמו שנתבאר לעיל, אם מקיימים מוקד של גוים שמטפלים לצורך כולם, זה הפתרון הכי עדין שיכול להיות בתוך המצב הנורא שאנחנו נמצאים בתוכו, אבל זולת כך אי אפשר להסתדר בפועל אא"כ האדם יחליט שהוא מורד בכל המדינות [-שהרי זה לא משנה כמעט לאיזה מדינה הוא ילך] והוא לא יתחשב בחוקים שלהם אלא הוא יתנגד להכל, - מי יודע אם זה שווה את הטירחא במציאות, כיון שהוא לא ירויח מזה. ויתכן שהוא יצטרך להיכנס למאסר אם הוא יתנגד לחוקים, - הוא לא יתחתן?! הוא לא יוליד ילדים! לאיפה הוא יגיע עם זה.

צריך להיות 'חכם עיניו בראשו' ולהתרחק במקום הכי אפשרי שהוא מסוגל בשום שכל... הוא לא יכול להתנתק לגמרי, והלוואי שהיתה כזו אפשרות, אבל אין כזו אפשרות, אפילו אם הוא ילך למדבריות, את מי הוא יפגוש שם...



המשך שאלה: זאת אומרת שההכרח של זה הוא אצל כל אדם.

תשובה: כל אדם שחי מהישוב ולא פרש לגמרי מכל מציאות החיים, במציאות שאנחנו נמצאים היום, הוא מוכרח גמור באיזה שהם תהליכים להשתמש דרך הכלי, ואמנם הוא לא חייב בעצמו וכו' אבל הוא מוכרח להגיע לאיזשהו השתמשות, - זו המציאות ולא נראה לי שאני מחדש כאן משהו...



שאלה: מן הסתם יש עוד דברים שפועלים בשער הנ' וזה לא הדבר היחיד...
 ...

תשובה: בוודאי שלא, אבל הוא הכלי העיקרי לשורש של שער הנ', - יש פרטים רבים שמתגלים בעולם מכח שער הנ', אבל כלי אחד שכולל בתוכו את 'הכל', זה הכלי הזה - ובוודאי גם שאר הטומאות מושפעים משם.



שאלה: אם זה הנסיון של הדור האחרון, זאת אומרת שזה גם הבירור האחרון שזה קובע כל נצחיותו של האדם אם הוא ילך לאבדון.

תשובה: מה שקובע נצחיותו בעומק, זה לא רק ע"י הפרישות מהכלי אלא ע"י החיבור לשער הנ' דקדושה - שהם דבר והיפוכו, אדם שרק פורש מהכלי והוא לא יקיים שום מצוות והוא לא ילמד שום תורה והוא לא יתקדם בשום מעלה רוחנית יזכה לנצח?! - הכוונה פרישות מזה וחיבור לזה, וכמו בקידושין שהגדרת 'הרי את מקודשת לי' - מופרשת מכל העולם כולו ומיוחדת לי שהם דבר והיפוכו.



שאלה: האם אפשר לפרש מאמר חז"ל "אין בן דוד בא אלא או בדור שכולו זכאי או בדור שכולו חייב" שהכוונה שכל אחד בוחר אם להיות כולו זכאי או כולו חייב ולא יהיה מי שיהא באמצע וכך יהיה הדור כולו - או כולו חייב או כולו זכאי.

תשובה: כלומר - שבתוך אותו דור כל אחד יהיה מבורר, השאלה היא האם יתכן לפרש כך, אבל המציאות שאנחנו נמצאים שם היא וודאי לא זו...



שאלה: האם יש אפשרות להסביר לאנשי ביתו שצריך להשתמש רק דרך אמצעי וכו'.

תשובה: עקרונית התשובה היא כן, אבל צריך שהם יהיו במדרגה הזו שהם

מסכימים להיות שונים, כי אם אדם בעצם ינהיג כך את בני ביתו וזה לא המדרגה שלהם, להיכן זה יוביל?... והרי שעל אף שזה אמיתי אבל צריך תמיד להיות חכם איך לנהוג למעשה, וצריך שיקול דעת מי הם בני ביתו בכדי לברר שהם יסכימו להיות שונים, - הרי הנקודה של הבעיה היא שלא רק הפורקי עול תורה ומצוות מתנהגים כך, - אם רק הפורקי עול תורה ומצוות מתנהגים כך, הרי שאדם גדל בציבור של שומרי תורה ומצוות והוא רואה שכולם פרושים - אולי יש לו צד רחמנא ליצלן לפרוק עול תורה ומצוות, אבל מצד המצב הטבעי הוא פורש מכל הציבור.

אבל הקושי שאנחנו נמצאים בו הוא שאנשים חשובים ביותר ביותר ביותר מחזיקים את זה, והרי שבני הבית רואים את זה... הרב של בית הכנסת, אשתו... פלוני פלוני וכו' - איך מתמודדים עם זה, זה ספק גדול מי מסוגל להתמודד עם זה, - כשזה נוגע ליחיד, כל יחיד לעצמו יש לו מלחמה עצמית, אבל על פי דרך הטבע, האם אדם יכול בדור שלנו לגדל משפחה של עשר ילדים כשכל אחד מהם גדל בסביבה שהוא רואה ושאף אחד לא ייחלש מהדבר!?

גם כשמישהו רוצה להכניס את הבן שלו לישיבה אפילו אם היא תהיה מהישיבות הכי ידועות שיש, יתכן שבשביל הטופס להוראת קבע הוא יצטרך 'להוריד את זה מהאתר של הישיבה'. והרי שאבא ששולח את הבן שלו למקום תורה. ולצורך זה הוא צריך להיכנס לכזה מקום בשביל להוציא הוראת קבע... - ואחרי זה הבן לומד שם באופן שכך המשרד של הישיבה עובד, ויתכן שגם בצוות של הישיבה ישנם כאלו שמתנהגים אותו דבר, - איך יהיה את הכח להתמודד עם זה, לגדל בית ולתת להם את הכיוון לפרוש מהכל, האם הם באמת יצליחו לעמוד בזה? מי יודע...

אמנם כל אחד לעצמו יש בחירה כזאת, אבל להצליח היום לגדל כזה בית שזו המציאות, זה שאלה גדולה מאד...

אם נגיד את זה בצורה עדינה - לא כל מי שהלך בדרך של הקצה באמת הצליח.

ובוודאי שאדם מחויב להסביר את זה ולהנחיל את הכיוון, איפה האמת נמצאת ומהו השקר ולהעמיד בפניהם את הבחירה, - אפשר להסתכל במשך כל התקופות האחרונות, שלא כל מי שניסה ללכת בקיצוניות ולגדל את הבית כך באמת הצליח, - חלקם הגיעו שהילדים יצאו 'פושרים' וחלקם ר"ל גם הגיעו לצד השני שמכח התנגדות לצד אחד, מגיעים גם לצד השני.

והרי שמחד צריך להנחיל את ההשקפה המוחלטת, אבל מאידך לא צריך לכפות את כל בני הבית - זה לא ברור שזה עוזר.

ושוב, הבעיה היא מחמת שיש מספיק דמויות תורניות חשובות שמשמשות בזה, מוסדות חשובים ביותר בתוך כל הקהילות, ועדי צדקה וכו', והרי שההתמודדות היא בתפיסה שונה לגמרי.

מה יעשה נער בן חמש עשרה, בן שבע עשרה או בחורה בגיל זה, האם באמת יש להם דעת שאתה יכול להגיד להם נגד זה ונגד זה ונגד זה, ובמצב שיש רבנים שלהדיא חותמים שזה כשר ויש חלק מהרבנים שבעצמם מחזיקים כלים כאלו.



המשך שאלה: והם באמת חשובים וצדיקים.

תשובה: תחשוב אתה אם הם צדיקים, - אנחנו מתייחסים מצד הנושאים ולא לקבוע מה הם, זה לא הנידון שלי, המכוון הוא לומר שכלפי הרואה וכלפי אדם שגדל בדור, הוא מושפע באופן כזה שאף בזמן שאתה אומר לו שזה אסור, יש לו רשימה שלימה של אנשים מוערכים בדור שמחזיקים את זה.

המצב מורכב מאד מאד מאד, וזה גופא הקושי, וזה עומק הנסיון.



המשך שאלה: אם לוקחים בקיצוניות הרי שהילדים יכולים ללכת לכיוון האחר.

תשובה: נכון מאד, החובה שלנו היא להנחיל את הבהירות, אבל לא תמיד זה חכמה לכפות את זה למעשה על בני הבית.



המשך שאלה: אבל זה יוצר בעצם סתירה...

תשובה: אנחנו מתמודדים עם מציאות מורכבת מאד, - המציאות עצמה היא הסתירה וזה גופא הבעיה, אם המציאות היתה חלקה היה הרבה יותר קל, אנחנו נמצאים במצב כמעט בלתי אפשרי באופן שצריך לגדל בני בית, זה מצב מורכב מאד.



שאלה: זה לא כמו כל דור שהניסיון של הדור היה חזק?

תשובה: בוודאי שבכל דור היה על פרט אחד נסיון עד העבירות החמורים כמו עבודה זרה בדורו של מנשה, אבל כאן זה לא פרט אחד אלא על הכל [על אף שעבודה זרה זה לא פרט אחד אלא שורש העבירות].



המשך שאלה: אבל מצד הבלבול, זה לא דומה לבלבול שהיה בכל דור?

תשובה: הכללות של הבלבול הוא דומה אבל נקודת השוני היא שכאן זה על כל ה"ידישקייט" כולה בבת-אחת.



שאלה: איך צריך להיות המבט על איש חשוב שיש לו כלי זה.

תשובה: לא צריך להסתכל עליו בכלל... - "אל תדון את חבריך עד שתגיע למקומו" אבל יתר על כן מי שם את האדם שהוא יהיה דיין בכלל. למה לדון

בני אדם. הרי הוא לא יושב בבי"ד של מעלה, הוא לא לוקח אותו לעד בחופה כי הוא חושש שהוא פסול, וא"כ מאי 'נפקא מינה', כלומר - זה לא עניינו.



המשך שאלה: זה בגלל שאין את ה'תגיע למקומו'?

תשובה: לא, - 'אל תדון' בכלל, בשביל מה הוא דן אותם, הוא לא יושב בבי"ד שעכשיו דנים את אותו אדם, ואין לו 'נפקא-מינה' בזה, - זה לא המבט הנכון על כלל הבריאה, - האדם לא צריך להיכנס לעניינים שלא קשורים אליו. כל מה שדברנו זה רק במה שנוגע למעשה שכשבאים לגדל בני בית, יש בעיה שהם רואים את הדמויות הללו שאז האדם צריך להתמודד עם הקושי אבל לא בתור שאני בא לדון מהו האדם.



המשך שאלה: אבל ממילא זה בא לידי כך, שהרי כשמעמידים את הפנימיות של הכלי הזה, הרי שבהכרח צריך לדון על האנשים החשובים שיש להם את הכלי הזה.

תשובה: אז יש אפשרות אחת להחליט שהם לא חשובים ויש אפשרות שניתן לתת לעצמו את הבהירות המוחלטת של הרע וע"כ הוא פחות מושפע, - או לבטל אותם לכולם, או לחזק את עצמי בבהירות הפנימית שלי שאני מודע מה כח הרע שמונח כאן, וזה הצורה היותר בריאה. - ויש כאן גם קושי, כי אם היה צריך לבטל רק איזה שהם שני רבנים לא ידועים באיזו עיירה נידחת, זה היה הרבה יותר קל, אבל כאן הנקודה הרבה יותר רחבה ואי אפשר כל היום להתמודד ולבטל את זה... ולבטל את זה ואת זה ואת זה... הרי זה לא 'בטל בשישים', הצד השני בטל בשישים...



שאלה: כלומר - אני חייב מחד להיות עם בהירות כזו, ומצד שני להיות נורמלי.

תשובה: ההגדרה היא לא 'להיות נורמלי', אלא - כלפי בני הבית חייבים להתנהג בשום שכל לראות שיהיה להם אפשרות לחיות במקום שמצד אחד מתנהגים הפוך ואעפ"כ הם יוכלו לשמר את עצמם והם יוכלו לעמוד בזה, אבל האדם כלפי עצמו - הוא לא צריך להכריז כלום ברחובות... כי כלפי עצמו, מה איכפת לו אפי' אם נניח תשעים ושמונה אחוז רחמנא ליצלן יתחברו ואני אשאר עם השני אחוז שלא יתחברו ואני ה'לא נורמלי', הרי לא מדברים שהוא הולך לצעוק ברחובות ולהתנגד לכולם, וא"כ, כלפי האדם עצמו יש לו את הבהירות שלו ודי לו בזה וכלל אינו מודד את עצמו ביחס לאחרים.



המשך שאלה: אבל הרי גם כלפי האדם עצמו יש את הפעמים שיש ההכרח אע"פ שיש לו את הבהירות הזאת.

תשובה: אז הוא מחפש תמיד את הצד הכי רחוק מהדבר שהוא יכול להשתמש.



המשך שאלה: זו החיוב של האדם והתפקיד שלו לחפש את הצד הרחוק?

תשובה: השורש זה הבהירות וה'פועל' זה הצד הרחוק ביותר שהוא מסוגל להסתדר בו בשום שכל ובסיעתא דשמיא כל פעם לראות מה האפשרות להשתמש במציאות בגבול שאפשר ותו לא.



שאלה: האם זה בעצם הפסק שהרב וואזנר זצ"ל פסק להשתמש במינימום לכל הפחות.

תשובה: גם כשהרב וואזנר פסק את הפסק, היו כבר כאלו שנחלקו עמו על הפסק הזה, אבל מאי 'נפקא מינה' לנו כרגע הפסק שאתם רוצים לדון על פי

הפסק, - מה התוצאות מראות, האם אחרי הפסק, חלק גדול מאלה שנהגו כמו הפסק, נעשה להם תוספת קדושה או שהיה מציאות של נפילה? - המציאות ברורה מה שקורה, ברוב המוחלט של הדברים אותם שמתמשים בכלים היראת שמים שלהם נחלשה. - מה הנידון? - אם אתה בא לדון כלפי הציבור, מה לומר לציבור, זה עוד שאלה, אבל כשאדם בא לדון כלפי עצמו, מאי נ"מ מה הפסק, אם יש לאדם בהירות האם זה יוסיף לך יראת שמים או יקרר אותך, אם זה יקרר אותך יותר להקב"ה או להיפך, - וכשזה ברור, א"כ מה שתי הצדדים?



המשך שאלה: הוא מעוניין להשתמש בגדר של 'לכל הפחות'.
תשובה: למה שלא ילך בדרך הישר, מי מונע על ידו, ועוד פעם, כלפי אנשים אחרים זה עוד נידון, אבל כלפי עצמו מה הנידון.



המשך שאלה: האדם רוצה לדעת מה הוא חייב לעשות, כלומר - אם הוא שואל את הרב, מה הרב אומר לו לעשות.
תשובה: אז התשובה היא מאד ברורה, יש לנו מסילת ישרים בתחילת הספר, כל מה שמקרב אותו להקב"ה ירדוף אחריו כברזל אחר אבן השואבת, וכל מה שמרחיק אותו יברח ממנו כבורח מן האש, ולפי"ז בתהליך של מי שנכנס לכלים האלו, האם זה מקרב אותו להקב"ה או מרחיק אותו? - שאלה מאד פשוטה ומאד ברורה.



המשך שאלה: האם ביחס לבני בית שלא מוכנים לקבל את הדברים, האם כלפיהם הפסק של הרב וואזנר הוא כמו הלכה בשולחן ערוך שאי אפשר להתיר יותר מזה.
תשובה: אבל הוא צריך גם לדאוג שיהיה לבני הבית את הבהירות שכשהם נכנסים לדברים האלה הם גם ירדו ברוחניות, ואם אעפ"כ הם בחרו בכך - זו

בחירתם, אבל לפחות מצדו הוא נתן את הבהירות מה זה מוליד, ואף שהוא לא יכול לכפות אותם, אבל את הבהירות הוא יכול לתת להם.



שאלה: אז ההסתכלות היא שגם אם יש הכרח לפעמים אבל זה דבר שצריכים להתרחק אלא שיש הכרח.

תשובה: וההכרח הוא שא"א להתרחק יותר מזה, וכמובן, אילו היה את האפשרות להתרחק מהכל, היה צריך להתרחק לגמרי, ואיפה הגבול עכשיו להתרחק? - אז יש פסק של הרב וואזנר מהו הגבול, - וזה ברור שהרב וואזנר לעצמו לא היה מתנהג לפי הפסק של עצמו, רק שהוא התמודד עם הציבור, וגם צריך לדעת אם הרב וואזנר היה פוסק כך לנוכח מה שקורה היום, וכך שגם הפסק הזה צריך בדיקה אם הוא מתאים למציאות כהיום, - ואני לא יודע בדיוק מה הוא ידע ומה הוא לא ידע, ומה השתנה במציאות של היום.

אבל אדם שברור לו אם זה מקרב אותו להקב"ה או מרחיק אותו, האם הוא יכול להשתמש בפסק הזה על אף שזה מרחיק אותו?! - והרי המציאות מוכיחה שבוודאי שזה אינו מקרב את הבני אדם להקדוש ברוך הוא, אני לא יודע.



שאלה: האם אפשר לומר לסיכום, שאם יש לאדם את הבהירות והוא נוהג על פי זה, שאז אף כשהוא אוהז בבית יד, זה נחשב שאינו אוהז בכללות הרע בגלל הבהירות שיש לו.

תשובה: כלומר - כשיש לו את הבהירות של ההתרחקות ובשביל להשתמש בזה בכהרף עין במקום ההכרח, התשובה היא כן, אבל אם הוא מתחבר להדיא, ויש לו את הבהירות הרי שמעשיו סותרים את מחשבתו.



המשך שאלה: האם זה בגדר 'נוגע ואינו נוגע'?

תשובה: זה יותר 'נוגע ואינו נוגע', כי בעצם הוא נוגע על צד ההכרח המוחלט
והרי שזה לא נוגע להדיא בדבר, - אבל עדיין בוודאי שזה משפיע.
ה' יצילנו, בעזר השם.



מאמר ציפית לישועה

'ציפית לישועה' - לפי עומק הכאב שבגלות

הגמ' בשבת אומרת שאחת מהשאלות ששואלים את האדם כשהוא בא לדין בבי"ד של מעלה היא "ציפית לישועה", כלומר, האם ציפית שתגיע הישועה שהיא היציאה מן הגלות, אבל בעומק, הציפיה לישועה היא כפי שיעור הגלות שבה האדם נמצא, וככל שהגלות גדולה יותר, טבע האדם הוא לצפות לישועה יותר, וככל שהגלות קטנה, כך הציפיה באופן טבעי היא ג"כ קטנה יותר.

אבל יתכן שעצם הגלות היא גדולה ורק האדם רואה אותה כקטנה וע"י כן ה'ציפית לישועה' שלו היא לא מדוקדקת ביחס לעצם הגלות, כלומר - יש את החיצוניות של הגלות שאותה כל אחד ואחד רואה, אבל יש את הפנימיות של הגלות שאותה תופס כל אחד ואחד, איש לפי ערכו, מהי הגלות.

והרי שהתלמיד חכם שמביט ב'עינא פקחא' על הגלות, היא לא רואה את אותה גלות שהעם-הארץ רואה, ולכן מלבד עצם מדרגתו שמכחה כמובן הוא מצפה לישועה יותר מעם הארץ, אך יתר על כן, כיון שהוא תופס את הגלות באופן הנכון והמדויק שלה, הרי שהכאב שנוולד לו בנפש הוא מדוקדק וחד ובוקע עמוק לעומק דעתו ולבבו, וע"י כן התביעה העמוקה של הנשמה ל'ציפית לישועה' היא מבוררת יותר ותקיפה יותר.

ועולה א"כ, שהשלב הראשון הוא לא עצם ה'ציפית לישועה', להתחיל לצפות לישועה, ה'ציפית לישועה' היא השלב השני והשלב הראשון שקודם לכך הוא לברר את מהות הגלות וע"י כן להצטער בצער האמיתי של הגלות, ומשם האדם מצפה לישועה, והרי שה'ציפית לישועה' היא התולדה של עומק הכאב שיש במעמקי הגלות.

סדר קומת הגלויות

נתבונן מעט להבין לפי זה מהו עומק הגלות, ומהו ה'ציפית לישועה' שהיא הציפיה ליציאה מאותה גלות.

ידועים דברי הגר"א שמסדר את סדר הגלויות מיסוד דברי חז"ל הגלות הראשונה היא גלות מצרים שהיא שורש כל הגלויות כולם - והיא גם שורש הגאולות כמו שנאמר בקרא "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולאחמ"כ יש את ארבע הגלויות כמו שמונים חז"ל - גלות בבל, גלות מדי ופרס, גלות יון וגלות אדום, ולאחמ"כ יש את גלות ישמעאל, ולאחר מכן גלות הערב-רב, אלו הם סדרי הגלויות¹.

וזה בקצרה ממש, סדר קומת כל הגלויות של הכנסת ישראל.

אבל בתוך הגלויות עצמם ישנם שני סוגי גלויות, וכדוגמא - גלות מצרים היא גלות שהיתה בארץ מצרים ובאמת לא רק ישראל היו שם בגלות שהרי כמו שאומרים חז"ל שמעולם לא יצא עבד ממצרים, אבל מ"מ זה גלות של מצרים, וכמו כן בבל זה גלות של בבל, שעם ישראל גלו לבבל וכן על זה הדרך בגלות מדי ופרס.

ולעומת כך מגלות יון² ואילך מתגלה צורה נוספת בעומק של הגלויות במה שכל גלות היא המשך לגלות הקודמת לה ומצד כך הרי שיון מצורפת לגלות אדום הבאה אחריה כמו שמבואר ברבותינו שעוברים מגלות יון לגלות אדום בלא שנאלנו מגלות יון.

כלומר - ממצרים נגאלנו אלא שלאחמ"כ היתה עוד גלות שירדנו לגלות, וכמו כן מבבל נגאלנו במידה מסויימת ולאחמ"כ היתה עוד גלות של מדי ופרס, וכן ע"ז הדרך ממדי ופרס נגאלנו במידה מסויימת [שהרי 'אכתי עבדי אחשוורוש אנן' כמו שאומרת הגמ'³] ולאחמ"כ היה עוד גלות של יון.

ל. בפרטות יותר יש דקויות נוספת, וכמו שמבואר בגר"א שיש גם מדרגה יותר מערב-רב. לא. זה מלבד מה שגלות יון עצמה היא עוד סוג של גלות במה שהיא היתה בארץ ישראל ובזמן שביהמ"ק קיים.

אבל מגלות יון לא נגאלנו אלא מתוך גלות יון נכנסנו ישירות לגלות אדום, וכן מאדום אנחנו נכנסים ישירות לגלות ישמעאל^ל, וכמו כן מתוך אותה גלות ישמעאל נכנסים לערב-רב זה צורת הגלות.

ומה העומק של השינוי בין שתי סוגי הגלויות? ביאור הדברים - הגלויות הראשונות הם גלויות שכל גלות שבהם עומדת לעצמה, אבל הגלויות האחרונות יסודם היא גלות של ערב-רב, שהרי ערב-רב שמוזכר בלשון הפסוק "וגם ערב רב עלה עם" זה מלשון תערובת והיינו שנאמר כאן בקרא שתערובת של בני אומות העולם שהיו נמצאים במצרים עלו ביחד עם בני ישראל - אלא ששם זה נאמר על אנשים פרטיים שהיו בגלות מצרים אבל בגלויות של הכנסת ישראל, גדר הגלות של ערב-רב זהו גלות של תערובת בתוך האומות, והיינו שזה לא גלות שמתייחסת דווקא לאומה מסוימת אלא זה גלות של כללות ישראל בתערובת של כלל אומות העולם שמעורבים יחד בבת-אחת.

גלות הערב-רב - נמצאת בכל מקום

ראשית, הגלות של ערב-רב היא גלות שנמצאת בכל העולם כולו, ולעומת כך כשהם גלו לבבל הרי שהם נמצאים בבבל, וכן כשהם גולים למדי ופרס מקום הגלות הוא מדי ופרס וכן ע"ז הדרך.

אבל כשהגלות היא גלות של ערב-רב שהיא בתערובת של כל האומות כולם הרי שאין מקום מסויים לאותו גלות - שזה גם המהות של הגלות^ל - והיינו שזה גלות שבה כל האומות כולם מתקבצים יחד וע"י כן נעשה הגלות, וכיון שזה שייך לכל האומות כולם ממילא גם מקום הגלות הוא בכל מקום, תמיד שורש הגלות בכללות היא יציאה מארץ ישראל לגלות, חוץ מגלות יון שמתגלה בה גלות בתוך ארץ ישראל בפני הבית כמו שאומרת הגמ', אבל גלות ערב-רב זה סוגיא חדשה של גלות - גלות שנמצאת בכל מקום.

לב. שזה גלות שבארץ ישראל היא גלויה יותר אבל כהיום רואים את גלות ישמעאל בכל העולם כולו.

לג. כדלקמן.

גלות הערב-רב - תערובת של כל הגלויות

אבל יתר על כן, זה לא רק גלות פרטית מסוג אחד אלא זה גלות שכוללת בתוכה תערובת של סוגי גלויות. ובהגדרה מדוקדקת יותר - זה לא רק תערובת של סוגי גלויות שיש בה עוד סוג של גלות ועוד סוג של גלות אלא זהו תערובת שיוצרת משהו חדש, זהו גלות ערב-רב.

ולכן בגלויות שקודמות לגלות ערב-רב שהם יון-אדום-וישמעאל הם אינם גלויות נפרדות אלא גם הם יסודם ערב-רב ולכן הם גלויות שמתערבות אחת בשניה - עד שמגיעים לתוקף גלות הערב-רב שזוהי גלות בתראה, שהיא גלות שכוללת בקרבה תערובת של הכל.

ולכן היא נקראת ערב-רב - תערובת רבה ריבוי של דברים המעורבים זה עם זה, יש בלשון רבותינו גם לשון של ערב-זעיר שמשמעותה תערובת קטנה, אבל כאן זה לא ערב-זעיר אלא ערב-רב, תערובת רבה של אומות העולם שמתערבים ואז כשבני ישראל נמצאים בתוך אותה תערובת, זה גופא עומק הגלות.

והתערובת הזאת בעצם, היא היפך המציאות של 'קבצינו יחד מארבע כנפות הארץ' שהקדוש ברוך הוא יקבץ אותנו במהרה, והרי שהכנסת ישראל שהיו בתוך התערובת של כל הגלויות כולם, חוזרים ומתקבצים מכל הגלויות לארץ ישראל.

וכדברי הגמ' שבני ישראל לא יצאו לגלות אלא בכדי ללקט משם גרים שיחזרו לכנסת ישראל, והיינו שע"י כן נכנסים לתוך הכנסת ישראל גרים מכל הסוגים שבאומות העולם זולת אלו שאין מקבלים מהם גרים שכהגדרה כוללת אלו הם הערב-רב, זה גדר הגאולה, ומצד כך, כמו שבגאולה לא גלו ישראל לבין האומות אלא כדי שיתקבצו עליהם גרים שבזה מתווסף עליהם גרים, עוד סוג של גר ועוד סוג של גר שזה יתגלה בגאולה העתידה, כך גם כשנמצאים קודם לכן בגלות של הערב-רב זה גלות שהיא מאותו סוג - היפך הגאולה שעתידה להיות - שזוהי גלות שגונזת בקרבה תפיסה של ריבוי סוגים שונים ומשונים של גלויות שנמצאים כולם בתוך אותה גלות עצמה.

זה העומק הנורא שמתגלה בגלות של ערב-רב ביחס לשאר הגלויות, אם בשאר הגלויות ההגדרה היא שכל פעם היה כח אחר של גלות וסוג אחר של גלות, בגלות ערב-רב מתגלים כל הגלויות ביחד.

וכל בר-דעת מבין לפי"ז מהו התוקף של אותה גלות, התוקף של כל הגלויות בבת-אחת שהופך להיות כח אחד שמקבץ את הכל.

וכנגדו הגאולה במהרה בימינו - היא תקבץ את הכל, את כל הכוחות כולם וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו היא מקבצת את כולם בבת אחת.

וכמו שנתבאר - אם זה הגאולה, כנגדה עומדת מציאות הגלות כי הגלות והגאולה הם דבר והיפוכו ואם זה הסוג של הגלות גם זה הסוג של הגאולה.

גלות הערב-רב - כל חלקי הרע יוצאים לפועל

ולפי זה ההבנה הבהירה בעומק הגלויות, אם בשאר הגלויות כולם היה כח אחד חזק שבו מתגלה סוג הגלות כלומר - הרי כל אומה ואומה יש לה את טבעה שלה והרי שכשגולים לאומה מסויימת, יש חלקים שאינם נמצאים בגלות ויש חלק מסויים, כח אחד שבו נמצאת הגלות בעיקר.

אבל כשגולים לגלות של ערב-רב מלבד מה שהיא נמצאת בכל מקום כמו שנתבאר לעיל, היא גם נמצאת בכל המהויות, בגלות ערב-רב אין לך חלק שאיננו נמצא בגלות.

בכל גלות וגלות - אם גולים לשופכי דמים הרי שכח השפיכות דמים מתעורר, אם גולים למצרים שהיא המקום של 'ערות הארץ' הרי שכח העריות מתעורר.

אבל אם הגלות זה גלות ערב-רב שכוללת את כל הכוחות הרעים ביחד - מה שמתעורר מתוך אותו גלות זהו כח הרע של כל חלקי הרע בכל האופנים כולם, זה גדר הגלות.

והעומק הזה נתבאר להדיא בדברי הרמח"ל בספר 'דעת תבונות' שבגלות שתהיה באחרית הימים קודם הוא הגאולה, עתיד הקב"ה להוציא את כל כוחות הרע לפועל וזה יהיה הגלות, זוהי גלות הערב-רב.

גלות הערב-רב - כל חלקי הקדושה נמצאים בגלות

וההבנה העמוקה הזו מולידה שלעומת מה שמעיקרא דור שהיה נמצא בגלות שיש בה כח אחד שבו הוא עיקר הגלות צריך להיות חיזוק בעיקר כנגד אותו כח של גלות, בדור שהגלות היא גלות של ערב-רב הרי שבעצם יש מלחמה על הכל.

וזה הבחינה של "לבן ביקש לעקור את הכל".¹⁷ פרעה שלא גזר אלא על הזכרים כלומר - זה סוג מסויים של גלות ולכן חלק בגלות חלק לא בגלות, הזכרים הם בגלות והנקבות - "וכל הבת תחיון", אבל לבן שביקש לעקור את הכל היינו שכנגד יעקב אבינו שבו מתגלה כח הכללות, לבן מבקש לעקור את הכל כלומר שהוא מבקש לעקור את כח הכללות של כל דבר.

וממילא מה שמתגלה הוא שאין לך חלק בקדושה שאין בו גלות, עומק תוקף נקודת הגלות שמתגלה בדור אחרון שהיא הגלות של הערב-רב זה גלות שבה כל חלק מחלקי הקדושה נמצא בגלות.

והשלב הבא לפי זה - אם בשאר הגלויות כולם היה 'היכי-תימצ' שכשיש נקודת גלות בנקודה מסויימת, יש נחמה ממקום אחר שזה החלק שפחות נמצא בגלות, אבל כשהגלות נמצאת מכל הצדדים בבחינת "נמצאת המלחמה אליו פנים ואחור" כלשון הרמח"ל במסילת ישרים¹⁸, הרי שאין צד שממנו באה מנוחה כי כל צד נמצא בגלות.

ניתן דוגמא בהירה - הרי בגלות מצרים שהיא שורש כל הגלויות כולם אמנם כל הכנסת ישראל היו בגוף בפועל בגלות, אבל הרי במצרים היו שני חלקי גלות, היה גלות במה שהם נמצאים בארץ מצרים שהיא 'ערות הארץ' והיה גלות במה שהיה שעבוד שפרעה שיעבדם במצרים בחומר ובלבנים, ובחלק הזה, הרי שבט לוי לא היה בגלות, ובהגדרה הרחבה של שבט לוי כדברי הרמב"ם הידועים שזה כולל את כל מי שהבינו מדעו וכו' שלפי מדרגתו הוא שייך לשבט לוי, והרי שכל התלמידי חכמים שהיו שייכים במדרגתם לשבט לוי, אצלם לא היה מהלך של אותו חלק של גלות.

לד. הגדה של פסח

לה. מסילת ישרים א

ובזה אומר הגר"א, שבגלות בתראה התלמידי חכמים נמצאים בגלות בידי הערב-רב,¹⁷ כלומר שהמהות של הגלות, היא מכל צד ואין מי שלא נמצא באותה גלות.

גלות הערב-רב - הגדר 'חולה בכל גופו'

ובדקות יותר, כל חלקי הנפש נמצאים בגלות.

ולכן הכאב שנולד מאותה גלות, למי שמכיר בדעת ומרגיש בפועל את עומק הגלות, הוא מרגיש שהוא נמצא כל הזמן מכל צדדיו בגלות, זה החידוש הנורא שמתגלה בגלות בתראה, ולכן הכאב שנולד מאותו גלות בתראה היא שונה במהותה מהכאב שנולד בכל גלות שהיתה.

יש מי שחולה בראשו, יש מי שחולה בלבו וכדו' שהוא חולה באבר אחד אבל יש מי שחולה בכל גופו בבחינת 'חש בכל גופו' שנאמר בו יעסוק בתורה שהיא 'לכל בשרו מרפא', וזה גדר גלות בתראה, גלות שנמצאת בכל המקומות כולם.

וממילא כשמכירים וחשים את עומק נקודת הגלות, הרי שהכאב הזה על הגלות מלווה את האדם מכל ההיקף של החיים, מכל צד, מכל מקום, הכל מדרגה שהאדם נמצא בתוכה, והוא לא מצליח כמעט להימלט ממקום הגלות למקום של מבטח שבו יש לו מקום להשקיט את עצמו - רק אם הוא מתנתק לגמרי מכל מה שקורה כאן בעולם שאז ע"י שהוא מתנתק נפשית מכל מה שקורה מכח ה"לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי"¹⁸ ואז הוא יוצא מהגלות כי הוא נמצא באור של תורה - ועומק התורה לא נמצאת בגלות¹⁹ כמו שברור ופשוט מכח שעומק התורה היא עמו ואצלו ית"ש.

לו. הגר"א בספר אבן שלמה

לו. תהלים קיט + צב

לח. ורק ההתגלות של התורה נמצאת בגלות.

גלות כללית - מזלידה ציפיה לגאולה כללית שאינה אלא ביאת משיח ועולה א"כ, שתוקף הכאב של הגלות צריך להיות שונה לגמרי במהותו בגלות של הערב-רב משאר כל הגלויות כולם.

ולפי זה בהבנה עמוקה מהו ה'ציפיה לישועה', כלומר - כיון שנתחדד שהגלות מקיפה את הכל, את כל הצדדים שקיימים, א"כ כשאנחנו מצפים לישועה אנחנו לא מצפים לישועה חלקית - אלא לישועה השלמה, הגדרה בהירה.

כשבני ישראל היו במצרים נאמר שם "ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבודה"^ט והיינו שהישועה שהם ציפו זה לצאת ממצרים, והרי יציאת מצרים היא לא גאולה שלמה כמו שנאמר בקרא "א-ה-י-ה אשר א-ה-י-ה שלחני אליכם"^מ וכמו שדורשים חז"ל [ומובא ברש"י שם] מי שנמצא עמכם בגלות זה ויגאל אתכם, הוא עתיד להיות איתכם בצרות אחרות וזהו הכפילות של 'א-ה-י-ה אשר א-ה-י-ה'.

ומצד כך, כשהם יצאו ממצרים לא היתה יכולה להיות שמחה שלמה, והיינו משום שהגלות לא התגלתה בשלמות ממילא גם השמחה בגאולה לא שלמה.

ובעומק, מי שהיה במצרים מלבד מה שהוא היה צריך ראשית לצפות לצאת ממצרים ובהגדרה שניה הוא היה צריך לצפות לקבל תורה.

אבל בהגדרה השלישית הוא היה צריך לצפות במצרים למשיח! כלומר - וכי צריך לצאת ממצרים רק לשלב הבא שזוהי יציאת מצרים! וודאי שהציפיה שהיתה צריכה להיות בגלות הגמורה של מצרים היא להגיע למקום התכלית שהיא ביאת משיח.

ולפי"ז, כאשר אנחנו נמצאים עכשיו בגלות, למה הציפיה שאנחנו מצפים? יש שמצפים ששלטון הרשע יפול, יש שמצפים שהערב-רב יתבטל, אבל אלו שמצפים לכך כלומר שהם לא תופסים מהו עומק הגלות, אם הגלות היתה גלות פרטית הרי שהציפיה שהיו צריכים לצפות היא לגאולה פרטית, אבל אם הגלות

לט. שמות ב, כג

מ. שמות ג, יד

היא גלות כללית שכוללת את הכל, א"כ מה הציפיה שנוולדת מאותו גלות? גאולה מן הכל.

גאולה מן הכל היא נקראת ביאת משיח

יש כאן הבדל עצום ויסודי במהות של הגלות ולפי"ז הבדל עצום ויסודי במהות של הגאולה, המהות של הגלות היא כללית לגמרי שכוללת בתוכה את הכל ולפי"ז המהות של הגאולה כוללת בתוכה את הכל, וגאולה שכוללת בתוכה את הכל איננה אלא ביאת משיח צדקנו.^{מא}

מא. ועיין בזה בספר "שאל לבי" (עמוד 472) במה שהסביר הרב שליט"א מה המעכב של ביאת המשיח: "אורו של משיח הוא מוגדר בלשון רבותינו שער הנו"ן דקדושה. ולכך הצד שכנגד מעכב גילוי זה, הוא שער הנו"ן דקליפה. ועתה אנו בתוך שער הנו"ן, וכבר עבר זמן אחישנה. ועכשיו אנו בתוך זמן של "בעיתה". ומעתה כל הזמן הוא בגדר בעתה. ובתוך זה עצמו יש בחינת "אחישנה בעתה". שכמו שיש זמן לפרוע חוב, כוליה יומא זימנא הוא, כן בעתה, הוא לא עת מדויק בהכרח, אלא כל השנים הללו עד סוף תת"ר, הם בחינת בעתה.

מהותו: מ"ט שערים, הם הכפלה של ז' פעמים ז'. כלומר מדרגת העולם דידן נבראה במדרגת ז', ששת ימים ושבת קודש. זו תפיסת התפרטות שבבריאה. וכל אחד מן הז' מתפרט לעוד ז', ראשון בשבת, שני בשבת, וכו'.

ואמרו חז"ל שאין בן דוד בא עד שתכלה פרוטה מן הכיס, ואיתא בשם אליהו הנביא, פרוטה לשון פרטיות, כלומר שמשיח יבא ע"י שתכלה הפרטות ויתגלה כח הכללות. כללות זו נקראת כח שער נר"ן.

כללות זו בקדושה חיבור הכל לאחד. ביום ההוא יה' ה' אחד ושמו אחד. חיבור כל ישראל, כאיש אחד בלב אחד, חיבור כל נפשות בנ"א, ויטו כולם שכם אחד לעבדך, חיבור כל דומם, צומח, חי, ומדבר. ה' אחד ושמו אחד. הכל מתאחד לצורת אדם אחד. כי כל דומם צומח חי, אינו אלא חלקי צורת אדם, שבמדרגה השתא נראים נפרדים ויש להם צורה לעצמם, אולם בפנימיות הם אינם אלא חלקי צורת אדם. שלמות זו, היא הנקראת אורו של משיח.

לעומת כך שער הנו"ן שבסט"א מדמה כח של אחד, אחד מדומה. ובעומק אינו אלא פרוד גמור, אחדות זו מביאה לפרוד הגמור. מתחיל באחדות ומסיים בפרוד. היצוניותו אחדות פנימיותו פרוד.

צורת התגלות שער הנו"ן דקליפה: כל מי שמביט מבט ישר ופשוט על הבריאה בעשורים האחרונים מכיר ויודע ברור שהכל הולך במהלך של איחוד. הבדל מרחק בין ארצות נעשה

ולכן, ככל שהאדם מבקש בגאולה ששייכת לכלל ישראל רק על גאולה חלקית²², וכגון שכל בקשתו היא "וכל הרשעה כעשן תכלה כי תעביד ממשלת זדון מן הארץ"²³, אם הוא מבקש על דברים חלקיים זאת אומרת שהנפש שלו לא חשה את עומק הגלות ולכן היא לא תובעת את עומק הגאולה.

מהגלות בתראה שבה אנחנו נמצאים אנחנו יוצאים רק למקום אחד - לביאת משיח צדקנו.

זה המהלך של הגר"א שהוא סידר את כל ימות עולם עד הגלות בתראה של הערב-רב, וכמו שאומרת הגמ"ד²⁴ שזו הגלות תהיה הקשה מכולם. "ומשם עתידים להיגאל".

עומק תביעת הנפש לישועה - לגילוי שמו ית'

ולפי"ז מה התביעה העמוקה בנפש של 'ציפית לישועה' - ה'ציפית לישועה' לא מצפה שהכח הזה יפול או כח אחר יפול או ששלטון הרשע יפול, או

קצר להגעה מזו לזו, בזמן, בממון, ובנוחות. קשר דיבור עם כל אדם, כמעט, בכל מקום ומקום בעולם, זמין כמעט בכל עת. ראייה של זולתו הנמצא במרחק ע"י המדיה, רואה בו כביכול מסוף העולם ועד סופו.

מהותה ועצמותה של המדיה בכלל, ו"המכשיר החכם" בפרט, ליצור "כלי אחד" שיהא בו "הכל", כל המידע, מוחין. ראייה, שמיעה, הרחה, דיבור, מישוש. חיבור הכל בכל מכל כל. איננו מדברים על הסכנות הנוגדות, שהרי הם תולדות. אלא על עצם כח האחדות - אחד, שבו. והוא הוא שער הנר"ן במלא קומתו, שנמצא בתהליכי התפתחות שיהא בו הכל ממש, שזהו שלמות שער הנר"ן.

המשכיל יבין מהות הגאולה - אחד. מהות ההסתרה - אחד של מדמה. ככל שאור האחד האמיתי יאיר בברור, יתראה שהאחד דסט"א אינו אלא מדמה בלבד, כח אחד בלבד. זהו סוד הגאולה. והבן מאוד מאוד מאוד.

מב. יש מדרגה נמוכה יותר שהאדם מבקש על גאולה פרטית שהוא יצא מהצרות שלו שזה 'לגרמיה' לגמרי.

מג. מוסף ליום כפור

מד. לגבי עשרה גלויות שגלתה שכינה וגלו הסנהדרין.

שרשעים כאלה שיש להם שליטה יפלו - ואף שבודאי גם זה כלול בציפיה שכוללת אל הכל.

אבל הציפיה לישועה היא ציפיה לשלמות של גילוי ה' יתברך בעולמו, גילוי יחודו יתברך שמו, גילוי של 'אין עוד מלבדו אפס זולתו', גילוי של "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד".^{טו}

זה תביעת הנפש בגלות בתראה, ומי שהתביעה הזו עדיין איננה גלויה בנפשו ביאור הדבר הוא שהגלות לא ברורה בנפשו, כי אם היה בהיר לו בנפשו מהי הגלות - ולא רק בידיעת שכל בלבד כידיעה חיצונית אלא בידיעה שתופסת את החוש שלו, הרי שבהכרח שהתביעה שהיה לו לגאולה זה היה תביעה לתבוע את מציאות הגאולה השלמה שיהיה גילוי שמו יתברך בעולמו 'אין עוד מלבדו'.^{טז}

התביעה הזו בנפש היא תביעה על כל ההיקף, תביעה על גילוי יחודו ית"ש בעולמו שאין עוד מלבדו שאין כח שליט אלא הוא.

עומק תביעת הנפש לדעת את כל התורה כולה מכח אור הגאולה

וכמו שאומר הגר"א על מה שאנחנו אומרים בכל יום "יהי רצון מלפניך וכו' שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך"^{טז} ומבאר הגר"א שכל זמן שהבית חרב הרי שחסר בגילוי התורה, אבל כשיחזור ויבנה הבית יתקיים הפסוק "מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים".^{טז}

ומצד כך בעומק מה תביעת הנפש לגאולה - מחד לגילוי שמו יתברך בעולמו באופן השלם בביאת משיח אבל שהתולדה מכך היא ההשגה השלמה הגמורה של כל התורה כולה כל אחד לפי חלקו.

אם האדם מתפלל להשיג את השלב הבא בלבד בהשגת התורה, פירוש הדבר שהוא רואה את הגלות של התורה כגלות חלקית, אבל אם הוא מכיר שהגלות

מה. זכריה פרק יד פסוק ט

מו. ואתחנן ד' ל"ה

מז. מהסידור

מח. ישעיהו ב, ג

היא גלות שלמה על כל ההיקף שלה ועל כל התוקף שלה, הרי שהתביעה להשגת התורה שנוגלת אצל האדם היא להיות 'איש האשכולות' – איש שהכל בו. שיהא בו מקרא משנה הלכות ואגדות כמו שכתוב על רבי יוחנן בן זכאי "שלא הניח דבר" וכו'.^ט

וזה נראה לבני אדם הרבה פעמים רחוק מאד מהמדרגה שבה הם נמצאים, אבל כשיתקיים "אשפוך רוחי על כל האדם"^י שזה מה שיהיה בביאת משיח, זה המדרגה שתתגלה.

והרי שאם לא מתעורר בנפש התביעה לדעת את כל התורה כולה מכה אור הגאולה פירוש הדבר הוא שחסר בתפיסת הגלות, ולפי"ז חסר בתביעה שבנפש למעמקי הגאולה.

חובת הכירור של סוגיית גלות וגאולה ב'הלכות דעות'

נצרך שה'הלכות דעות' יהיו ברורים בסוגיא הזו של גלות וגאולה כמו כל סוגיא בש"ס שמבררים אותה מיסוד דברי חז"ל בבהירות ומסדרים תמונה שלמה של הדברים, כיון שסוגיית הגלות והגאולה היא לא סוגיא יותר קטנה משאר סוגיות הש"ס.^{נא}

זוהי סוגיא שכל בן תורה צריך לברר אותה בכדי שהיא תהיה ברורה אצלו ב'הלכות דעות'.

עומק הציפיה להשגת שלימות בהכרת הכורא והשגת התורה

ה'ציפית לישועה' הוא לא פרט, שהרי כמו שידוע שדנו הרבה במה שהרמב"ם העמיד ב"ג עיקרים, את האמונה בביאת משיח ואת האמונה בתחיית המתים, וכבר דנו בזה הראשונים שעל אף שהם בוודאי 'פרט' אמיתי אך מדוע הם בגדר "עיקר".

מט. סוכה כח, ע"א

ג. יואל ג, א

נא. ולא באנו כעת למדוד יחס של קטן וגדול אבל בוודאי שהיא לא יותר קטנה משאר סוגיות הש"ס.

רק ביאור הדבר - הקדוש ברוך הוא שלם בכל מיני שלמויות כמו שהרמח"ל מתחיל בספר דרך ה'. והתכלית של הגילוי של הקדוש ברוך הוא בעולם הוא לא גילוי חלקי, אלא הוא גילוי של שלם בכל מיני שלמויות.

וכשהאדם מכיר שיש בורא שהוא שלם בכל מיני שלמויות - הישועה שהוא מצפה לה היא שיתגלה לו השלם בכל מיני שלמויות, שיתגלה לו גילוי שלם.

וכמובן, הגילוי הוא לפי מה שהקב"ה מגלה לנבראים, אבל מי יתגלה לו? השלם בכל מיני שלמויות'.

וכאן בעצם האדם בוקע למקום שהוא מצפה להשיג הכרת הבורא והשגת התורה בלי שום יחס למה שהוא מכיר היום, ואיך זה יתכן? ע"י הגילוי של ימות משיח, וכמו שאומר הרמב"ם שלא נתאוו החכמים לימות משיח אלא כדי שיהיו פנויים לישב ולעסוק בתורה, וברור שאין כוונת הרמב"ם רק לחיצוניות הזו של הישיבה והעסק בתורה, אלא הדעת הנשפעת לאדם בקיום של "אשפוך רוחי על האדם" שיתגלה ההשגה מאמיתתו הנעלמה "כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה" והרי שהנפשיות - נשמות ישראל ישיגו שלימות במדרגת הכרת הבורא ושלימות במדרגת הכרת התורה.

זהו ה'ציפית לישועה'.

עומק התביעה שעל הדור האחרון

ככל שיהיה ברור יותר בסיעתא דשמיא עומק מהות הגלות בדקדוק ויולד בנפש התביעה לצאת מן הגלות שזה עומק ה'ציפית לישועה', הרי שכאשר נבקש בפה על הגאולה התפיסה של הבקשה תקבל פנים עמוקות מאד מאד "כי לישועתך קיונו כל היום", הנפש מלאה בציפיה הזאת מחמת שהיא רוצה להשיג את השלימות האמיתית הגמורה.

וזהו ה'תכתב זאת לדור אחרון', העבודה של דור אחרון, בכל הדורות כולם השאיפה היתה לצאת מגלות חלקית ואף שהיה ציפיה לגאולה השלימה אך היא היתה קטנה יותר, בגלות דור אחרון זה העיקר הגלוי שנתבע מכל נפש פנימית שמבקשת את רצונו יתברך שמו.

שנזכה בעזר השם להצטער רגע קט על עומק הגלות ומיד, מכח כך, נצפה לישועה בשלמות והציפיה הזו תצא מהכח לפועל בגאולה שלימה בפועל במהרה בימינו אמן.



והי לעולם

שאלות ותשובות

מהותו של האינטרנט

א

גדר של שער הנ' דטומאה גבי אינטרנט מסונן

שאלה:

כשהרב אמר שרק ע"י מסירות נפש האדם יכול לצאת מטומאת האינטרנט שהוא שער הנ' דנ' דטומאה, האם זה קאי גם על אלו שיש להם רק אינטרנט מסונן או שיש להם "רשימה לבנה" או שיש להם רק "זום" כדי ללמוד עם חברותות?

אני יודע שהרב אוסר גם את אלו הדברים, אבל ברצוני לדעת אם זהו רק מצד חשש שעל ידיהם האדם יבוא להשתמש ח"ו באינטרנט שאינו מסונן, או שאפי' אינטרנט מסונן לגמרי הוא ג"כ שער הנ' דטומאה ממש?

איך אינטרנט מסונן לגמרי, או רשימה לבנה, או זום בלבד הוא טומאת האינטרנט, אם האדם אינו יכול לראות דברים אסורים בהם?

ועל אף שבודאי אינו לכתחילה לאדם להחזיק דברים אלו בביתו ובפרט לבני תורה, מ"מ קשה לי לתפוס אצלי שעל ידי דברים אלו האדם נמצא בשער הנ' דטומאה ממש ושהוא צריך מסירות נפש לצאת ממנו. נכון שהוא יכול להיות פתח לטומאה, אבל האם הפתח עצמו בגדר שער הנ' דנ' דטומאה לא פחות כמו האינטרנט עצמו? האם יש דרגות בהחייבור לשער הנ' דטומאה, או שכל דבר שיש בו שייכות לאינטרנט נחשב כמו טומאת האינטרנט עצמה?

י"שר כח להרב על הקדושה הנוראה שהרב תמיד משפיע עלינו על ידי הדברים החוצבים להבות אש.

תשובה:

זהו חיבור לשער הנ' בלבוש, שמסתיר חלק ומגלה חלק.

גם בזה יש דברים אסורים לגמרי.

בוודאי שיש דרגות, כ-נו"ן דנו"ן דנו"ן.

**ב****דור שכולו חייב ועוד****שאלה:**

אני שואל מראש סליחה מהרב מו"ר שליט"א אם ח"ו יש בשאלות הללו חוסר כבוד להרב, ובודאי שרצוני להבין יותר את דעת הרב ולבטל את דעתי יותר ויותר אל האמת הטהורה שהרב בא לגלות לנו, מתוך אהבתו לישראל לעורר כלל ישראל לעשות תשובה אמיתית ולהיות בין הנגאלים לנצח נצחים.

(א) האם יש מקור לדברי הרב שדוריני הוא "דור שכולו חייב"?

(ב) למה זה שונה ממה שאמר ישעי' "בתוך עם טמא שפתים אנכי" שהקב"ה לא הסכים לדברי ישעי' הנביא על שדיבר שלילי על כלל ישראל?

(ג) מדוע האינטרנט הוא הבירור האחרון שמברר מהו בחירתו של כל אחד ואחד האם רצונו להיות מחובר לטוב או לרע, והרי הרצון הפנימי של כל ישראל הוא להיות מחובר לטוב ולרצון ה' ולא עם הרע ח"ו, שכל הרע הוא רק מקרה אצלנו, וכמו שהרב מבאר לנו היטב היטב בספר "דע את עצמך", וא"כ אפי' ברגע קודם הגאולה אם א' אינו רוצה לנתק את עצמו מזה למה זה מורה מהו רצונו באמת, מה זה שונה ממי שאינו מתגבר על יצרו, שהוא סתם נמצא בפח של

היצה"ר אבל אין זה הרצון האמיתי שלו. ולא עוד אלא שהוא עושה זאת רק מתאוה, בבחי' מומר לתאבון, שאינו מתגבר על יצרו, אבל אינו רוצה למרוד על הקב"ה. וא"כ למה בירור זה מברר מיהו ישראל ומיהו ערב רב, אם א' אינו עומד בנסיון זהו סתם חוסר יראת שמים והתגברות היצר עליו, אבל לכאורה אינו רוצה למרוד בקב"ה ע"י בחירתו השלילית וא"כ למה זה מגלה מהו רצונו האמיתי שהוא רוצה להיות מחובר עם הרע לנצח?

ד) לאחרונה הרב אמר שאין לדבר כ"כ על כח הרע שבבריאה כיון שהדיבור על זה גופא נותן חיות להרע, וא"כ למה הרב מדבר על מהות שער הנו"ן דטומאה בדרשה על קורונה וגם בהשו"ת?

ה) וכן יש לשאול דא"כ אין להדפיס דברי הרב על מהות האינטרנט בתוך העלון השבועי כיון שזהו דיבור על כח הרע בתוקפו, וא"כ בזה גופא שאנו עושים רעש מזה לכאורה זה נותן כח להרע, וא"כ למה הרב אמר לי בתשובה אחרת שיש לעשות רעש מכך.

ו) לפעמים בנ"א שואלים ממני ש"אם הגדולים לא מדברים באופן כזה למה הרב מדבר באופן כזה?" אם הגדולים לא אומרים שאנו נמצאים בבירור הנפשות א"כ למה הרב מדגיש את זה? למה הגדולים לא מדברים כ"כ על חומר הדבר של האינטרנט כמו האופן החרף שהרב מדבר על נושא זה?

אני מבין היטב שהרב מדבר מהאמת שבנפש ושהאמת הזו צועקת בפנינו, ושהרבה דברים מן הרב הם בגדר דברי קנאות שבאים מלב בוער לאמת שאינם סתם דברי קנאות אלא דברי הלכה, אמנם טענתם בפי אלו שאינם יודעים מהרב ואינם רגילים בכלל בשפת הרב הוא, שלא מצינו שהגדולים מדברים באופן כזה. לפעמים הם מתנגדים ממש על דברי הרב, ולפעמים יש להם רק קושיות. אבל השאלה הוא מה אני צריך לענות להם כדי לשמור על האמת הטהורה, שצריכה להיות נאמרת בין אם זה נעים לאחרים לשמוע בין אם אין זה נעים לשמוע.

ז) מהו האופנים איך להשתמש ב"אחד" דקדושה ללחום עם הטומאה של היום, כיון שזה נושא רחב שהרב מדבר באופנים שונים בכל הספרים והשיעורים. והאם שייך שהרב יבאר בקצרה את האופנים

איך משתמשים בכח הזה להלחם עם הטומאה בנסיון האחרון - האינטרנט.

ח) האם יש שייכות בין "מדיה" ואינטרנט למושג גלות "מדי-פרס" שלשונם דומה.

תשובה:

א. שער הנו"ן הוא מדרגת כולו חייב. וכמ"ש בסנהדרין (שם), שבדור שכולו חייב מעמיד להם מלך קשה כהמן וכו'. ועיקר גזירת המן - יעשו עץ גבוה "חמשים" אמה, "שער הנו"ן".

אולם יעויין בלשם (הקור"ש, ש"ו, פ"ט) שביאר וז"ל, ענין כולו חייב אינו רשעים גמורים ח"ו, כי זה אי אפשר, אלא רובו עוונות נקרא חייב, כמ"ש בר"ה (טז-יז). אולם יעויין במלבי"ם (ו, ח) שהבין שכולו חייב כפשוטו, שלכך בדורו של נח, לא נקרא כולו חייב, כי נח היה צדיק, עיי"ש שביאר מדוע בא משיח.

ועיין מהר"ל (נצח ישראל, פרק לט) וז"ל, ואם הדור כולו חייב, והם בעלי העדר והפסד, וההעדר הוא קודם ההויה, ולפיכך בשביל הדור שכולו חייב יבוא משיח, עכ"ל. והבן מאוד ששער הנ' הוא אין גמור, העדר, והתבונן היטב בזה. ומעין כך ביאר באמרי פנחס (שער א', אות קכא. ושער ג', אות קכג). ואזי הרע מכלה את עצמו, כמ"ש בערבי נחל (תולדות, ד"ה ואת אחיך), עיי"ש. כי מהותו העדר, וכלשון המהר"ל "בעלי העדר וההפסד".

ב. לפי הנ"ל שכאשר יורד מדרגת שער הנו"ן, זהו בעצם דור שכולו חייב, ולא כפשוטו, שאין צדיק בארץ. ואינו דיבור על כנסת ישראל, אלא על כח הטומאה שירד לעולם.

ועוד. עיין רש"י (יבמות, מט, ע"ב) וז"ל, דקרוה לישראל עם טמא שפתים מדעתו שלא צווה לו הקב"ה ולא מחמת תוכחה וכו'. וא"כ אם עושה זאת על מנת להוכיח ולהיטיב לית לן בה. וכן כתב במאירי (שם), ועוד.

ועוד. עיין מהר"ל בחידושי אגדות (שם) וז"ל, ואף כי הנביאים היו מדברים דברים קשים על ישראל, לא היו אומרים אל השי"ת כך, ודבר זה שאמר בתוך עם טמא שפתים אנכי יושב, דברים אלו דבר אל הקב"ה, ובדבר זה נענש. ועיין שו"ת כתב סופר (או"ח, סימן נז, ד"ה גם צריך). וערבי נחל (האזינו, דרוש ד; ד"ה אולם). ופרי צדיק (פקודי, אות ד'). וצדקת הצדיק (אות קטז).

ג. כלי זה שבו שער הנו"ן מעורר את "שורש" כח הבחירה שבאדם. משא"כ שאר הבחירות הם ענפים.

ד. כנ"ל אות ב', לצורך. ובדקות יותר, כל רע יונק חיותו מן הניצוצות הקדושה שבו. וכאשר מדברים ממנו ח"ו נותנים לו חיות. אולם שער הנ' שכולו תערוכת ומעורב בו רח"ל גם כל הקדושה, שהרי בכלי זה יש בו כמעט את כל הדברי תורה שבעולם, ומשם יונק חיותו ולא מבחוץ.

ה. כנ"ל אות ג'.

ו. לכל נשמה חלקה, ועל כל אחד לעשות את חלקו, וזהו חלקי.

ז. א' - פשיטות ותמימות. והוא כנגד אני חכמה שכנתי ערמה.

ב' - הרכבה דקדושה, לכלול כל חלקי הקדושה בבת אחת, בתורה ועבודה. כנגד כח הרע שכולל בתוכו הכל.

ג' - אמונה פשוטה באין עוד מלבדו, כח אחד פשוט, כנגד אחד דקלקול. ויתר על כן "אין עוד מלבדו כפשוטו". ועל ידי זה מאיר אור א"ס.

ח. כן.



ג

גילוי גוג ומגוג

שאלה:

שלום וברכה לרב שליט"א,

בתשובה לשאלה שנשאלה בתחילת תקופת הקורונה, הרב אמר שאנחנו כעת בעיצומה של מלחמת "גוג ומגוג". האם יש קשר לחברה שנקראת "גוגל" (גוג-ל) שתחילתה היה בפיתוח מנוע החיפוש באינטרנט, והיא היום השולטת בחיפושים באינטרנט, בדפדפנים, ובמערכות הפעלה לטלפונים החכמים?

תודה רבה

תשובה:

כן!



ד

האינטרנט - מלחמת גוג ומגוג

שאלה:

- (א) האם נסיון עם מדיה ואינטרנט הוא מלחמת גוג ומגוג?
 (ב) ואם כן, האם אנו לוחמים במלחמת גוג ומגוג הזה ע"י מסירות הנפש שלנו שהוא הוא האורו של משיח שלוחם בגוג ומגוג?
 (ג) איך אנחנו יכולים להציל את כל אחינו בני" מטומאת שער הגו"ן של האינטרנט, שרובם שקועים בו ואינם רואים סיבה לצאת ממנו,

ופשוט לא מבינים מה זאת עושה לנשמתם ואיך שדבר זה מעכב אותם מהגאולה והעוה"ב?

ד) אני יצאתי ב"ה מכל השימוש עם אינטרנט, יצאתי מכל טומאה של שער הנו"ן, ע"י כל ההתעוררות שקיבלתי מדברי הרב על הקשר בין קורונה למדיה. ועכשיו אני רואה חיוב לספר הסיפור שלי לאחרים ולהדפיס זה בעלונים חרדיים בתקוה שזה ישפיע על אחרים. האם יש לי לעשות זה, או שאני צריך לחיות לבד עם הקב"ה ולא לערב עם אחרים.

ה) אלו שב"ה יצאו מהחיבור לשער הנו"ן דטומאה של האינטרנט, האם יתכן שכל ה"נסיעות" האלו בחיים היו כדי להכיר הרע הזה להשפיע על אחרים איך לצאת מזה, ולהפוך כל החושך הזה לאור?

תשובה:

- א. כן!
- ב. כן! נכון מאוד.
- ג. ע"י מסירות נפש פנימית, שעל ידי כן מאיר אור שער הנו"ן דקדושה בעולם.
- ד. ראוי לעשות כן, אולם כל זמן לבדוק שלא מאבדים את העולם הפנימי.
- ה. יתכן.



ה

אורו של משיח והעבודה לפני הגאולה

שאלה:

(א) הרב אמר שאורו של משיח כבר התחיל להלחם בעמלק, איך מצינו זאת?

(ב) הרב אמר בדרשה על קורונה שבסוף מלחמת גוג ומגוג אז בא אורו של משיח, ולא מובן לי דהא כבר האיר אורו של משיח?

(ג) מה המהות של טומאת האינטרנט, האם הוא טומאת הערב רב של תערובות טוב ורע, או אחד דקליפה?

(ד) הרב מסביר שמשיח בן יוסף הוא "יחוד רישא" שהוא מאחד את הכל הנבראים ומשיח בן דוד הוא כללות הכל שמחבר הכל לשורשו, א"כ מה החילוק ביניהם?

(ה) בדרך כלל כשנאמר "אורו של משיח" האם הכוונה לאורו של משיח בן יוסף או משיח בן דוד?

(ו) האם האינטרנט ומדיה יהיה בטל קודם שיבא משיח, או שהמשיח יבטל אותו (או הקב"ה בכבודו ובעצמו)? ואם ביטולו יהי ע"י משיח, האם הוא ע"י משיח בן יוסף או משיח בן דוד?

(ז) ואגב, מהו המקור למה שאמר הרב שמי שמחובר נפשית לאינטרנט (שער הנו"ן) ברגע קודם הגאולה לא יזכה ח"ו לעוה"ב, מנלן לנו שהוא בכלל אלו שאין להם חלק בעוה"ב?

(ח) ובכלל קשה לי דאיך שייך שיהיו יהודים שאינם זוכים לגאולה (או עוה"ב) אם אינם מנתקים את עצמם משער הנו"ן דטומאה, והא כתיב "לבלתי ידח ממנו נדח", וא"כ כל יהודי יזכה לגאולה האחרונה ודלא כגאולה הראשונה שרוב היהודים מתו במכת חושך, וא"כ לכאורה דבר פשוט שמשיח (או אפשר ע"י קולו של אליהו) יוציא את כל יהודי מטומאתו אפי' אלו ששקועים בשער הנו"ן, וא"כ על אף שח"ו לומר שאין צורך לעשות תשובה ובודאי שכל א' חייב לעשות תשובה קודם

הגאולה וכמו שהאריך בזה הח"ח ור' יחזקאל לוינשטיין ועוד, מ"מ סו"ס כל ישראל יזכו לגאולה.

וא"כ מה כוונת הרב שאם א' אינו מנתק את עצמו מזה קודם הגאולה הוא לא יזכה לגאולה? האם משום שזה גופא יברר שהוא אינו יהודי או שהוא נפל לחלקו של הערב רב שאינו בכלל ישראל וא"כ אי השתנותו מורה שהוא אינו חלק מכלל ישראל?

תודה רבה להרב.

תשובה:

- א. שער הנו"ן, זה לעומת זה.
- ב. אזי יושלם גילוי אורו.
- ג. אחד, והענף תערובת, ערב רב.
- ד. בן דוד אחדות באחד בעצם, בן יוסף אחדות של פרטים.
- ה. בן דוד.
- ו. על ידי "אורו" של משיח, חיבורם יחדיו.
- ז. כי מחובר לנ' שערי טומאה, ואינו יכול לזכות לנ' שערי קדושה.
- ח. החלק העליון לא פגם ובוודאי ישאר, מדובר על החלקים התחתונים של הנשמה.



ההתייחסות להשערות על הסיבה להתפשטות הקורונה

שאלה:

הרב שלום.

א. כרגע מתקנים בכל הארץ G5 שהוכח שהוא מפיץ קרינה ממיינת, ובמיוחד באזורים החרדים.

יש תיאורית אחת שטוענת כי רשת ה-G5 החדשה היא בעצם המקור לנגיף, טענה קיצונית יותר היא שהווירוס הונדס בכוונה ובמטרה להשתלט על העולם בעזרת הרשת.

בימים האחרונים הולכת ומתפשטת ברשת תיאוריית קונספירציה חדשה לפיה רשת ה-G5 רשת סלולרית דור 5, והבאה בתור אחרי ה-G3 - וה-G4 - היא זו שגורמת למגפת הקורונה. לטענת גולשים ברשתות החברתיות, הרשת החדשה, שבשנה האחרונה החלו להטמיע אותה במדינות וערים שונות בעולם, היא בעצם המקור לוורוס, הקורונה כלל לא הגיעה מהעטלף או מבעל חיים אחר, ובכלל - לטענתם טכנולוגיות שונות הן שגורמות בכלל למגיפות בעולם.

בין הגולשים המאמינים בטענה, מופץ סרטון של ד"ר תומאס קוון, שטוען כי מאחורי כל מגיפה ב-150 השנים האחרונות הייתה קפיצה קוונטית בחשמול של כדור הארץ. "ב-1918, זמן התפשטות השפעת הספרדית, הייתה האצה של גלי רדיו מסביב לעולם. בכל פעם שאתה חושף מערכת ביולוגית לשדה אלקטרו מגנטי חדש, אתה מרעיל חלק והורג חלק מהאוכלוסייה. והנה עכשיו - הייתה קפיצה דרמטית מאוד בחצי השנה האחרונה בחשמול של כדור הארץ, ה-G5 - ומה שיש עכשיו זה עשרים אלף לוויינים פולטי קרינה, ממש כמו הסמארטפון שלכם שפולט קרינה, ואיפה הייתה העיר הראשונה בעולם שהייתה מכוסה כולה ב-G5 - ווהאן שבסין, מוקד התפרצות המגיפה", טוען קוון.

עוד טוען קוון כי "ניתן לראות מגיפה נוספת סביב מלחמת העולם השנייה, עם תחילת השימוש הרחב בצידוד רדאר בכל כדור הארץ.

לאחר מכן ב-1968, בשפעת הונג קונג, זו הפעם הראשונה שכדור הארץ היה מכוסה בשכבה של לוויינים שבעצם פולטים גלי רדיו בחגורת ואן הלן שמקשרת את כדור הארץ לשמש לירח ועוד, ותוך חצי שנה הייתה מגיפה חדשה".

מרבית חוקרי האפידמיה לא יסכימו עם טענותיו של קוון ואף יתנגדו לו נחרצות, ואכן טענותיו מנוגדות למחקרים שונים ורבים בתחום, שהגיעו למסקנה כי הווירוס אכן הגיע מבעל חיים נגוע לבני האדם. גם הטענה של קוון כי הווירוס אינו מדבק וכי מדובר בהרעלה שמגיעה מגלי הקרינה היא טענה מסוכנת ולא מוכחת דיה שעלולה לעלות בחיי אדם.

מה גם שניתן לראות כי אסטרטגיית הבידוד, עזרה לסין למגר את המחלה, למרות העובדה שלכאורה היא מכוסה כולה ברשת ה-G5, הרי אם בכל מקרה הכל מכוסה ברשת המסוכנת, וזה מה שגורם למחלה, למה שהבידוד כל כך יסייע?

טענה נוספת וקיצונית יותר של הגולשים היא כי הווירוס מהונדס בכוונה, וכי מדיניות הבידוד וההסגר נועדה על מנת לשלוט עלינו וליצור סדר עולמי חדש, ממש מתחת לאף שלנו, כשאנחנו בעצם מפחדים ממגפה מומצאת. לפי מאמיני תיאוריית הקונספירציה, המגפה תוכננה במשך שנים ויש קשר בינה לבין ה-G5 כשהמטרה שלה היא לעקוב אחרינו ואחרי כל צעד שאנחנו עושים, כשלנו בעצמם אין יכולת לצאת מהמדינה ואנחנו גם מפחדים לצאת ולהפגין מהפחד להידבק.

כאמור - חוקרים שונים בעולם מכחישים מכל וכל טענות אלו, ומדגישים כי תיאוריות קונספירציה אלה, המטילות ספק במחלה וברמת ההדבקה שלה, מסכנות את אוכלוסיית העולם כולו, וכי יש לנקוט באמצעי הזהירות שהוכחו כיעילים וכמאיימים את קצה ההתפשטות.

ב. הרב אמר שגם הס"א הוא בידי הקב"ה, אז השאלה היא מה הסיבה שהקב"ה מאפשר לס"א להפיץ את ה-G5 בארץ ובעולם, מה הוא רומז לנו, מה הקב"ה רוצה שנתחזק ונחזור בתשובה?

תשובה:

א. השורש הפנימי הוא בהנ"ל, ההלבשה החיצונית, אין כל כך נפק"מ כיצד, בבחינת יסורי רבי, ע"י מעשה באו וע"י מעשה הלכו, שהוא כלי בלבד וסיבה פרטית כמ"ש רבותינו.

ב. רצון הבורא אור של אחד, מול אחד של סט"א שהוא הנגלה במכשירים אלו.



ז

שער הנו"ן דקליפה**שאלה:**

שלום כבוד הרב,

הרב כתב בתשובה "כי הוא שער הנו"ן של הקליפה, תערובת של טוב ורע שלא ניתן להפרדה ע"י בשר ודם זולת ע"י הארת משיח, ולכך כל המנסה לברר נדבק בו שער הנו"ן של הטומאה".

"ולכך אין בידינו אף עתה כח לבררו, וכל המנסה לבררו מתערב עמו ודבק בכך בערב רב, שמהותו עירוב. ונופל לחלקו".

מה כוונת הדברים ואיך זה בא לידי ביטוי בפועל אצל האדם?

תודה.

תשובה:

הכח השולט בעולם "ערב רב" - תערובת בכל דבר. ולכך נצרך להיות כמה שיותר בעולם "ברור", ולפרוש כמה שניתן מכל תערובת. אולם אי אפשר לפרוש לגמרי. אולם לפחות להתדבק כמה שפחות בדברים שמעורבים

יותר ויותר, לא רק תערובת קטנה - "ערב זעיר", אלא תערובת מרובה - "ערב רב".



ח

הנהגת התקופה

שאלה:

קראתי את המאמר אמונה למעשה ונהנתי מאוד מהרעיון של "ונהפוך הוא" הסתכלות מרוממת על המגפה, וגם מהחלק שבו התבאר איך לוקחים את זה הלכה למעשה.

בימים האחרונים עלתה לי שאלה. שבמאמר היה כתוב שהעולם לא יחזור למה שהיה, והרי בפועל אנו רואים שהעולם כן חזר לקדמותו. ורציתי לשאול:

א. האם הנהגת ה' השתנתה שוב והבורא עולם החזיר את העולם לקדמותו.

ב. האם הנהגתו יתברך שיצא מהמאמר השתנתה וממילא אנו צריכים לנהוג כהנהגה הקודמת?

ג. האם כל המצב שנוצר כעת זה עצת היצה"ר?

בתודה ובהערצה.

תשובה:

כיוון שירד אור הכתר לעולם, וכן הטומאה שכנגדו, לא יחזור העולם לקדמותו.

כבר כתבנו בעבר שהקורונה הוא רק כמו המוגלה שיצאה לחוץ שצורתה כתר. אולם מאחורי מוגלה זו עומד עצם החולי, והוא הטומאה הנוראה של

המדיה. ובפרט ה"מכשיר החכם", שחודר יותר ויותר יום יום במהירות לתוך עולם שומרי המצוות, מכשיר בלתי מסונן, ומסונן למחצה לשליש ולרביעי. בתנועה החיצונית יש תנודות, פעם כך ופעם כך, רצוא ושוב, בצורות שונות ומשונות. אולם המביט בעין פנימית רואה את הטומאה רח"ל בפועל, ותולדתה מוכרח - פירוק העולם.



ט

בענין גאולה ובירור האחרון

שאלה:

(א) באוה"ח בפ' שמות כתוב שרק ע"י תורה יוצאים משער הנו"ן דטומאה, והרב מבאר שהכוונה שלומדים בתענוג באלוקות שהוא הוא השער הנו"ן דקדושה. ולפי"ז רק אלו שלומדים תורה בתענוג באלוקות המה האנשים שבעולם שיכולים לצאת מהטומאה של דורינו ולהיות בגאולה. האם הכוונה שצריך צירוף של לימוד תורה עם תענוג באלוקות או שסגי בהתבוננות באלוקות אפי' בלי ת"ת, שגם זה נחשב ת"ת כיון שהוא סוג אחרת של לימוד תורה, תורה של יחוד ה', שזה היה כל גילוי תורת הבעש"ט. וכמובן שהצורה השלימה הוא ת"ת ביחד עם דביקות, אבל השאלה הוא האם ע"י התבוננות באלוקות בלבד (בלי ת"ת בפועל) יכול להציל את האדם מהצרות הרוחניות של עקבתא דמשיחא ולהוציא אותו משער הנו"ן דטומאה ולהיות בין הנגאלים.

(ב) הרב אמר שיש כמה תנאים כדי להיות בין הנגאלים, וא' מהם הוא קיום המצוות. השאלה הוא דלכאורה כל אדם אינו שלם בזה דהא יש כמה מצוות שכל אדם הוא חלש בהם וגם יש הרבה עבירות שכיחות כגון לשון הרע וביטול תורה וכו' וכו' וא"כ נמצא שכל אדם חסר בקיום המצוות כפי מדרגתו, וא"כ לכאורה לא שייך ח"ו להאדם להיות בין הנגאלים (אם לא שהגאולה יבא ברחמים ואז כל אדם זוכה...).

ג) יש דבר נפלא בפירוש הרא"ש עה"ת בפ' בא (שמות פרק י' פסוק כ"ב) שהק' דאם הרשעים של ישראל במצרים מתו במכת חושך א"כ למה דתן ואברים לא מתו, ות"י משום שלא יתיאשו מהגאולה. ושמעתי ממשפיע אחד שהביא רא"י מכאן שאפי' רשע יכול להיות נגאל, אם הוא רק בוטח בישועת ה'. (וכן אמר הגר"א שאלו שבטוחים בהגאולה הם אלו שזוכים להגאולה), וכן כתיב "הבוטח בה' חסד יסובבנו". וא"כ אפי' רשע אם הוא בוטח בה' ושהקב"ה הוא הכל יכול, הוא ינצל מחבלי משיח והוא יכול להיות בהגאולה. השאלה היא, האם יש להביא רא"י מדברי הרא"ש ומדברי הגר"א ומכל הנ"ל שגם רשעים יכולים להיות בגאולה (בזכות כח הבטחון), ובפרט לדברי הרב שהרשעים בכלל ישראל, הם אלו המחוברים לכלים המשחיתים והמדיה רח"ל, שאינם זוכים להגאולה ח"ו אם הם לא פורשים עצמם מזה קודם הגאולה.

ד) כיון שהמדיה הוא הוא שער הנו"ן דטומאה, האם מי ששומע בתדירות לרדיו או קורא עיתונים חרדיים כסדר וקורא חדשות וחומר שבא מהמדיה, האם זה גם נכלל באלו שמחוברים לשער הנו"ן דטומאה שאינם זוכים להגאולה ח"ו.

ה) כיון שעכשיו הוא זמן הברור הנפשות שמבררים מיהו ישראל ומיהו ערב רב, ועיקר הברור הזו נעשה ע"י ענין האינטרנט, שהאוחזים בו ואינם רוצים לפרוש ממנו הם הערב רב ח"ו. השאלה היא איך צריך להיות היחס לאלו שיש להם כלים אלו ואינם רוצים לפרוש מהם, או שרוצים לפרוש רק שיש להם קושי בזה, (שבדקות ג"כ הוא העדר רצון לפרוש), שאנחנו נמצאים בסביבה שלהם תמיד. האם יש לחשוש שכל אלו הם ערב רב, ויש לנו לשנאותם ולפרוש מהם ככל האפשר. (ולכאורה זהו רק שכבר קיבל תוכחה לפרוש מכלים אלו, דאם לא כן הוא לכאורה כמו תינוק שנשבה בדבר זה כיון שהוא עשה כל זה שלא מדעתו, והרשעות שלו התחילה לכאורה רק אם כבר קיבל תוכחה על זה ואפ"ה אינו רוצה לפרוש...). או שיש לדון כל ישראל לכף זכות בזה על שהם נופלים ליצה"ר כזו שלא היה מימות עולם, והם יהודים יקרים שנמצאים בפח של היצה"ר, וצריך להשפיע על כל א' בענין זו ולא לחשוב עליהם שהם נחשדים להיות מהערב רב....

תודה רבה להרב שליט"א.

תשובה:

א. התבוננות באלוקות, כמו שנתבאר בהרחבה בתורת חב"ד, הוא ת"ת גמור.

ב. אם כשנפול מנסה לחזור בתשובה, הוא בכלל זה.

ג. הנזכר ברא"ש הוא בסוד הקו, מלשון תקוה, כמ"ש הרמח"ל בדרוש הקיווי, ועוד. ועיקר הבנין הוא לבנות צורת אדם, ששורשו א"ק. למעלה מכך הוא אור הקו. אולם ח"ו להורות כן לכתחילה להתדבק בקו ללא צורת אדם, כי זהו הרס כל התורה כולה, ולכך כתבתי תנאי של קיום המצוות, כי זהו הצורה השלמה, בסוד צורת אדם, רמ"ח איברים ושס"ה גידים, כנגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, כנודע.

ד. אינו בכלל, אם כי מסכן עצמו הרבה.

ה. יש לשנוא את חלק הרע שבהם בלבד, אולם לפרוש מקרבתם מפני הסכנה.



,

כח הרע ביחס לאינטרנט

שאלה:

(א) מה המקור שהרע מכלה את עצמו?

(ב) כיון שכל מציאות הקליפות הוא רק דמיון א"כ האם שייך שכלל שאנו מדברים על כח הרע שבבריאה ועל כח הקליפות וכוחות הטומאה וכו' (ובפרט שער הנו"ן דנו"ן), זה גופא נותן כח לכל הרע כיון שע"ז אנו מחשיבים את מציאות הרע ואנו מתפעלים מהרע ובזה אנו נותנים כח להקליפות להיות מציאות. עכ"פ בעלמא דשיקרא שבו אנו

נמצאים?

ג) האם אנו חיים עכשיו בעולם של עשי"י או בעולם הקליפות כיון שעכשיו הטומאה חופפת את כל הבריאה?

ד) האם עולם הקליפות הוא עולם הדמיון, עולם התמורות, ותהום רבה?

ה) דבר זה שהקליפות הם רק דמיון ואינו מציאות, האם הוי מציאות עכשיו או שהוא דמיון גמורה?

ו) כיון שכל הרע הוא רק דמיון א"כ מהו התענוג שהגוף מרגיש בעבירה, האם זה כולו דמיון או זהו תענוג דקליפה שהוא באמת תענוג ממש רק שהוא תענוג רע והוא דמיון רק ביחס לתענוג ברוחניות שהוא התענוג האמיתי?

ז) אם א' מחליט שיש במעשיו הרבה שלא לשמה שהוא יותר מחלק הלשמה במעשיו, האם צריך לחדול מהמעשה שהוא עושה כיון שהוא רובו שלא לשמה?

ח) כיון שהאינטרנט הוא נו"ן דנו"ן שהוא תוקף הרע שבבריאה א"כ לכאורה האינטרנט צריך לכלות את עצמו, אמנם הרב אמר בתשובה שהוא יתכלה ע"י אורות של משיח, וא"כ מהו סוד כליון של האינטרנט, האם זה יהיה ע"י הרע שמכלה את עצמו או ע"י אורו של משיח.

ט) איך ע"י אורו של משיח אנו יכולים ללחום עם כח הטומאה של האינטרנט.

י) הרב אמר שמי שמחזיק מכשיר חכם או אינטרנט ואינו רוצה לפרוש ממנו יש בו רק חלק של ערב רב בנפשו ואין לשנוא אותו רק את חלק הערב רב בנפשו, אמנם מאידך אמר הרב שאלו שמחזיקים חיבור נפשי לאינטרנט ברגע קודם הגאולה ח"ו יפלו לחלקו של הערב רב, ומזה משמע שהם יתגלו למפרע שנפשם היה ערב רב ממש ולא רק ניצוץ של ערב רב בנפשם אלא נפש של ערב רב גמור, ח"ו, (והדברים נוראים ומזעזעים!) וא"כ לפי"ז גם עכשיו לכאורה יש להתייחס לאלו שמחזיקים כלי הנ"ל כספק נשמת ערב רב ממש, וא"כ מה פשר הדבר ומה היתה כוונת הרב.

יא) האם יש שייכות בין ער לערב רב, כיון ששניהם הוי ר"ת ע"ר.

יב) אם יש קשר, נמצא שיש שייכות בין מעשה ער ואונן לכח הערב רב, וא"כ צ"ב מהו השייכות. האם משום שהאינטרנט הוא כח של הערב רב וזהו טומאה שמביא את האדם למראות טמאות של שער הנו"ן דטומאה (קליפת סדום) שבדרך כלל מביא את האדם למעשה ער ואונן?

תשובה:

- א. דור שכולו חייב. הוויית הרע העדר, כמו שהאריך המהר"ל, ולכך מעצם הווייתו שהוא העדר, הוא מעדיר ומכלה את עצמו. ושורשו ב"צמצום". ועיין ערבי נחל תולדות ד"ה ואת אחיך.
- ב. כן, כך כתבו רבותינו, שראוי לא לדבר מהרע, כי בזה נותן לו חיות. ג. עשיה, שבה ריבוי קליפות.
- ד. מקבילים זה לזה אולם בפרטות כל אחד מזרעה לעצמו.
- ה. בערך למי שנמצא בניסיון זהו מציאות, ובערך למי שכבר עברו ואין לו ניסיון זה כלל, בערכו זה דמיון.
- ו. תענוג אפשר לקבל אף מדמיון, ומבשרי אחזה שהאדם מתענג מדמיון. ויתר על כן בערכו אינו דמיון אלא מציאות.
- ז. על דרך כלל הדרך להקטין את השלא לשמה, ולא לפרוש, כי עליו לפעול לפי מדרגתו.
- ח. כיוון שכלי זה אינו "רע" כפשוטו, אלא "תערובת", ולכך כילוי ע"י אורו של משיח.
- ט. כח של אחד, לעומת תערובת שעושה הכל אחד.
- י. אם ח"ו ברגע האחרון לא יפרשו, אזי הכריעו את עצמם בבחירתם באותה שעה לחיבור נצחי לרע ח"ו.
- יא. כח הרע אינו ישן כלל, וכלשון החוה"ל על היצה"ר, אתה ישן לו והוא ער לך.

יב. יש באות ברית קודש, גדר אבר חי ואבר מת. וחי בחינת ער, ומת בחינת ישן, כי אינו מת כפשוטו, אלא כעין שינה. ואצל ער כח הרע - ער שבו, היה ער תמיד ולא ישן. וזהו כח הערב רב, כי כל דבר בבריאה עיתים ער ועיתים ישן, אולם ע"י התערובת לוקח כח הער (ערב ער- ב) שבכל דבר וגורם לכך שהתערובת תמיד ערה. ונגלה רח"ל בכלי זה שפועל כל המעת לעת בכל העולם ללא הפסקה.



יא

השפעת טומאת המדיה

שאלה:

לכבוד הרב,

שלום,

הרב כותב שהמדיה הלא-כשרה המקושרת לאינטרנט היא אבי אבות הטומאה.

האם יכול הרב בבקשה לבאר כיצד ניכרת (פחות או יותר) השפעת הטומאה הנ"ל על המתחבר למדיה הזו רק לצורך קודש או פרנסה בלי השיפה לתכנים לא כשרים?

ברשות הרב, אציין כי התשובה חשובה מאוד לצורך הסברה.

רוב תודות לרב שמאיר עינינו בחשיכה העצומה של דורנו.

בברכה.

תשובה:

אי אפשר שלא להיחשף לתכנים בלתי כשרים!!! וזה מושפע וניכר בקרירות לרגשי קדושה, כגון הסתכלות בנושאים בלתי נצרכים, ובלתי נכונים בהשקפה, בהלכה, וביסודי הדת. וכן צינור ברגשי קדושה ביחס לשמירת העיניים. וכן חיבור יתר לעולם ולנעשה בו, בארץ ובחו"ל, וכן לחוגים שאינם שייכים לעולמה של תורה. ולאט לאט הנפש מתקרבת יותר ויותר ונפתחת שכלית ורגשית לעולם חיצוני יותר.

וכל זה בחיצוניות, אולם בפנימיות, נקשר בעומק פנימיות נפשו לשער הנו"ן, אם מעט ואם הרבה, ותת הכרתו והעל מודע יונק משם בלתי ידיעתו. וזהו החורבן הפנימי.



יב

שער הנו"ן דטומאה

שאלה:

- (א) האם יש מקור לדברי הרב שהדור הזה נמצא בשער הנו"ן דטומאה ע"י האינטרנט.
- (ב) האם יש רמזים בחז"ל ובמפרשים שהדור האחרון יהיה בשער הנו"ן דטומאה.
- (ג) והאם יש מקור בחז"ל ובמפרשים, על תופעה של האינטרנט בדור האחרון.

תשובה:

א. שער הנו"ן, כח אחדות של כל הפרטים יחדיו. עיין לשון זוהר חי (בראשית, א, ע"ב) וז"ל, שער הנו"ן הכולל כל המ"ט, והוא כתר עליון שבהם, ואינו חלק שער פרטי, כי הרי כולל כל המ"ט שערים. וכלי זה הוא כולל כל פרטי הנבראים בתוכו. ולכך בהכרח שזהו שער הנו"ן דקליפה, כי גונז בקרבו הכל, ובפרט את הטומאות יחדיו, וזהו שער הנו"ן דקליפה, כל הטומאות יחדיו.

ב. עיין בהרחבה בספר הדור האחרון.

ג. כנ"ל אות א'. ועיין חת"ס, תורת משה (דברים, לב, לג) וז"ל, ובטומאה יש ג"כ נו"ן שערי טומאה, ושער הנו"ן בטומאה הוא להבדיל כמו בקדושה, שאין שער הנו"ן יכול אדם להשיגו, ה"נ בטומאה, וכשיבוא אדם לזה שער יש לו אחיזה לקדושה (וזהו כלי זה שיש לו אחיזה לקדושה), לכך טמא בגימט' נו"ן, רמז מ"ט בפני עצמו, ואות אל"ף ג"כ בפני עצמו, וזה מי יתן טהור מטמא, לא "אחד", היינו אותו אחד שהקב"ה מהפכו לקדושה. וזהו ראש פתנים אכזר, הוא ראש הטומאה, הלא הוא כמוס עמדי וקשור בקדושה, עכ"ל.

ועיין ספר מצת שימורים (שער התפילין) וז"ל, ולכן נקרא "ינון שמו", להורות על תרי נוני"ן שמתגלה עליו לעת"ל, ואז (כאשר יתבטל שער הנו"ן דקליפה) ויתגלה שער החמישים של נו"ן שערי בינה. ועיין עוד אור לשמים (בא, ד"ה) ולא יכלו לתמהמה. ופרשת יתרו, ד"ה בחדש השלישי. ועיין אור החיים (שמות, ג, ח) וז"ל: "דורות האחרונים באמצעות תורתם ישיגו ליכנס לשער הנו"ן, ולהוציא בלעו מפיו."



הנוק הרוחני ע"י השימוש באינטרנט

יג

השימוש באינטרנט - הרגשה של חוזק ושליטה

שאלה:

ביטלתי את האינטרנט ואי-מייל לגמרי, ויש לי צד שלישי שבודק את האי-מייל שלי פעם אחת בשבוע, כדי שאני יוכל לטפל עם כל העסקים והצרכים שיש לי. יש לי קושי על איזה מחשבה שיצא לי מזה. והוא, שבעבר, כשהיה לי מכשיר חכם, הייתי מרגיש שיש לי "חוזק" ושאני "שולט" על כל העולם, במגע של אצבעותי. חשבתי אז שאני שולט, ושיש ביכולתי להגיע לכל דבר שאני רוצה בו. אבל באמת הייתי בהתמכרות ומשועבד.

א) שאלתי היא: האם הרב מסכים שהתענוג בהרגש של "חוזק" הוא אותו דבר של התענוג בההרגש של "שליטה"? (כלומר, ככל שאנחנו מחפשים חוזק ושליטה, כמו כן אנחנו נעשים משועבדים אל הכח בשורש של אישיותינו שמחפש איך להשתמש בכוחותינו לדברים שליליים (שהוא תוצאה של אכילה והנאה מדברים אסורים) עד כדי כך שאנחנו לא רואים שהקב"ה הוא עושה הכל. ושהוא אוהב אותנו ושאינן בלתו.

ב) ואם הנ"ל הוא נכון, נמצא שהרבה בני"א תופסים שאם יש להם חוזק ושליטה בידיהם, "אמונה" בעצמם, זה באמת מורה על שהם אוהבים רק את עצמם. כלומר שההרגש של חוזק והשליטה שיש לבנ"א ע"י השתמשות במכשיר חכם מודד הערך-עצמי של האדם.

ג) ואם כן, האם הנסיון האמיתי שלנו (שהוא כמה אנו קרובים באמת להקב"ה) חלה ברגע שלאחר מיתה, באותו החושך שהאדם בונה לעצמו את האמת שהקב"ה הוא באמת נעלם בתוך החושך ועל כן יש לנו לדבוק עצמנו רק בו ית' ובגדלותו ית'?

ד) והאם הרגש הזה של חוזק ושליטה בתוך החושך הוא המקום שיש לנו את ההשתדלות לבטל עצמנו, כדי לבנות הדביקות לה' כאן, ולנצח נצחים, לאחר שאנחנו נפטרים ע"י מיתה?

ה) והאם זהו אותו המקום שמשיח ירים אותנו, בעלמא דאתי?

תשובה:

א. נכון מאוד. שורשו חטא עץ הדעת.

ב. נכון מאוד. בדקות יש ערך עצמי, ויש אהבה עצמית.

ג. נכון מאוד. זהו תהליך של כל החיים, וסופו בעוה"ז ביום המוות.

ד. נכון מאוד.

ה. הארת משיח מרימה יותר, למקום שאין עוד מלבדו כפשוטו, שאין במציאות זולת מציאות ה', ואיך באמת כל הנבראים אינם אלא גילוי של מציאות ה'.



י

איך לנהוג באמריקה

שאלה:

תשואות חן חן לרב שליט"א על תשובתו בענין הנגיף.

בכמה דברים יש חוסר ברירות וחילוקי דעות איך לנהוג פה באמריקה (לכאורה כן הוא בארץ ישראל). ומסתמא זה בא מחמת כח התערובת של הנגיף וכמו שביאר הרב. למעשה, מה עלי כיחיד לעשות. איך צריכים לנהוג? אם רואים דברים אצל אנ"ש שנראים לנו כלא טובים הן מצד חילול השם, או איבה, הן מצד היזק לאחינו בני" וכו', האם למחות

וללחום בדבר, או שהעבודה היא עבודה פנימית - לא להביט כלל על מה שנעשה אצל אחרים ורק לחזק עצמינו וללמוד ולהתפלל, ולעלות עמוק בנפש, ולקרוב יותר לקב"ה?

ילמדנו רבינו.

החותם בצער וחוסר ברירות.

תשובה:

לצערינו הדור מלא מאוד בבעיות חמורות מאוד. ובעיה זו היא אחת מהם, אולם לא העיקרית. וכיוון שאין בכוחינו לעסוק בכולם, עלינו לעסוק או כל אחד בחלקו הפרטי השייך לנשמתו, או בבעיה השורשית.

הבעיה השורשית - קירבה לחיי אומות העולם, ובפרט ע"י המדיה, שהיא נו"ן שערי טומאה, וכל הנלווים לכך. טומאה זו היא המסתירה את אורו של משיח, והפילה כבר עתה מאות אלפים של נשמות ויתר על כן לתהום, ודרדרה את כל שומרי המצוות כמעט ללא יוצא מן הכלל בכלל ממדרגתם הרוחנית, מי פחות ומי יותר.



טו

סיבת ההתנגדות למדיה

שאלה:

הרב מתנגד בתוקף לכל ענין המדיה ולכל הכלים והמכשירים האלו למיניהם. האם מצד נגלות התורה ג"כ מחויב האדם להפריש את עצמו עד קצה האחרון, ולמסור נפש על כך?

לדוגמא, מי שאינו אדם פנימי בכלל, או מי ששורשו בחיצוניות ולא בפנימיות, או ששורש נשמתו מצד נגלות התורה ולא מצד פנימיות

התורה, או מי שהוא נמצא במדרגה של עשיה דעשיה האם אדם כזה
 ג"כ מחויב עד קצה האחרון ולמסור נפשו עליו?
 האם הפשט במה שהרבה רבנים ופוסקים התיירו שימוש עם סינון
 לצורך פרנסה וכו' זה מפני שפסקו על פי נגלות התורה?
 תודה רבה להרב וישר כח מאד להרב.

תשובה:

גם ע"פ נגלות התורה, ההיתר של מקום שאין דרכא אחרינא נאמר רק אם
 זהו דרך מקרית לילך שם, וכאן זהו מהלך של חיים.
 וכן רק אם יש חשש פרטי של ראייה ונצרך לשמור עצמו כראוי. אולם אם
 כל מהות הדרך להפקיע הקדושה, אין היתר.



טז

מי שמחזיק פלאפון טמא

שאלה:

שלום מו"ר.

שאלה שעלתה לי בעניין הפלאפונים הטמאים.

מובא בספר הליקוטים להאריז"ל על הפסוק: "רשע מה לך לספר
 חוקי וכו'" שמי שאינו מהרהר תשובה לפני הלימוד למשל, אין צריך
 לומר שאינו נותן כח בקדושה אלא אדרבא מוסיף כח בס"א.

והשאלה היא:

אדם שמחזיק פלאפון טמא, והרב יסלח לי, אבל כ"ש כאשר מדובר
 בהשקפה של זרם מסוים שאומרים להדיה שחלילה אין בעיה להחזיק

פלאפון כזה "בתנאי שלא מסתכל בפריצות" האם אפשר לומר שהוא / הם בבחינת רשע שכל התורה וה'קדושה' שלהם הולך לס"א? שהרי מה לאותו אדם שעוסק בתורה?

ולכאורה אם נאמר שהרהר תשובה ועדיין אינו מנותק מהדבר הטמא הזה, הרי עיקר התשובה עזיבת החטא והרי אייפוננו בידו?

תשובה:

כבר כתב שם, וז"ל, אבל כששב בתשובה שלימה, מוציא בלעו של הקליפה מפיו. ובס"ד יזכו לכך במהרה!



יז

עולם התורה וחורבן הרור

שאלה:

ברצוני לברר דבר יסודי שאמר הרב שליט"א, בדרשה של "חורבן הדור" שנמסר בבין המצרים תשע"ז. (מופיע בסוף הקונטרס).

א. כיון ש"הדור כבר נחרב", ו"בצורה הזאת אין שום מציאות קיום לעולם התורה", מה צריך להיות היחס כלפי בני ישיבה של היום. דהא בכל הדורות מאז שהוקמו ישיבות היה חילוק מהותי בין המון העם לבני ישיבה, אבל בזמנינו שאין כ"כ פנימיות, ורק אצל יחידים בני עליה ממש יש אמת ולא אצל רוב בני ישיבה, ואין שום "מקום" או "ציבור" או "קהילה" שבו האדם יכול לברוח אליו כיון שהטומאה כבר בוקעת לכל מקום אפי' בעולם התורה, כדברי הרב. וא"כ יש לאדם רק עולם פנימי שבו הוא מובדל מכל העולם, שבו הוא חי לבד עם הרבש"ע. וא"כ כשאני נמצא בישיבה האם אני צריך לחשוב שבאמת אין מציאות בזמן הזה של "עולם התורה" בישיבות, וגם שרוב בני

ישיבה בסביבתי אינם באמת בני תורה (ובפרט אם יש להם מכשיר חכם "מסונן" וכדו' שאז בודאי הם מופקעים משם "בן תורה")?

ב. האם באמת צריך יחס כזה כלפי הסביבה, שאני באמת לא נמצא בעולם התורה, והישיבות של היום הם אותו עלמא דשקרא של הרחוב? הראשי ישיבות וגם גדולים של היום אומרים שהישיבות של כלל ישראל הם ההצלה של כלל ישראל, וכ"ש בדור דידן שהטומאה בעולם כ"כ מתפשטת אז בודאי אין עצה להאדם להיות יר"ש ובן תורה ולהיות מקושר עם הרבש"ע רק אם הוא נמצא בישיבה. - אבל לפי דברי הרב נמצא שגם הישיבות של היום אינו ההצלה שלנו, ורק הפנימיות של כל א' הוא הדבר החשוב באמת, ולא הישיבות ולא סביבה של תורה?

ג. מה שונה מבט זו להבדיל ממבט החילונים ומודרנים והגויים שמסתכלים באופן שלילי על בני הישיבה שאנו לא טובים ושיש לנו כ"כ חסרונות וכו'? כשאני מרגיש הבדלה מעולם התורה ועולם הישיבות של היום, אני מרגיש שהתפיסה שלי קרוב להסתכלות החילונים על הבני תורה, תפיסה של שנאה לעולם התורה. האם אני לא הבנתי כראוי את כוונת הרב?

ד. האם יתכן שבני הנעורים של היום שנשרו מן הדרך ופרקו עול רח"ל (אני לא יודע מה המצב בארץ ישראל אבל כאן באמריקא אפי' במקומות של בני תורה יש מאות נערים, שפורקים עול רח"ל, והדבר ממש כמגיפה). האם יתכן שכל זה הוא משום שהם רואים השקר שנמצא בעולם התורה, החוסר יראת שמים והחוסר מידות טובות וכל מיני חסרונות שהם רואים בבני ישיבה, ועל כן יש להם סלידה מעולם הבני תורה?

ה. האם הישיבות של היום לא כלום להרבש"ע מחמת שאינם מקומות של עבודת ה' כמו דורות של עבר?

ו. ואיך ע"י מבט זה (שיש לי רק עולם הפנימי של עצמי בני לרבש"ע ותורתו בלבד), האדם לא נעשה בעל גאווה על ידי כך?

ז. הרב אמר שאם הדור אינו משתנה, אז הסוף יהי' או ביאת משיח או אבדון ח"ו כמו השואה, ולאחרונה הרב אמר שעדיין זה חשש

רב.

לענ"ד דברים אלו הם היו הדברים המבהילים ביותר שהרב אמר. איך שייך לפי"ז להאמין בה' ולבטוח בו ולעבדו בשמחה וללמוד בישוב הדעת כראוי אם יש "חשש רב" לזה? איך שייך לאדם שלא להשתגע ממש מאפשרות כזו?? איך שייך שלא להתייאש מהכל??

תשובה:

א. צריך לשקוע בתורה ועבודה. ובאופן כללי לידע שיש להתחבר בפועל ליחידים ולא לציבור.

"עולם התורה" כהיום מעורב חיצון עם פנימי באופן ניכר, כפי שניכר וידוע לכל. תערובת זו היא חורבן עולם התורה.

ב. הצלה פורתא, אולם העיקר עולם פנימי עשיר רחב ועמוק. לפיכך נברא האדם יחידי. ישנם בני אדם שאין להם כח לפחות לעת עתה להחזיק לבדם או עם חברים מועטים, והם נצרכים לציבור, ולכך מצבם מורכב, כי אין ציבור שמור כהיום.

מי שלא בונה עולם פנימי לעצמו, הישיבה לא בהכרח תציל אותו, כפי שאנו רואים רח"ל אלפים שירדו מן הדרך.

ג. ח"ו ח"ו. החיצוניות הגמורה גרועה בהרבה. אולם גם בית המדרש של היום אינו שמור כלל. ולכך כבר אינו "תיבת נח", וגם על תיבת נח אמרו, ששלשה שמשו בתיבה.

ד. זהו חלק מן הסיבה. אולם הסיבה העיקרית, כי אין להם עולם פנימי, והעולם שלהם הוא הציבור. חלקם ראו שקר בציבור ועזבו, חלקם עברו קשיים עם הציבור, חלקם עברו קשיים בנפשם או גופם, חלקם חפצים בתאוות העולם, וחלקם ערב רב מתחילה.

ה. ח"ו ח"ו. אולם אינה תיבת נח שמורה, אלא פרוץ מרובה על העומד, לפחות בחלק מן המקרים, ובעיקר בגלל המדיה וההכשרים השונים עליה, טיולים לחו"ל, מסעדות, ועוד ועוד.

- ו. כי זהו הדרך היחידה להצליח, וזו לא מעלה אלא הכרח. וזאת זולת כל הסיבות לענוה שנתבארו בדברי רבותינו.
- ז. לחוש אהבת ה' ובטחון בו שיעשה הכל לטובה.



יח

טומאה בעולם הישיבות

שאלה:

הרב שליט"א כותב שיש הרבה טומאה בעולם הישיבות, לאיזה טומאה מתכוין הרב. ומה הפתרון לכך.

תשובה:

טומאת המדיה, שער הנ', קליפת סדום, וענפיה. והפתרון הוא בנין פנימי של חיי קדושה, מתוך ניתוק מן הסובב.



יט

הסכנות שבמחשב

שאלה:

שלו' וברכה למורי ורבי שליט"א.

לאחר שראיתי ששאלו לגבי ענייני הטכנולוגיה, ישנם דברים שהרהרתי בהם זמן רב, וחשבתי שזו הזדמנות לשאול, ולתועלת הרבים ניסיתי לסדר שאלה שתקיף את כל חידושי הטכנולוגיה בשנים האחרונות שנכנסו גם פנימה לצערנו. וזאת תהיה לתועלת גדולה מאד מרוב המבוכה הגדולה שישנה כיום.

וברור לי שרבים ישמחו לדעת ברור מה רצון ה' מכל אחד ואחד בנושא עגום זה, במיוחד בעת הזו.

אציג את המציאות בכללות [כמו שהרב מלמדנו תמיד שהכל מעורב טוב ורע], לאחר דיבור ובירורים עם שני נציגי "אוט-נט" [הם אחראים על החסימות בכל המחשבים של בני התורה, ואליהם מגיעים כל המקרים וההתייעצויות בנושאים אלו וכו' לפי דבריהם], ועם אדם נוסף [שהמליצו לי עליו שמבין מאד בענין זה. וכל זאת כדי לקבל תמונה שלמה של הסתכלות מכמה כיוונים], אין כאן מגמה לנטות לצד מסוים, אלא רק הצגת הדברים כמות שהם [כמובן עד כמה שניתן לדייק במסירת הדברים], ואח"כ השאלות.

אציג את האפשרויות הקיימות כיום ואת אופן הסינון שלהם. [לא שכל זה הרבנים התירו, אלא שזו המציאות]:

האפשרויות:

א. בלי מחשב כלל.

ב. מחשב חסום לגמרי מאינטרנט ע"י אוט-נט [שזהו כביכול הניתוק הטוב ביותר שיש כיום, שאליו פונים כל בני התורה].

ג. מחשב רק עם מייל [עם חסימה של אוט-נט שיהיה רק מייל, ויש חסימות נוספות פחות טובות].

ד. מחשב עם אינטרנט מסונן של נט-פרי במקום העבודה (ולצערנו נפרץ היום שיש כאלו שמתמשים גם שלא במקום העבודה).

צורת הסינון:

צורת הסינון של נט-פרי [שנחשב כיום כביכול ה'חזק ביותר']: אתרים ש - 90% אינם ראויים, נפסלים לגמרי וא"א להיכנס אליהם כלל. אתרים שרובם בסדר, בהם נעשה סינון מהרע, ואותם מאשרים.

בתכנים כתובים - ישנו רובוט שמזהה מילים שהגדירו בתוכו, אם ישנם מיעוט מילים שאינם ראויות הוא מוחק אותם, ואם יש רוב מילים שאינם ראויות הוא מוחק את כל המסמך [כמובן שהגדר מה לא ראוי ומה ראוי נתון לשיקול דעתם והם לא יכולים להגביל הכל ולכן נשאר גם תוכן שכביכול אינו שלילי בעצם אבל כולל השקפות לא ישרות וכו' וכו'].

תמונות וסרטונים - נבדקים אחד אחד ע"י גויות [הסרטונים כביכול מתחלקים לאלפי תמונות וכך עוברים מהר. לדברי הנציגים וכן לדברי נטפרי ישנם טעויות, כגון בשיקול הדעת, אבל הם נדירות מאד].

א"כ מדוע הסינון אינו מוחלט:

א' - אי אפשר בעולם לסנן במאה אחוז, מחמת שגם ההגדרות שנותנים לרובוט אינם יכולים לכסות את כל האופנים שיש, וכן יכול להיות טעויות אנוש בדברים הללו. ונטפרי עצמם שנחשבים לסינון הטוב ביותר אומרים זאת בפרסומת שלהם שיכולים להיות טעויות והאינטרנט לעולם אינו בטוח. כמו כן, פתוחים 250 אלף אתרים, וישנו שטח אפור מאד באמצע מה לסנן ומה לא. וכן הם עצמם גם אומרים זאת שלא כדאי להשתמש כלל באינטרנט אפילו המסונן שלהם, וגם אם משתמשים לצורך פרנסה אז רק באתרים שצריכים.

ב' - התמכרות מוחלטת לדבר מרוב הרוחב העצום של הידיעות וכו' וכו' [ואמרו שכיום במכוני גמילה ההתמכרות לאינטרנט נחשבת חמורה מהתמכרות לסמים]. ולדעתם זהו החיסרון העיקרי [שפתוחים בנטפרי 250 אלף אתרים]. ועוד חסרון שהכל נעשה קל, והאדם מאבד דעתו, וסבלנותו, ורוצה הכל כאן ועכשיו.

אפשרות נוספת:

ה. שימוש במכשיר רק עם תוכנת ניווט "וייז"

החסרונות:

ישנם כמה חברות שעשו מכשיר [בבסיס זה פלאפון פרוץ לכל דבר] רק עם וויז [חלק יותר טובות, חלק פחות], וסיננו כל הפרסומות וכו'. ישנם טוענים שאפשר לפרוץ אותו בקלות [ויוצאים כנגדו בחריפות רבה], ישנם טוענים שקשה לפרוץ [כך אומרים נציגי נט-פרי, אבל אומרים שהגיעו אליהם מקרים שאפילו ילדה קטנה שיחקה בזה וזה נפרץ, אבל הם אומרים שהחברות השתכללו מאד בחסימת הפריצות, אבל לעולם אין מאה אחוז]. כמו כן, פעם המכשיר היה רק עם וויז, היום מי שרוצה יכול לבוא לחברות שמשווקות זאת ולבקש שיוסיפו לו עוד ועוד "אפליקציות" וכו'.

זאת ועוד, לכאורה ישנה בעיה גם מצד מראית העין, שנראה כמו פלאפון פרוץ לרואה מבחוץ [ישנם ראשי ישיבות! שיש להם זאת, וכל הרואה מבחוץ יכול לטעות שזהו פלאפון פרוץ, ובאמת אינו אלא תוכנת ניווט].

פתרון חלקי להנ"ל [לבעיה של מראית העין, וגם לענין הפריצה אינו בידי האדם תמיד רק ברכב ולכן פחות מצוי שינסה לפרוץ, והסכימו לענין זה כל הנ"ל שפתרון זה הוא הרע במיעוטו הגדול ביותר שאפשר להשיג כיום]:

ישנה אפשרות להתקין מכשיר "מובנה" ברכב, כביכול שהוא חלק מהרכב וא"א להוציאו לחוץ כמצוי היום במכוניות [או שבא עם חלק מהרכבים מובנה, אלא שצריך לעשות לו חסימה זאל"כ הרי הוא ככל פלאפון פרוץ] שקולט רק "וייז". ישנם רק שני מקומות בארץ של נציגי "אוט-נט", בבני ברק וירושלים, שעושים ניתוק למכשיר זה שיהיה אפשרות להשתמש רק בוויז (לדבריהם ישנם סוגי מכשירים כאלה שא"א לנתקם, וגם באלו שאפשר, צריך מאמץ רב וידיעה זמן, והטכנאים הנ"ל לוקחים על כך כסף) כמובן שבלי הניתוק א"א כלל להשתמש והוא מסוכן מאד כמו פלאפון פרוץ, ויש רכבים רבים שזה בא מובנה כבר בקניית הרכב, ובשאר הרכבים צריך לקנות ולהתקין.

היום ישנה ב"אוט-נט" גם אפשרות לנתק את הצפייה בווידיאו במחשב. כל הנ"ל לא אמור בטלפונים "החכמים" למיניהם, ששם גם יש סינון, אבל הרבה פחות טוב מכמה סיבות שהם פירוטו, ונפרץ יותר בקלות, ונייד הרבה יותר, וההתמכרות הרבה יותר גדולה. ולדברי כל המתעסקים בנושא הפלאפונים ה"חכמים" ממש הרבה יותר גרועים ממחשב מכמה וכמה סיבות שאין המקום להאריך בהם כאן.

מה שברור מתשובת הרב: אין שום אופן של היתר להשתמש באינטרנט אפילו מסונן לשום אתר שבעולם [לא לצורך לימוד תורה, ולא לצורך סידורים טכניים כבנק וכו'], לא במחשב ולא פלאפון "חכם".

מה שנשאר לברר:

א. הכנסת מחשב מנותק לגמרי מהאינטרנט לבית, האם יש לחשוש להבאה מבחוץ של דברים שאינם ראויים כנ"ל על ידי הילדים וכדו', או מחמת היגררות לדברי הרשות.

ב. שימוש במייל שהרב כתב שבדיעבד אפשר להשתמש, כלפי מי הכוונה, ולאיזה לצורך, דוקא לדבר מצוה, או אף לדבר הרשות.

ג. מתשובה נוספת של הרב משמע שאף לצורך פרנסה לא להשתמש באינטרנט אפילו במסונן, האם כן הוא, והאם יש חילוק בין המשרד לבית, ובין גברים לנשים.

ד. האם אפשר להשתמש במכשיר ה"וויז" הנ"ל.

בהודאה רבה לרב על הכל, וה' יעזרנו שיזכו כלל ישראל וכל הבריאה כולה ויתנתקו משער הנ' דנ' דטומאה כליל, ויתחברו לשער הנ' דנ' דקדושה.

[השאלה מתפרסמת בקיצור מפני האריכות הגדולה לפרט בפרטי פרטים כל הענין]

תשובה:

א. כן, בודאי.

ב. סדר הדברים בשלבים, כאשר נצרך לדברי תורה, או הכרח מול העירייה ושאר משרדים: א. פקס. ב. מייל מחוץ לבית. ג. מייל ללא אפשרות קבלה

אלא של מלל, ובאישור [הערת המערכת: לעת עתה עדיין אין אפשרות של מייל רק עם קבלה של מלל, ומנסים לבקש מ'נט-פרי' לאפשר זאת (ואשרי מי שבכוחו להשפיע)]. אך כרגע ישנה אפשרות לבקש סינון מ'נט-פרי' על כל הנכנס למייל]. זאת ועוד, אם ניתן, לנתק את המחשב מצפייה בסרטים אף אם אין ניתוק של תמונות.

ג. בהוראה כללית היה צריך לאסור הכל. וזה שלא אסרוהו החריב את הדור. כי צורך פרנסה אינו היתר להרוס את כל הדור מן היסוד, מן שורש השורשים. ועתה אין בידינו לתקנו. ואפילו במשרד לאשה היה צריך לאסור הכל, כי אי אפשר למסור את כל רוחניות הדור בידי שיקול דעת של כל יחיד ובכל פעם לפתוח עוד ועוד. מלבד עצם החיבור עצמו לדבר שהוא אבי אבות הטומאה.

ויתר על כן כח ההתמכרות לדבר זה, שהוא בחינת שער הנו"ן, כיוון דאדיק ביה כמינות דמיא. וזהו כל מהותו של מכשיר זה, שער הנו"ן, דבקות בו למעלה מטעם ודעת. כי מלבד התוכן שיש בו משער הנו"ן, עצם החיבור אליו וההתמכרות מחבר וממכר את האדם לשער הנו"ן. ומימות עולם לא הייתה כזו התמכרות. כי זהו התמכרות של נו"ן דנו"ן.

ועצם הכניסה לפרטים מה כן מה לא זהו "חשבון", כנגד כח "שלמעלה מן החשבון". ולכך כהוראה כוללת יש להתנתק מן הכל. אולם רח"ל הכלל כבר נפל מכך. ולכך על כל יחיד לברוח מן הדבר כבורח מן האש, כלשון הרמח"ל בריש מסילת ישרים, ויתר על כן. ועינינו רואות וכלות וליבנו שבור שמכניסים את העבודות לתוך מכשיר זה וכמעט אי אפשר להינצל ממנו לגמרי, וזהו דור שכולו חייב, כי כולו מחובר למכשיר זה. ואף מי שמנסה לברוח מרגיש כמעט מוכרח לצורך פרנסה וכדו' ומוצא היתר מרב להשתמש, וכך כל הדור כלה.

ד. לא, אא"כ אין שום אפשרות לראות דברים נוספים או לפורצו בקלות.



כ

מדוע שימוש במדיה מסוננת אסורה

שאלה:

למה הרב נגד אייפון ואינטרנט, יש אינטרנט מסונן, הרי בכל דבר יש טוב ויש רע, אפילו בתורה יש אדם שנעשה לו סם המוות? תודה רבה.

תשובה:

כי הוא שער הנו"ן של הקליפה, תערובת של טוב ורע שלא ניתן להפרדה ע"י בשר ודם זולת ע"י הארת משיח, ולכך כל המנסה לברר נדבק בו שער הנו"ן של הטומאה.



כא

מכשיר ה'רדיו' ביחס למדיה, שימוש ב'מדיה' לקירוב רחוקים, ההבדל בין שמיעה לראיה ביחס למדיה

שאלה:

שלום וברכה הרב!

בהמשך לחיזוק הגדול (ששוב) אני מקבל מדברי התורה. רציתי לשאול לגבי מה שהרב פירט בעניין קלקולי המדיה, מספר שאלות שעלו אצלי. אומר מראש שברורים לי קלקולי המדיה בהחלט, (על אף שאיני עדיין במדרגה), אבל תורה היא וללמוד אני צריך.

סליחה מראש על האריכות בשאלה!

ארבע קושיות:

א. בפשט הדברים, שיטת חב"ד: כידוע חסידי חב"ד נוהגים היתר במדיה ומכשירים ע"פ שאלה שנשאל הרבי על שהקימו תוכנית רדיו תורנית ברדיו שרחוק מאד מרוח ישראל ונשמעים בו גם דברי כפירה. ועל זה השיב הרבי: "כל דבר שברא הקדוש ברוך הוא בעולמו נברא כדי לגלות אלוקות ורוחניות בעולם. לפיכך, לא רק שמותר להשתמש ברדיו למטרות חיוביות, אלא מצוה לעשות זאת". מה דעת הרב בעניין?

ב. ראיית היתר מהזרם הליטאי: בעבר עסקתי בקירוב רחוקים, ותמיד טענו הרבנים שההיתר לעסוק בקירוב רחוקים (בכניסה לבתי רחוקים ובכך שיש חשש לראיית איסורים וחיפה לעריות) הינו בשל המושג בהלכות מליחה: "אידי דטריד למפלט לא בלע", שאלתי בכאן - האם כשאדם עוסק בקירוב יש לו היתר למדיה?

ג. ובפנימיות אשאל: מה ההבדל בין מדיה של סרטים שבה יש "צפייה" והיא אסורה, לבין מדיה המותרת כגון האזנה דרך הטלפון של שיעורי תורה כגון "קול הלשון".

לכאורה מדובר על בדיוק אותה הפעולה שבה האדם "נדבק" למכשיר, ההבדל הוא שבאסור הפעולה נעשית דרך ראייה, ואילו במותר היא נעשית בשמיעה.

ד. מתוך דברי חסידות: בסוגיית הלב והמעין בדברי רבי נחמן (סיפורי מעשיות, מעשה משבעה בעטלרס), ציטוט: "ויש הר, ועל ההר עומד אבן, ומן האבן יוצא מעין, וכל דבר יש לו לב, וגם העולם בכללו יש לו לב, וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה עם פנים וידים ורגלים וכו'". ובהמשך: "וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין בהשתוקקות גדול מאד מאד, וצועק מאד לבוא אל אותו המעין, וגם זה המעין משתוקק אליו".

וראיתי על הנ"ל ביאור (בספר "לב בשר" עמ' 15) שכותב: "טוב שלא יפגשו הלב והמעין כדי שהכיסופים והגעגועים לא יפסקו לעולם". מכאן שאלתי לדבר הקורה רבות בי ובאנשי דורנו, כשאנו רחוקים יש כיסופים גדולים להשם יתברך, אולם כעושים תשובה וסרים מרע

(כולל הסרת מדיה) נהיים יבשים בלב ואין יותר תשוקה לאחר שנים. האם לא נכון יותר לבעלי נפש כזו לשמור על "גחלת" של ריחוק (מדיה) כדי להמשיך לכסוף להשם.

תשובה:

א. כלי זה אינו דומה לרדיו. כי הוא אבי אבות הטומאה, ערב רב שהכל מעורב בו, עומק שער הנו"ן, ואין לדמות כלל הדברים. ההיתר שנאמר שם אינו תקף כלל וכלל לכאן.

ב. קירוב זה פעמים רבות הפיל רבים ברוחניות, וחלקם נתקרו ולו מעט בקדושה. וחלקם יותר נתרחקו מאשר קרבו. ונצרך בדיקה אצל כל אדם ואדם. כי פעמים אינו טרוד כל כך "למפלט". הרב פינקוס זצ"ל אמר על עצמו שאינו יכול למסור שיעור של "קירוב" יותר מפעם בשבוע, כי על ידי כן מתקרר בעצמו, ומה יאמרו אזובי הקיר. ולפיכך כללות כל תנועת התשובה צריכה בירור אישי בכל מקרה.

ג. בדור זה כולם מחוברים למדיה, דרך הקרינה הבוקעת בכל מקום, ולכך חיבור של שמיעה אינו פוגם הרבה כי שמיעה למרחוק, בחינת שמועה רחוקה. אולם ראייה [היא] שורש החיבור לרע, שבו היה כל הקלקול והשבירה כנודע. והוא סרסורי עבירה. וזאת נגלה בחוש שהשמיעה יוצרת תחושת ריחוק עדיין. אולם הראיה יוצר תחושה כאילו הינך שם.

ד. ח"ו ח"ו. הדרך הנכונה לגלות השורש הפנימי, ודבק בו ברצוא ושוב, ולכך יש כיסופים. וכן לבנות מוחין רחבים של קדושה, ואזי יש רצוא ושוב בין מח ולב, קור וחום, ועל ידי זה נעשה כיסופים, כי כאשר דבק בשכליות מתקרר ואזי מתחדש הכיסופים.



כב

גדר שורש הקלקול של המדיה

לכבוד מורי ורבי שליט"א

י"שר כחכם על התשובות שהשבתם לי בנושא האינטרנט. מה שהבנתי מדברי הרב הוא ששורש ההתרחקות מהאינטרנט והמדיה הוא מצד התערובת שבו, בחינת הערב רב.

עדיין לא ברורים לי כמה דברים:

א. שמעתי עוד הסבר לשורש הרע של האינטרנט כו', שהוא הריסות כל הגבולים, וזהו גם הריסות כל צורת האדם, ששורש הבריאה והאדם הוא כח הגבול. האם הנ"ל הוא נכון, ואת"ל שכן, האם זהו מאותו יסוד של דברי הרב, או זהו משהו אחר?

ב. משמע מדברי הרב שלא נכון לדבוק גם בחלקים ה"טובים" שבהנ"ל שזה גם דביקות בערב רב. למה זה לא נחשב ככירור הטוב מהם?

ג. איך משיבים דבר זה אל הלב ובכוחות הנפש שגם הטוב שבאינטרנט אינו טוב, שבידיעה סתמית של אמונת חכמים שהחלקים הטובים גם ראוי להתרחק מהם, קשה מאד לבטל הדחף הפנימי לחלקים הטובים הנ"ל, ולכלל היותר הוי בחינת "איתכפיא" ולא "איתהפכא".

ד. כפי שהבנתי מדברי הרב (ובפרט בשיעור על קורונה) שורש תאוות האינטרנט והמדיה נוגע עד שורש השורשים. מה הגדרת התאוה להשתמש בהנ"ל בכוחות הנפש, ואיך מהפכים זה לקדושה?

תשובה:

א. כוחו כח של אחד דקליפה, תחילתו אחד - אחדות, וסופו פרוד.

יש כח אחד של נברא, ויש כח אחד של בורא.

בנברא - אדם, פנימיותו אחד, חיצוניותו התפרטות.

מכשיר זה הורס את צורת אדם החיצונית, ראייה שמיעה וכו'.

- ובוקע לתוך צורת אדם, ששם יש את אור הקו שמקשר את כל הבריאה.
- ב. משה רבינו ניסה לברר את הערב רב, ולא עלתה בידו כמ"ש חז"ל. ולכך אין בידינו אף עתה כח לבררו, וכל המנסה לבררו מתערב עמו ודבק בכך בערב רב, שמהותו עירוב. ונופל לחלקו.
- ג. יש שם חלק טוב, אלא שטוב ורע מעורבים זה בזה שאופן שלא ניתן להפרידו.
- ד. כנ"ל כח הקו שמחבר ומקשר את הכל, שלמעלה מצורת אדם.



כג

שריפת הנשמות ע"י האינטרנט

שאלה:

לכבוד מו"ר הרב שליט"א

הרב אמר בקרוב שכבר נשרפו הרבה נשמות ע"י האינטרנט ר"ל. וכן שמעתי בדרשות אחרות (בסדרת תפילת שמונה עשרה ועוד) שיש שריפת נשמות בכל יום. האם המשמעות היא שנאבדו נשמות אלו לגמרי ושאין להם תיקון? (דלכאורה ג"כ מצינו אצל נדב ואביהו ש"נשרפו נשמותיהן" כשמתו על חטאם, ואף שלא ידעתי מהו הכוונה בזה, שהרי אי אפשר לומר לכאורה על נדב ואביהו שאין להם חלק בעולם הבא ח"ו או שאין להם קיום ח"ו.) האם באמת יש מושג כזה שהאדם מאבד את נשמתו ו"נשרף" נשמתו? מהו הכוונה ש"נשרף" נשמתו? נאבד? נעשה אינו קיים? הלא יש יחידה בנפש שאינו מתכלה בעולם. והלא לעולם יש תיקון, וכמ"ש רבי נחמן שאין יאוש בעולם וכמו שהרב עצמו מסביר בשיעור הראשון של "הדרכה מעשית - עפר מפורט - עצבות". וכן יש לשאול את השאלה באופן פשוט יותר, האם אלו שנפלו לטומאה ולירידות נוראות ע"י האינטרנט

והמכשיר חכם אין להם תקוה כיון שכבר "נשרף" נשמותיהם? הלא האדם לעולם יכול לעשות תשובה...?

תשובה:

שריפה דקלקול הוא בחינת מ"ש בגמ' ר"ה, שנעשים אפר תחת רגלי הצדיקים. וזהו יחידות של קלקול, פרוור. שריפה דתיקון בחינת מיתת נשיקה, התכללות, מיתת נדב ואביהו. וכל זמן שהאדם חי יכול לשוב והופך מאפר דקלקול לאפר דתיקון בבחינת ואנכי עפר ואפר.



כד

שאלות בענין האינטרנט

שאלה:

א. מה כוונת דברי הרב שהטומאה של המדיה שהורסת את צורת האדם היא ה"קו" שמחבר את כל האדם ומהרס את כל צורת האדם. האם הכוונה שהורסת גם במקום של "קו" אא"ס, או הכוונה ב"קו" למושג אחר?

ב. מה לענות לאלו שטוענים, שעבודתנו אינו לפרוש מטכנולוגיה אלא ללמוד היאך להשתמש בו בשכל ובאופן מאוזן ובאופן הכשר ביותר, מכיון שהוא נעשה כבר חלק מחיים של רוב הדור וא"א לשנות את הדור. וא"כ צריך להפסיק את המלחמה הזו על האינטרנט, בגלל שזה רק גורם רגשי אשמה לאחרים ואינו פועל מאומה?

ג. האם יש לייחס טענות כאלו לחוסר רצון לקבל אמת, או משליטת ההרגש על השכל, או מניצוץ ערב רב שבנפשם. (ואם שייך שבנ"א כאלו הם ערב רב ממש ח"ו)?

ד. האם הרב יכול להאריך קצת בהקשר בין אינטרנט ומדיה לגלות מדי-פרס (שג"כ נקרא "מדיה")? האם הוא משום שכל מהות גלות פרס-מדי מתבטאת בסעודת אחשורש שהיה מבוסס על הנאה, וזהו ג"כ הנסיון של האינטרנט, חיי הנאה לעומת חיי רצון ה'?

תשובה:

א. כן, קו אור א"ס. שזהו הקו שמחבר את כל הנבראים.

ב. נכון הדבר שאצל הרוב זה המצב, אולם המלחמה מועילה ליחידים. ואולם לשנות את "הציבור" אין בכוחנו. הקב"ה מנענע את הציבור בעיתים אלו ובפרט בארץ ישראל, והאחרון הוא האסון שהיה בערב התקדש החג, ליל שבועות. הקב"ה תובע לשנות את כל צורת הדור ברחמים, אולם לפחות מה שבכוחנו נעשה.

ג. אמרות אלו שורשם במבט של דור שכולו חייב, ואמרה זו היא היא עומק הגלות שבתוכה אנו נמצאים. איך אפשר להתפשר בדבר שהוא נגד כל התורה וכל יסוד הדת??? קרירות זו היא שורש האסון, ותולדותיו הם האסונות הקורים בפועל בזה אחר זה, כצירי לידה תכופים שככל שמתקרבת הלידה הצירים קרובים יותר וקשים יותר, ושם אנו נמצאים. הכל נכון, חלק וחלק.

ד. מדיה לשון מדידה, והמדיה הוא היפוכו, בלי מדידה. וזהו גלות מדי, שצורף אליה עמלק - המן, יציאה מן המדידה, בחינת שער הנו"ן, יעשו עץ גבוה נ' אמה.



כה

בענין הבחירות

שאלה:

לכבוד הרב הגדול שליט"א

מטבע הדברים שענין הבחירות העומד על הפרק יעלה לדיון בבית מדרשינו המגוון. חיפשנו ומצאנו בספר שאל לבי שהרב כותב כך: "גם לאלו המתירים ורואים בכך מצוה, היינו שנצרך לעשות זאת ממקום נקי בנפש לש"ש למען כבוד שמו ית', וזולת זה מערב נפשו עם הערב רב, שכל מהותם תערובת. וכל שאינו עושה כן בנקיות מסכן נפשו הפנימית העדינה. בנוסף לכך יש לעשות את העיקר עיקר ואת הטפל טפל ולא להיות חסיד שוטה. למעשה יש להתנתק נפשית מכל הענין, וכל מגמתו תהא הגדלת כבודו ית"ש בכל אנפי. ולחפש יותר ויותר דרכים נקיות י"ג נפה שבהם ישקיע כל מעינו לגלות כבודו ית"ש, ויתרחק כמה שיותר מדרכים שהגילוי וההסתר מעורבים בהם טובא. באופן זה יעשה כעצת רבותיו למעשה".

השאלות שעלו לעשה הן:

א. לאלו המתירים שאינם יכולים לעשות זאת ממקום נקי בנפש, ומרגישים מיד חיבור למפלגה וכו', האם יש להורות להם שלא יצביעו, שאם לא כן לא יוכלו להתנתק נפשית מכל הענין. ואין להם לסכן את נפשם הפנימית העדינה כלשון הרב?

ב. מה כוונת הרב ש"ש לעשות את העיקר עיקר ואת הטפל טפל ולא להיות חסיד שוטה?

ג. ידוע שבסוגיא זו נחלקו גדולי הדורות הקודמים, וגם בדור זה ישנן דעות שונות בכל החוגים והעדות, האם יכול כל אברך באופן אישי לפעול בזה כפי נטיית לבו, שהרי בכל אופן יש לו על מי לסמוך?

ד. האם ישנה איזו שהיא מחוייבות להנהגה כפי החוג והעדה שאיליה מרגיש האדם שייכות? (לא מדובר בחסידים, אלא בספרדים ואשכנזים, שחלקם בעלי תשובה).

ה. האם האשה צריכה לנהוג בזה כמו בעלה, והילדים כאביהם, או שתתכן מציאות שכ"א יפעל בצורה שונה?

ו. האם יש מקום לפעול בענין זה ב'שב ואל תעשה' (ע"פ הלכה דשוא"ת, ולא מתוך ייאוש)?

ז. האם בענין זה יש 'לחשבן' את הסביבה בה הוא גר, ומה יגידו, שלא 'ישרפו' אותו או את ב"ב בקהילה / בת"ת וכיו"ב?

נבוכים אנו בארץ. על הכל יורינו וילמדנו ויאלפנו בינה, ושכמ"ה.

בתודה גדולה מאוד!

תשובה:

כיוון שהחושך מכסה ארץ, אי אפשר לי להיכנס לפרטי פרטים של עלמא דשיקרא. ואתן בס"ד מבט כללי לעניין.

עד השנים האחרונות, עיקר שליטת כח הרע היה מבחוץ, כגון ע"י חוקים וגזירות כגיוס, גיור, חילול שבת, נבלות וטריפות, פריצות, ועוד ועוד לרוב רח"ל.

אולם, בעשור האחרון בפרט, עיקר שליטת כח הרע אינו מבחוץ, אלא פנימה, בתוך עולם של שומרי תורה ומצוות, והוא שורש כל הטומאות כולם שחדר ע"י המדיה לתוך עולם שומרי תורה ומצוות.

ולכך, עיקר זירת המלחמה נשתנתה. וחלק גדול מאלו שהיו נלחמים, אם מעט ואם הרבה, נגד הרע שמבחוץ, נתהפכו, והפכו להיות אלו שמרבים ומגדילים את הרע מבפנים. וזה מה שמחריב את הדור כולו, ואת עולם שומרי תורה ומצוות, בפרט. ובזה צריך להשקיע את עיקר כח המלחמה.

צריך לקבל מבט חדש, מה המלחמה העיקרית שהייתה, ומה המלחמה העיקרית החדשה.



השייכות בין נגיף הקורונה ואסונות נוספים לשימוש באינטרנט

כו

האסון במירון

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

הנני כותב לרב בדמעות וכאב על המאורעות הנוראיים שקרו לבני עמנו ממש ברשב".

ישנם סימנים פשוטים שנראים מהאירוע: א - כמה סמלי שחז"ל אומרים "ראוי רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק" והקורבנות באירוע מתו מדחק, כמו-כן מניין הנפטרים (הנוכחי) הינו 45 שהוא שם מ"ה. מה הרב יכול לומר על העניין כדי שנתחזק?

מול הצער הנורא הזה, עושים חשבון נפש. מה צריך לתקן במיוחד? רצוני להבין איך האסון הזה נכנס בתוך תהליך כללי של גלות/גאולה כללית/פרטית - נפשית?

ב. על אף שזוהי מלכות דמינות, עדיין אני חושב שהעסקנות של עסקנים שונים, חוסר האירגון, חוסר לקיחת האחריות, הכל מתנהל לפי דחפים של הרחוב וכו'... קראתי ביאור על הפסוק: "לֵךְ אֶשְׁלַחְךָ אֶל־יְשִׁי בֵּית־הֵלֶחְמִי כִּי־רָאִיתִי בְּבָנָיו לִי מֶלֶךְ" שלכאורה מה כוונת "לי מלך" שאומר השם לשמואל? אלא כוונת העניין שיהיה מלך שהעם לא יוכל בדחפים ופוליטיקה להזיז את דעת המלך אלא שהמלך יתנהג רק לפי רצון השם ורק לפי התורה, והעסקנות החרדית היא ההפך מזה. אבל ברור לי שאם הדבר היה בהשגחת המלכות זה לא היה קורה כי הם באמת מאורגנים טוב יותר ומוכנים יותר לאירועים כאלה, איפה הגבול? ומה דעתו של הרב?

ג. מה אפשר להגיד ולהגיב עם בחור שהיה במקום וראה את האסון מולו?

תודה רבה.

תשובה:

א. כל דבר בבריאה מורכב מחיצוניות ופנימיות. כן הדבר הזה.

על רשב"י נאמר נעשה "אדם" נאמר בעבורך. אדם גימט' מ"ה, כנודע. אולם כבר אמרו חז"ל בהמוכר את הספינה (ב"ב ע"ה ע"ב) שעתידין צדיקים שיקראו ע"ש בוראם. ומעין זה כבר בעוה"ז יש דוגמתו, והוא רשב"י שעליו אמרו בזוה"ק, את פני האדון ה', דא רשב"י.

ועיקר אור זה הוא אור אחרית הימים, אור הכתר, שהוא הממוצע בין המאציל לנאצל, ומחברם כביכול.

ועתה כאשר מאיר אור זה, ובפרט ביום הילולא דרשב"י, נעשה עליה לנעשה "אדם", וזהו מ"ה נפשות אלו, שנתעלו יחד עם רשב"י, וזכו להכנס למתיבתא דרשב"י בעולם העליון. וזהו בקרובי אקדש, מעין יום חנוכת המשכן. כן הכא יום עליה מיוחד לנשמתו של רשב"י, עליה ממדרגת אדם, ואלו המ"ה זכו מאוד מאוד לעלות עמו, אשרם ואשרי חלקם. וזהו בפנימיות.

אולם בחיצוניות כנגדו, יש שער הנו"ן של הטומאה, שהוא בקדושה - שער הנו"ן דקדושה למעלה מצורת אדם, ובטומאה למטה מצורת אדם, ולשם נפל העולם.

ורח"ל אף מקום הקודש, אתרא קדישא מירון, נכנסים לשם בכל יום כלים אלו של שער הנ', ואף ביום הקדוש, ל"ג בעומר, במקום של החסידות מהשמורות ביותר, נמצאו שם כלים אלו לרוב, שצילמו חלק גדול מן הנעשה באסון וכו'. ולכך, מחד מאיר אור העליון של שער הנו"ן דקדושה, ומאידיך הפכו רח"ל.

ומעתה, מקום קבורתו של רשב"י, מהצד העליון - עלה רשב"י למקומו העליון יותר. ומהצד התחתון, מעתה שלטון ראשי הערב רב משתלטים על המקום, מכח שליטת שער הנו"ן.

ב. כבר בפטירתו של רשב"י היה כן, כמ"ש באדרא זוטא, המעשה בין שאלת אנשי ציפורי לאנשי מירונא, שנעשה מריבה ותגרה על מקום קבורתו, וממשיך הדבר עד עתה בצורות שונות. חלקם עם כוונות טובות, וחלקם עם מניע אישי, וחלקם ערב רב. ואנו בידינו אין לנו לתת למי מהערב רב, בין יחיד, בין ראשיו, שום שלטון, וק"ו במקום הקודש. והשי"ת הטוב בעיניו יעשה.

ג. כל אדם שחווה וראה אסון זה נצרך לו בירור לפי נפשו הפרטי, וא"א לתת כלל איך על כל יחיד לפעול, וכיצד לפעול עמו.



כז

מה המבט הפנימי על האסון הנורא בל"ג בעומר במירון

שאלה:

מה נאמר ומה נדבר על המדת הדין שפגע בכלל ישראל בל"ג בעומר בשנה הזו במירון, שמתו בו מ"ה יהודים יקרים ותמימים, וביניהם שני ילדים רח"ל, חתן, ובחורים ואברכים יקרים, ולא עוד אלא במיתה משונה ומרה, ומאה וחמישים ואולי יותר מכך שנמצאו במצב קשה, ה' ירפא אותם. הקב"ה דיבר עמנו קשות, ומה צריך להיות הסתכלות הפנימית על כל זה? והאם זה קשור למה שלא היה תשובה כ"כ בישראל כמו שהיה צריך ממכת הקורונה, והקב"ה רוצה להראות לנו את חרון אפו? הם זה קשור למה שהיה "אחיזת חיצונים" בשנה הזו בקבר רשב"י, כיון שהיה מונהג ע"פ החילונים וציונים ודלא כשאר

שנים שהיה מונהג ע"פ יהודים? והשאלה הכואבת ביותר הוא, למה זה קורה לבנ"א שבאו לשם לעבוד את ה' בתמימות ולצרף את עצמם לקדושת רשב"י? האם משום שהקב"ה חרה אפו עלינו ואינו חפץ בעבודות כאלו ובפרט בעבודה חיצונית, כיון שהוא רוצה מכל יחיד את גילוי היחידה והתבודדות פנימית עמו ית', ולא עבודות שנעשו בציבור גדול?

תשובה:

כבר נאמר ונכתב, ונחזור על הדברים בקצרה.

נתבאר שיש מידת הדין נפולה, ושורשה - בונה עולמות "ומחריבן". ועליה נאמר: מתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין, "ראה שאין העולם מתקיים". וכל החורבנות שורשם ב"מחריבן", "בראה שאין העולם מתקיים".

ויש מידת הדין מתוקנת, גבורות דקדושה, סוד הגבול שבבריא. ועליה נאמר: "בתחילה עלה מחשבה לברוא את העולם במידת הדין". ומידה זו עדיין משמשת אצל חסידיו, כמו שאמרו (ב"ק, ג, ע"א): הקב"ה מדקדק עם חסידיו כחוט השערה, דכתיב וסביביו נשערה מאוד. וזהו דין של קדושה.

ושורש הדין של קדושה, הוא חידוש הבריא. כי תחילה היה א"ס לבדו, וכביכול נגלה רק בלתי בעל גבול. והגבול נעלם ומכוסה. וחידש הקב"ה בריאה, כלומר חידוש מציאות גבול. ועל זה נאמר ישמח ה' במעשיו, שמחתו בחידוש הגבול. וחידוש זה הוא מדרגת רשב"י, שמעון, מידת הדין כידוע.

ויום מיתתו של רשב"י, הוא שורש עלייה מדין נפול לדין דקדושה. ולכן אף בשעת גילוי האידרא רבא, איתא בזוה"ק (נשא, קמז, ע"א) שמתו ג' חכמים מכח השמחה, והיינו גילוי שמחת שורש הגבול דקדושה, וזהו מעין מיתת נשיקה. ושם איתא, שאליהו הרג לצורך הצלת רב המנונא מ"ה שרים. והיינו ששם מתו מ"ה דקליפה לצורך גילוי מ"ה דקדושה, מ"ה גימט' אדם, כנודע. וזהו גילוי רשב"י, "נעשה אדם נאמר בעבורך".

ובעת זו שנגלה שער הנו"ן, מחד נתגלה שער נו"ן דקליפה, נפילה ממדרגת אדם, וזהו השורש התחתון והטפל למיתת מ"ה נשמות קדושות. אולם מאידך נתגלה שער נו"ן דקדושה והוא השורש העליון לפטירת מ"ה הנשמות הקדושות הנ"ל, גילוי למעלה ממדרגת אדם, עלייה למדרגת "עתידים צדיקים שיקראו על שם בוראם", שנאמר בפרטות ברשב"י, "את פני האדון ה' - דא רשב"י". (זוה"ק, שמות קכ"ד ע"א). ונתעלו מ"ה אלו למדרגת אור האלוקות שלמעלה מצורת אדם. ואשרם ואשרי חלקם, שנכללו בנשמתו של רשב"י, ונמצאים עמו בשמחתו במתיבתא עילאה.

וזו הנחמה הפנימית למשפחות, שידעו שקרוביהם זכו להיכלל ולהתאחד עם נשמתו של רשב"י, בעלייתו של רשב"י לשורשו העליון. וכאשר ישכילו בינינו וירגישו זאת בפנימיות לבבם, ישמחו שמחה עצומה ונפלאה מאוד!



כח

המשך לשאלה בענין האסון במירון

שאלה:

לכבוד מורינו הרב שליט"א

רצינו לשאול בהמשך למה שהרב ענה בענין האסון במירון שיש פנימיות וחיצוניות. החיצוניות זה גילוי שער הנ' דטומאה, וכנגד זה יש גילוי בקדושה שכתוב "וכל בני ישראל יבכו את השרפה" וכו', וזה מה שקרא במירון. וא"כ על מה הבכיה שלנו במה שקרה לנו וכיצד נקיים למעשה את התיקון הזה?

תודה רבה.

תשובה:

יש לבכות על צער המשפחות, וכן לבכות על שורש הטומאה שהוא הסיבה החיצונית לאסון.

**כט****עוד בענין האסון במירון תשפ"א****שאלה:**

א) באותו לילה של ל"ג בעומר בערך 6:43 באמריקא שאז היה 1:43 בא"י, שבערך באותם רגעים נעשה האירוע של האסון במירון, היתה לי חבירה בא"י שצלצלה אלי ואמרה לי שהיא לא יכולה לישון, בגלל שנכנס בה מחשבות שליליים מאד. אמרתי לה כמה דברים להרגיע אותה, אמרתי לה שהיא נפלה למחשבות אלו אבל היא באמת אינה רוצה את המחשבות האלו, ושהיא צריכה לשמור את המצוה של "ונשמרתם את נפשותיכם" ולישון כראוי ולשמור נפשה ממחשבות שליליים. עוד אמרתי לה לנשום עמוק ולאמר "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" עוד ועוד עד שתרדם. למחרת, בדקתי וראיתי שבאותם רגעים בלילה נעשה האירוע במירון. השאלה היא: האם המחשבות הנ"ל היו מחמת שהיא הרגישה את המסר שהקב"ה שלח לא"י באותו הלילה?

ב) ידוע שהח"ח אמר שכל אסון וכל אירוע גדול הוא מסר מהרשב"ע לכלל לישראל שהם צריכים לעשות תשובה. והנה ככל שפרטי המעשה נתגלו להעולם אח"כ, שמענו שהיה שם דרך לרבים ללכת ולצאת בו, אלא שהיה סתום וזה מה שהקשה לאנשים לצאת מהמקום, וזה גרם לכל הבנ"א ליפול על כל א' וא'. וא"כ האם המסר מהרשב"ע הוא שאנחנו צריכים לעשות תשובה ע"י המודעות שהקב"ה רוצה לבוא לעולם אבל אנחנו סותמים את אורו ית', ושהקב"ה רוצה שאנחנו נשוב

לו ע"י ההכרה שהוא עושה את הכל, ויש אור מסוים שהוא גנוז ואנחנו צריכים לגלותו, ושהאור המסוים הזה הוא מכוסה מחמת מחשבה או רגש מסוים שאחנו אדוקים בו, ודבר זה הוא מה שמונע את ליבנו מהכרת ה', וההבנה שהוא ית' באמת נסתר שמה?

ג) כששמעתי המעשה במירון מעוד ועוד בנ"א, אמרתי לעצמי ולהם, "הקב"ה אומר שאנחנו צריכים לעשות תשובה". אבל אחרים הגיבו באופן שלילי לדיבורים שלי. אחת העדיפה לחיות את ההרגשים של צער ואבילות של המשפחות של הנהרגים. היא היתה בזעזוע גדול מהאסון, ואמרה לי שאני "לא רגישה" לצער של אחרים. אשה אחרת אמרה לי "אל תאשימי אותי בזה", ואמרה לי שאני "שורפת את העולם". שניהם היה להם צד השובה, שאם אומרים לאחרים שאנחנו צריכים לעשות תשובה, זה מכביד וקשה יותר מדאי על בנ"א ושאינם יכולים להתמודד על זה, במיוחד בנ"א שפירשו מן דרך התורה ופרקו עול, שהם מעולם לא שמעו המשפט ש"הקב"ה כועס עלינו", ושמשפט כזה גורם להם להיות קר כלפי הקב"ה. אחרת אמרה לי שההרגשה שלה היתה כ"כ אטומה מכל מה ששמעה, והיא תופסת שפשוט אי אפשר לקבל תפיסה שכלית על האסון. אני מבינה שהגלות היתה כ"כ ארוכה שאנחנו סבלנו כ"כ מהסערה הגדולה של כל הגלות הזו, שאנחנו רוצים שהקב"ה יהיה יותר רך ורחמן לנו. וא"כ האם המסר מהרבש"ע הוא, שהרבש"ע רוצה שכלל ישראל יעשו תשובה ג"כ כתוצאה מאסון הזה?

ד) האם כל התגובות השליליות לאסון הזה הוא קליפה, שמסתרת על האור ה' שרוצה להביא להעולם שנמצא בהסתרה?

ה) ואם כן, מה עלינו לומר לאותם נפשות שיש להם תגובות שליליות לאסון, ובאיזה אופן אפשר להשפיע על לבם שהם צריכים לעשות תשובה, להכיר את ה', ולפעול את העבודה לפתוח את לבבם?

תשובה:

א. יתכן מאוד. רבים הרגישו כן.

ב. נכון מאוד. אחד מן ההתבוננויות הנכונות.

ג. לכל אחד צריך לדבר לפי מדרגתו ולפי השפה שלו. אין מסר אחד שווה לכולם.

ד. כן. אולם צריך לבדוק כל מסר אם הוא חיובי או שלילי.

ה. כנ"ל אות ג'. צריך לדבר אל כל אחד בשפה פרטית המתאימה לו.



ל

מגפת "הקורונה" בסין – סיבתה ותיקונה

שאלה:

לכבוד הרב

בימים אלו ישנה מגפה בסין בשם "קורונה", והיא מתפשטת במהירות והורגת אלפי אנשים גויים סינים.

איך אנחנו כיהודים צריכים לראות זאת, האם לשמוח כי באבוד רשעים רינה, או שאין פורענות באה לעולם אלא בשביל ישראל ואנחנו צריכים להתחזק. ואם להתחזק, במה להתחזק?

תודה רבה.

תשובה:

כיוון שאין עיקרה להרוג עוברי עבירה בעיקר, אין שייך באבוד רשעים רינה. אלא כל פורענות שבאה לעולם לא באה אלא בשביל ישראל.

ובעבר כאשר היו מגפות התפשטותם הייתה קטנה יותר רק בכפר, עיר, או מדינה סמוכה. אולם עתה שכל העולם הפך לכפר קטן, הדבר מתפשט במהירות בכל העולם. וזו המגפה הראשונה החזקה ביותר מאז שהעולם כולו כפר קטן שכולם מעורבים זה בזה, ועי"ז מקבלת מגפה זו פנים חדשות. בחינת כתר דקליפה. ושמה "קורונה", קור ו-הן. נפרדות, קור הפך חמימות.

ואותיות ה"ן אין להם בן זוג כמ"ש חז"ל עה"פ "הן עם לבדד ישכון". והוא עומק הגילוי, שכח החיבור שמחבר את כל העולם, אינו חיבור של חמימות, אלא חיבור של קרירות, עמלק, "אשר קרך". כי עיקר החיבור עתה בעולם אינו פנים בפנים, אלא אחור באחור, ע"י שליחת הודעות וכו'. כי זהו מדרגת הדור, "חיבור של קור".

ישורש התיקון להתחבר לטובים ומזוככים לפי ערך כל אחד. וכן חיבור של חום. וזהו סוד משיח, אותיות יש-חם.



לא

עוד בענין הקורונה

שאלה:

אנחנו מודים לרב על שאלתינו בנושא פורענות בעולם, זה ממש עזר לנו. ברצוננו לשאול כמה שאלות על תשובת הרב.

א. משמע מהתשובה שהחיסרון שלאדם יש חיבור של "קור" הוא חסרון יותר גדול מכאשר הוא עובר עבירה. מדוע, הרי בפועל הוא לא עובר על איסורים ולאווין, הרי בחיצוניות הוא מקיים את התורה.

ב. האם על החיסרון של חיבור בקור ישנו חיוב מיתה?

ג. האם נכון לקשר את זאת לבית שני שהיה שנאת חנם, או לג' עבירות חמורות, או שזה משהו חדש שנתחדש בדורנו בכפר הקטן?

ד. הרב כתב שבתיקון יש ב' חלקים - א. להתחבר לטובים ולמזוככים.

ב. לתקן את החיבור של "קור" ע"י חיבור של חום. ולכאורה מדוע לא מספיק רק חיבור של "חום", וממילא יתוקן החיבור של "קור", ולמה צריך תיקון ע"י חברים מתוקנים?

תודה רבה.

תשובה:

נבהיר את שורשי הדברים בהרחבה מעט בס"ד.

א. הקב"ה ברא את עולמו עם פנימיות וחיצוניות, אור וכלי, נשמה וגוף.

החיבור הפנימי יש בו ב' מהלכים. א. חיבור עצמי של האדם לעצמו. וזהו בחינת אהבת עצמו, והוא "קר", כי חיבור של שני עצמים יש בו חוס, אולם חיבור עצמי הוא קר. וזהו קור של קדושה, אהבת העצם. ולא אהבת אני של "אגו". אולם כאשר כח זה נופל לקליפה זהו כוחו של עמלק "אשר קרך", קור של קלקול. ואזי הקשר עם בני אדם נעשה באופן של קרירות. ולהיפך כח החמימות הולך לחמימות לדבר עבירה, עריות וכדו'. ואף החיבור לעצמו נעשה ע"י חיצוניות וזהו חוס.

והנה הקור אינו עבירה בפועל אלא שורש כל העבירות, כי הוא הכח המניע את המצוות, והגורם לכל העבירות. וכיסוד דברי רבותינו שהמידות הם השורש הפנימי למצוות ולתורה, (עיין שערי קדושה למהרח"ו (חלק א' שער ב') וז"ל: "והבן זה מאד, איך היסוד של קיום המצות הם על יד מדות הטובות וכן בהפכם"), מעין כך החמימות היא שורש לכל חיבור.

ב. חיבור לקור זהו גופא מיתה, דבקות בעצם מהות המיתה. כי החי חם, והמת קר.

ג. זהו דבר חדש. ונבהיר בהרחבה מעט בס"ד.

ג' עבירות חמורות הם השורשים של כל העבירות. אולם הם ג', אבל יש להם כח מאחד, והוא שנאת חינם, שממנו יונקים ג' העבירות.

אולם בדור זה, דור עיקבתא דמשיחא, מתגלה השורש הפנימי של שנאת חינם, והוא "פרוד בעצם", עצם ה"עלמא דפרודא". משא"כ בבית שני נתגלה פרוד במקרה, שגם יכול להתאחד. בחינת חיה שבנפש. לעומת ג' עבירות שהם בחינת נפש רוח נשמה.

משא"כ בדור זה, פרוד זה הוא קליפה של זה לעומת זה, בקדושה הוא בחינת יחידה שבנפש, קור דקדושה כנ"ל, בחינת לבדו של קדושה. ובקלקול זהו קור של קלקול, בדידות.

מדרגה זו נקראת כתר דקדושה, לעומתו כתר דקלקול, קורונה - כתר דקליפה.

יש להבין מאוד, שעד שנת תשע"ט נותר אר"ך שנים לסוף העולם שהוא שית אלפי שנים. ומשנה זו נתקצר האר"ך, ונעשה זעיר, ולכך נגלה יותר ו"גבי דיליה", ונתעלם במדת מה מהלך של "מאריך אפיה". ולכך משנה זו כל העולם כמרקחה, ובפרט בארץ ישראל, ולא יהיה השקט עד ביאת גואל בב"א.

ובשנות מנין הגויים, זהו שנת עשרים - עשרים, 20-20, ונודע שעשרים בגימט' כתר. וזהו הגילוי השתא, כתר שבכתר, עשרים - עשרים.

ומצד כך נגלה מהלך של התבודדות בעולם, בקלקול בדידות, שלא יכנס איש לתוך ד' אמות של חברו. כי דל"ת אמות הם מקומו מדין היחידה. וכן להסתגר בבית. ונודע שנפש עיקרה בכבד, רוח בלב, נשמה במח, חיה בגדים, ויחידה בבית, ולכך יש להסתגר בבית.

והבן שהקב"ה ביטל כל כח של חיבור של טומאה, בלויים, מסעדות, תרבות, טיולים, נסיעות לחו"ל, כל עלמא דשקרא שנותר בקיומו כל השנים האחרונות.

אולם כמו שביציאת מצרים נותר ביציאתם "בעל צפון", שהוא שורש לכל העבודות זרות. כן השתא נותר עיקר שער הנ' דקליפה, נו"ן דנו"ן, המדיה, האינטרנט, ועכשיו שבני אדם מסתגרים בבתים כל חיבורם על ידו. והוא הקליפה הקשה שעדיין לא נבקעה, נו"ן דנו"ן, כתר דכתר, והיא היא השולטת עתה כמעט ללא מיצרים.

וביטול קליפה זו ע"י הארת משיח הנמצאת עמנו כבר עכשיו, ומאירה אור של כתר דכתר, וכאשר תבקע ותבטל את המדיה, יבוא משיח בפועל. אולם כל זמן שלא בא עדיין, הכח השולט בעולם הוא נו"ן דנו"ן, ובו כלול הכל בערבוביא, קדושה וטומאה, מן הקדושה העליונה עד הקצה התחתון. ולכך בדור זה השתא הכל מעורב ומבולבל באופן מבהיל שאין הדעת סובלתו, ודבר זה לא ישתנה עד ביאת משיח.

ד. מחד יש לבנות חיבור של חום היפך קור, חום דקדושה, אולם אין זה העיקר. אלא העיקר קור של קדושה שזהו עיקר הגילוי השתא. "יחידה שבנפש", שכולה דבוקה וכלולה בו ית"ש באמונת אומן שאין שליט אלא הוא ואין בלתו, ויש לשנן את סגולת הנפש החיים, שאין שליט אלא הוא ואין בלתו, וזו הדרך הנכונה והיחידה לעבור את התקופה של קליפת שער הנו"ן דנו"ן.

ולפיכך יש לקשור את הנפש בו יתברך שמו באהבה וחיבה, וביטול בעצם אליו יתברך שמו. ועל ידי זה לחיות חיי שעשוע בו ובתורתו, והוא חיי האמת בכלל, ובדור זה בפרט, ובתקופה זו בפרט ממש.

ותקותינו ותפלותינו שקליפת נו"ן דנו"ן, המדיה, תבקע זה עתה ויתגלה משיח השתא ממש, ויאור כל העולם מיחודו ויחידותו יתברך שמו, כי אין בלתו, אין עוד מלבדו ואפס זולתו.



לב

החמרת מגפת "הקורונה" –
מהו רצון הקב"ה מבני חו"ל ובני ארץ ישראל בעת הזו

שאלה:

בחו"ל נפטרו הרבה בני"א רח"ל מן המגפה, מה עלינו לעשות. ובמה אפשר להועיל לחולים?

תשובה:

הקב"ה מעורר יותר את בני חו"ל מפני שעל דרך כלל החומריות שם מרובה יותר ויותר, ונתערבו לבין הגוים בחיצוניות ובפנימיות. ולפיכך יש להבדל

כמה שיותר מצורתם ותפיסת עולמם ולבנות חיי קדושה בלבד. ויתר על כן על כל יחיד לבנות עולם לעצמו, שהוא ההיפך הגמור מהתערבות עם הגוים, והבן היטב. וכן לעורר החולים לכך, מלבד עזרה מעשית למה שנצרכים. ותפלה לרפואתם.

ואף בארץ ישראל רח"ל נעשה עירוב בין שומרי תורה ומצוות לאלו שאינם, לאט לאט יותר ויותר.

ולכך בעת זו הקב"ה מעורר וסוגר את החרדים במקומותיהם, והתחיל הדבר בבני ברק, ומתפשט עוד, וזאת מפני שנתערבה עם תל אביב והסביבה. ולכך סגרם הקב"ה על מנת לעוררם לסגור עצמם מכל תערובת זו. וטובה שעת אחת קודם ברצון ולא באונס.

ומי שעסוק בחיצוניות תובע את עלבון החרדים, אולם מי שעסוק בפנימיות מכיר את תביעת השי"ת מהציבור החרדי להתנתק מן העולם החילוני, היפך מה שנעשה כל השנים האחרונות בהתערבות בלימוד באקדמיה ובמקומות עבודה ובנתינת כשרות על ה"מדיה" הפרוצה למחצה לשליש ולרביע.

ועל כל יחיד ויחיד לראות את תביעת השי"ת לשנות את כל הכיוון של השנים האחרונות של חיבור לעולם ולהתנתק מכל הנ"ל. כי עד עתה טענו שאי אפשר לעשות זאת ונצרך פרנסה, ומה עשה השי"ת, ביטל והחריב מקור הפרנסות לרוב, על מנת שנתבונן ונכיר את ההבל בטענה זו. וכן כל שאר החיבורים לטיולים לחו"ל בפסח וכדו' שהחריבו את הדור, נתבטלו כלא היו. וכן כל הלימודים באקדמיה הכל מושהה. וח"ו מי שיסבור שיעבור זמן והכל יחזור, אלא להיפך על כל יחיד להתעורר שהקב"ה תובע ניתוק מכל הנ"ל. וכל אחד יתבונן למה היה מחובר ומה ניתק הקב"ה, ויכיר את רצון הקב"ה ממה להתנתק.

אולם שורש הטומאה עדיין לא נותק וח"ו נתחזק, והוא ה"מדיה" הארורה, אבי אבות הטומאה, שדרכה נובע כל המחלות כולם ובכללם ובראשם קורונה, שהמדיה היא השורש הפנימי של מגיפה זו.

ועל כל אדם להתנתק ממנה עתה ממש, כי זהו הניסיון האחרון שאליו נכנסו

בתקופה זו, שנראה שכל החיבור דרך שם, ובמקום להיחלש - נתחזק, והוא בבחינת לפני שבר - גאון.

והשי"ת יאיר את אורו השלם, ועל ידו יבוטל כל הרע, ובכל זה מגיפה זו, ויתגלה אורו בכל העולמות כולם.



לג

למה נפטרו אלו שאין להם שייכות עם מדיה

שאלה:

אסרו חג פסח תש"פ

לכבוד מו"ר הרב שליט"א

י"שר כחך לרב על כל ההדרכה ובפרט בתקופה הזו של מגיפה הקורונה שאנו חווים. יש לי כמה שאלות בנוגע להנ"ל.

הרב מסביר שעיקר המחלה זו (קורונה) בא מגילוי שער הנו"ן דטומאה שהוא הוא האינטרנט והמדיה הארורה. בחוץ לארץ כבר נפטרו הרבה יהודים יקרים רחמנא ליצלן, וביניהם היו ראשי ישיבות, ותלמידי חכמים הלומדים תורה בקדושה וטהרה, מבקשי ה', והרבה הרבה מהם לא היו להן שום שייכות עם אינטרנט ומכשיר חכם וכדו'.

אם כן, על אף שאין אנו יודעים את דרכי הקב"ה, מ"מ לאחר שהרב מסביר שמחלת הקורונה באה מגילוי שער ה' דטומאה, השאלה זועקת לפנינו ואומרת לנו "דרשוני". לכאורה עלינו להבין למה קרה דבר כזה בישראל שנפטרו הרבה יהודים יקרים כאלה, ובפרט משום שהם היו אנשי תורה, אנשי אמת, מבקשי ה', שהיו לומדים תורה בקדושה ובטהרה, בלי שום שייכות עם כל הטומאה שבעולם, ובפרט לפי מה שהרב מסביר שנגיף קורונה בא מגילוי שער הנו"ן דטומאה

שהוא המדיה והאינטרנט, אנשים שלא היה להם "מכשיר חכם", למה המחלה הזו פגעה באנשים אלו, ולמה המחלה לא פגעה ברוב באלו שיש להם מכשיר חכם והאינטרנט בביתם?

תשובה:

התשובה החיצונית, שמכיוון שניתנה רשות למשחית להשחית אינו מבחין בין טוב לרע.

אולם על מגיפה זו יש תשובה שורשית יותר.

קורונה נקרא כן מלשון קרינה. כי שורש המחלה על ידי הקרינה של האנטנות שמעבירה את הנגיף. והוא השורש הפנימי של כל מגיפה זו.

קרינה זו אינה נמצאת רק אצל מי שמחזיק מכשירים אלו, אלא נמצאת בכל מקום פרוץ ברחובה של עיר, ויתר על כן בוקעת קירות ונכנסת לתוך כל בית אף אם אין בו מכשיר טמא זה כלל.

ולכך דור זה נקרא דור ש"כולו חייב", כי כולם ספוגים בקרינה זו אף מי שאינו משתמש בה כלל וכלל. ובאופן טבעי אין לנו דרך לפרוש ממנה כלל וכלל. אלא עלינו להתרחק כמה שאפשר עד קצה היכולת.

צריך להבין שעצם ההימצאות בעולם הזה בדור זה, מכריחה ספיגה של קרינה זו ושל טומאה זו. ולכך אין אדם שיכול להינצל ממנה לגמרי. והיא פוגעת הן בצדיקים והן באלו שאינם. ולכך נפשות הצדיקים בדור זה שבורים ורצוצים מפני טומאה זו.

פעמים שקרינה זו פוגעת בצדיקים יותר לרוב דקותם, כדוגמת בגד לבן שככל שלבנינותו גדולה יותר, כך כל כתם קטן נראה בו יותר. וכן להיפך.



שימוש באינטרנט לצורך רוחניות

לד

השתמשות בזום לדברי תורה

שאלה:

א' ששואל את מורה הוראה שלו אם מותר לו להשתמש ב"זום" ובאתרי תורה של האינטרנט, והרב מורה לו שאין בעיה בכך, האם השואל מעוכב מגאולה ועוה"ב (ע"י חיבור נפשית שיש לו לאינטרנט) אם הוא סומך על פסק הזה? והאם כל האחריות של כל הקלקולים אח"כ (או של הקלקול בעצם מה שיש לו זום וחיבור לאינטרנט ע"י אתרי תורה) הוא עליו או על המורה הוראה שלו?

תשובה:

כל שעושה כן לשימוש תורה בלבד בתמימות לרצון ה' כפי שהורו לו, ה' יגן בעדו. אולם אם ח"ו נמשך לעניינים אחרים, אינו בכלל זה.



לה

צפייה בשיעורי תורה בווידיאו

שאלה:

לכבוד מוריניו הרב שליט"א

א. איך נוכל להגיד שכלי זה הוא טמא בעצם, כל דבר אפשר להשתמש בו לדבר מועיל ודבר הורס, וניתן לבחירת המשתמש.

אני יודע שהוא כרוך בסכנות עצומות שאני מכיר מבפנים, לא רק מה שניתן להשיג על ידו, אלא בעיקר הרס צורת אדם כדברי הרב אמש.

ב. אגב, שמעתי על רב אחד שיש לו מעל מאה תלמידים כאן, שהיה בחו"ל עבור ניתוח, ששאל לרב שלו כאן בארץ שהוא מלאך ה' צבאות-מנותק מדברים אלה, אם להגיד שיעור בשידור חי בווידיאו, והשיב הרב: "בשביל זה נברא". אולם לפי דברי הרב אמש אין שום מקום להשתמש בשום אופן.

תשובה:

א. כלי זה אינו טמא בעצם, אלא פנימיותו ההארה של "אחד בעצם", וחיצוניותו נפלה לידי הסט"א בכלי זה.

ב. שיעור בווידיאו כל שאינו משתמש ברשת יש להשתמש בו לקדושה לפי מדרגת הדור.



לו

האם אינטרנט הוא עולם התוהו, והאם אתרי פנימיות התורה הוא גילוי האלוקות בתחתונים?

שאלה:

א) האם האינטרנט הוא העולם ה"תוהו" שנמצא בהאי עלמא?
 ב) ואם נכון הדברים הנ"ל, האם אפשר לומר שאתרי פנימיות התורה, שמבארים את הענינים הגבוהים שבבריאה, גילוי האלוקות שבבריאה, גילוי האור א"ס, צריכים להתגלות בדוקא בעולמות התחתונים אפי' בנקודה התחתונה ממש, אפי' במקום השאול. דכל תכלית בריאת העולם הוא שתתגלה אלוקות גופא בנקודה התחתונה שיש, במלכות דעשיי, ולא עוד אלא אפי' בעולם התוהו, מקום התחתון ביותר של האי עלמא שהוא מלכות דעשיי, וא"כ האם אפשר לומר שאתרי פנימיות התורה הם "מקום מבצר בגיהנום", מקום עליון בגיהנום (מקום ההעדר הגמור, כמ"ש המהר"ל, וזהו ג"כ המהות של האינטרנט, מקום של ההעדר אלוקות שבבריאה, מקום של שער הנו"ן דטומאה) שהוא באמת למעלה מכל ה"גיהנום" של האינטרנט? כלומר שהקדושה העליונה ביותר שיש, גילוי האור א"ס שבבריאה, צריך להגיע אפי' במקום הטומאה הגמור, "אין עוד מלבדו אפי' בחללו של עולם", האלוקות מתגלה דייקא בעולמות התחתונים אפי' בעולם התוהו הגמור שהוא ההעדר הרוחניות הגמור, ה"חלל" היותר שבבריאה, שם גופא צריך שתתגלה האלוקות, ומשום זה יש טעם עליון לכל אתרי פנימיות התורה באינטרנט?

תשובה:

א. כן.

ב. לא. כי לא נגלה למטה במקום השפל, וגם אינו "מקום מבצר בגיהנום", כי הכל מעורב ופרוץ, ואינו גילוי כפשוטו, אלא גילוי באופן של תערובת!



לז

מה עיקר הבעיה באינטרנט

שאלה:

שלום לרב

האם עיקר עיקרי הטומאה של האינטרנט זה כל נושא העריות שמירת העיניים והפריצות... או שגם מאמרי כפירה דברי חול וכו', או דווקא התערובת של קודש וחול... מה יסוד העיקרי של שער הנו"ן?

תשובה:

שורש הטומאה - "אחד" דקליפה, והענף - תערובת של כל הטומאה ללא יוצא מן הכלל ובשורשם כפירה, עם כל הטוב.



לח

צדקה למוסדות ע"י אינטרנט

שאלה:

מה המבט הנכון על הפירסומים לנדב כסף ע"י האינטרנט למוסדות ולישיבות, ומפרסמים לציבור להשתמש במכשיר חכם או האינטרנט כדי לנדב להם כסף, ושולחים הודעה לציבור שהם צריכים לאסוף מליון דולר בכ"ד שעות וכדו'. בתחילה זה היה ע"י מוסדות של חסד ואח"כ כמעט כל מוסד וגם הרבה ישיבות, כוללים, ובתי כנסיות, משתמשים בשימוש הזה הנקרא "רייז-איט", ולאחרונה זה נעשה כדרך החדשה ומוצלחת למוסדות ולישיבות לאסוף הרבה כסף במהירות ובקלות.

האם כל הנדבות אלו הם ה"טוב" שיוצא מהתערובות טוב ורע שנמצא באינטרנט? או שכל זה הוא קליפה וכח של טומאה? מאידך יש לטעון שהפרסומים הם רק לאלו שבלאו הכי הם משתמשים באינטרנט, אבל מאידך זה ג"כ מראה כאילו שהותר הדבר ושיש מצוה גדולה ליכנס אונליין כדי לנדב כסף למוסדות או לשיבה. מה היחס הראויה לכל זה, והאם כל הנדבות שנעשו להמוסדות ע"י האינטרנט הוא ממון פסול כיון שנעשה ע"י האינטרנט שהוא טומאת ה"ערב רב"?

תשובה:

דרך זו הפכה את כלי זה ל"כאילו כשר", לשמוש לתורה ח"ו. וזהו חורבן נורא! וכך במהירות נכנס כלי זה יותר ויותר לתוך עולם התורה. וכך אנו רואים אותו נחרב לנגד עינינו, והעין דומעת והלב כואב על החורבן של עולם התורה. וכסף זה אין בו אור רוחני - אור ה'. והוא כגוף בלא נשמה - מת. וכך הוא פני הדור.

והרי אנו כירמיהו הנביא שראה החורבן לנגד עיניו. והחורבן נורא מאוד מאוד - כניסת כלי זה לחלק מ"עולם התורה" כביכול. ועל זה נאמר: "תורה תורה חגרי שק, התפלשי בעפר וכו'". וזהו השפל האחרון קודם ביאת משיח, כי כל הטומאות כלולות בו.



לט

אתרי תורה של פנימיות התורה

שאלה:

הרב אמר פעם בשיעור בשם הרב שטיינמן זצ"ל (וגם אם זה לא היה מהרב שטיינמן, זו האמת) שהיום "העולם החילוני הוא עולם המוות והעולם החרדי הוא עולמו של תינוק שנשבה".

ואם זה כך, א"כ אתרי תורה של פנימיות התורה יכולים לעזור לאלו, מבקשי ה', להתעלות מעל הרמה הנוכחית שלהם ולהתקרב לבורא עד שהם לא צריכים לגלוש יותר באינטרנט?

תשובה:

קירוב למכשיר זה בודאי יוצר קרירות והתדבקות והתערבות עם הערב רב. ואין להתיר ירידה זו על ספק עתידי של עליה. ודאי ירידה, ספק עליה. ואין ספק מוציא מידי ודאי.



מ

האם ההשקפה עדיפה על ההלכה?

שאלה:

לכבוד מורינו הרב שליט"א

האם ההשקפה אי פעם עדיפה על פני ההלכה. לדוגמה, אם מישהו יסנן אינטרנט המשמש לעבודה בלבד, משתמש בו כדי ללמוד תורה בזום. האם ניתן לשקול זאת מצד ביטול תורה?

אם אין זום, אז אין תורה!

תשובה:

התורה נתנה באימה וביראה וברתת וזיע. תורה שכולה יונקת מן הערב רב הפוכה מכך, וביטולה זהו קיומה. ואין כלל מצוה ללמוד דרך שם. כמשל לאדם שיכול ללמוד רק בתוך בית עבודה זרה. וזה אינו רק "השקפה" אלא "הלכה".



מא

התחברות למדיה עבור שיעורי תורה וקשר משפחתי

שאלה:

האם נוכל להישאר מחוברים באינטרנט לשיעורים שאנו מקשיבים אליהם, ולשוחח עם בני משפחה וחברים שכבר לא נוכל לראות?

תשובה:

הדרך הישרה הראויה לכל מבקש ה' לפרוש מזה כלל. ניתן להקשיב לשיעורים באופנים אחרים כשרים יותר. וכן לשוחח עם בני המשפחה באופן הנ"ל. [יש לעשות זאת דרך טלפון].



מב

יצירת מוזיקה עם המחברים לאינטרנט

שאלה:

שלום לרב שליט"א

אני שואל בשם חבר שאין לו קשר למדיה. הוא עוסק בכתיבת מוזיקה בקודש ורוצה לזכך את תהליך יצירת המוזיקה בצורה הכי טהורה. הוא כבר הוציא אלבום אחד וכעת בתהליך הקלטת האלבום השני. הוא רוצה לעלות בקודש, ונתקשה מאד בכך, מחמת שלא רוצה ליצור מוזיקה עם נגנים או אנשי מקצוע באולפן וכו' שיש להם מכשירים טמאים או אינטרנט ברשותם. מתוך כך הגיע לייאוש כי לא מצא אנשים כאלה ותמיד המנגנים או האנשי מקצוע מחוברים

לטומאה והוא תקוע במצב זה. אם כן מה עליו לעשות? האם החמיר יתר על המידה ועליו לא לשלול יהודים כשרים שומרי תורה ומצוות שמחזיקים באותם מכשירים? או שמא עליו להמשיך לחפש על אף שזה נהיה בלתי אפשרי, ובכלל מה מידת הריחוק שיש לשמור. והאם פסילה זו נעשה בבחינת מסתכל בקנקן ולא במה שיש בו?

תשובה:

אם נפשו חושקת בקדושה באמת, אין להתפשר בכל דבר שחש שמקרר את הקדושה שבו, או יכול לקרר. ונצרך שיקול דעת עדין דקדושה בכל מקרה ומקרה עם מי להתחבר.



מג

שיעור טלפונית ע"י מספר אינטרנט

שאלה:

אנו משתמשים במספר טלפון כדי לשמוע לשיעור חי, והשימוש הזה הוא חנם, אמנם לא שמנו לב שהמספר פועל ע"י אינטרנט. האם יש להמנע מזה? יש לנו אפשרות להשתמש במספר אחר שאינו פועל ע"י אינטרנט אבל זה בתשלום של מאה דולר לחודש, האם יש להדר להשתמש בזה.

תשובה:

אם תתאמצו ותשלמו, תרוויחו אור רוחני, אולם אינו אסור.



מד

לימוד תורה דרך האינטרנט

שאלה:

קראתי את מאמרו של הרב על קורונה ולא הבנתי מדוע המאמר אוסר את השימוש באינטרנט למטרות תורניות. [אני קורא מאמרים תורניים ומאזין לשיעורים באתר אינטרנט מוגדר באופן בלעדי לצורך הפצת התורה של רב דרך האינטרנט]. האם ניתן להבהיר נקודה זו? תודה.

תשובה:

כי זהו שער הנ' דטומאה שמעורב בו גם תורה וגם כל הטומאות כולם, וראשית ח"ו אפשר ליפול, ואסור להיכנס למקום סכנה רוחנית וגשמית. ויתר על כן זהו "יניקה" ממקום של תערובת של שער הנ' דטומאה, ויתר על כן יניקה מ"אחד" דקליפה.



מה

שימוש ב'קול הלשון'

וגדר הריחוק שנגרם מחמת לימוד תורה דרך ה'מדיה'

שאלה:

שלום כבוד הרב

א. בנוגע לשימוש במדיה, מה לגבי עמדות "קול הלשון"? הרי כל הבני תורה משתמשים בהן להוריד שיעורים לנגנים וזה נמצא בישיבות ובכוללים וזה עובד על אינטרנט. האם יש בזה גם בעיה?

ב. בדרך כלל אני יודע שיש מצוות ויש עבירות, ועבירות הם מרחיקות את האדם מהשם ובכל עבירה בא לו רוח טומאה וכו', איך זה שיש דבר של היתר, כלומר אדם ששומע שיעור תורה לדוגמא ובכל זאת זה מרחיק את האדם מהשם ומטמא אותו? וביתר פרטות איך אדם היה יכול לדעת לפני ששמע את השיעור של הרב שאין זה רצון השם ושכל שימוש במדיה אפילו אם לומד תורה ומתחזק זה מרחיק אותו מהשם?

ג. האם זה אותו סוג ריחוק שעבירה עושה? או שזה ריחוק אחר ויותר קטן?

תודה.

תשובה:

א. היה עדיף שיהא אפשרות נקיה לגמרי. אולם בתוך עומק הגלות הנוראה של הטומאה הבוקעת דרך הקרינה בכל בית, שמיעה זו היא בחינת "שמועה רחוקה", ואפשר להשתמש בה.

ב. זהו קרירות של תערובת, שע"י נולד קרירות גמורה. "אחד" דקליפה. ג. אינו ריחוק כפשוטו אלא תערובת, כנ"ל. ולאט לאט מתוך התערובת נולד קרירות.



מו

שימוש בזום לצורך דברי תורה

שאלה:

הרב נשאל מאחד, מהו באדם שיש לו אינטרנט מסונן האם הוא לא יזכה לעוה"ב, והרב ענה שאם האדם אינו מנתק החיבור הנפשי לזה

ברגע קודם הגאולה, אז הוא לא יזכה לעוה"ב. ולאחרונה הרב ענה שאם אחד מרגיש קשר נפשי ל"זום" ולאיתי תורה של האינטרנט מחמת שרוב הלימוד התורה שלו היא בא ממקורות הללו (זום, אתרים תורניים, וכדו') אין זה נכנס לסוג של חיבור לאינטרנט, ושהנ"ל לא מיקרי חיבור.

א) האם כוונת הרב שאדם יכול לשמוע שיעורים ע"י זום אם אינו מחובר נפשי לזום או לאינטרנט, וכל החיבור שהוא מרגיש הוא להתורה שהוא למד ממקורות אלו?

ב) הרב לא מתיר השתמשות ב"זום" או אתרי תורה, ומשום שזה ג"כ שער הנו"ן דטומאה, וא"כ אם האדם מרגיש חיבור נפשי לזום או לאיתי תורה מחמת שהוא למד בעבר תורה ממקורות אלו, למה אין זה נקרא חיבור לשער הנו"ן דטומאה?

ג) ובכלל למה הרב אמר שדבר זה בכלל "אלו שאין להם חלק בעוה"ב"?

ד) ועוד קשה הוא שהרבה בני"א אינם מודעים בכלל לחומר הדבר, וכ"ש דורינו שהוא דור שפל, ואין הקב"ה בא בטרוניא עם בריותיו, ויש הרבה נקודות טובות בכל יהודי בדורינו שמקיים המצוות ולומד אפי' קצת תורה, ולכאורה כבר נחשב לצדיק בשמים, ובפרט משום הנסיונות שנמצא בדורינו, וכן אמרו כמה צדיקים, שכל הדור הזה הם צדיקים בעיני הקב"ה, (ובפרט שומרי תורה ומצוות), וא"כ למה מי שאינו מנתק את החיבור לאינטרנט לא יזכה לעוה"ב? ובפרט אם יש לו סינון, שעל אף שאין זה הרצוי מ"מ זה הרבה טוב מאינטרנט בלי סינון וא"כ מי ששם סינון על אינטרנט הוא מראה להרבש"ע שהוא חס על נשמתו קצת ויש לו קצת יראת שמים, וא"כ למה הקצת יראת שמים שלו אינו מספיק לזכות לעוה"ב.

ה) אנו מאד מעריכים את הרב שליט"א כמובן, אמנם יש לנו קושי על הנהגת הרב שאנו רוצים להבין, והוא, ששמענו שהראש ישיבה הגאון הרב גרשון אידלשטיין שליט"א אמר שיעורים על "זום" בתקופת הקורונה לצורך תלמידי ישיבת פנוביז', וידענו שהגאון ר' גרשון הוא הרבי של הרב, וא"כ למה הרב אוסר השתמשות בזום אם רבו לא היה מקפיד על כך?

ו) בעלי יש לו אינטרנט בבית, האם זה יעכב אותי מעוה"ב?
 ז) איך אני יכולה לגרום שהבעל שלי וכל הבנים ובנות שלי יבטלו את חיבורם לאינטרנט? אני דואגת שכל הקרובים וכל החבירים שלי יזכו לעוה"ב אבל הם אינם מבינים את חומר הדבר, איך אני יכולה להציל את כולם לנצח נצחים??

תשובה:

- א. יש להתנתק לגמרי. אולם אם מחובר רק לדברי תורה אינו מעכב העוה"ב.
- ב. לא נראה לי שיש חיבור נפשי ל"זום", וכן החיבור לדברי תורה, לא לכלי. אולם גם זאת בשום אופן אין להתיר לכתחילה.
- ג. כי זה חיבור לכח של שער הנו"ן דקליפה.
- ד. עוה"ב - אור אלוקות, וכלי זה סותר לגמרי לאור זה.
- ה. אין זה נכון כלל. וכבר קבלתי ממנו הוראות פרטיות בהרחבה איך וכיצד לקבל את הנהגת מאורי הדור למעשה.
- ו. לא.
- ז. הסבר בנועם ובחן מתוך עומק הלב, ובנוסף לכך תפלה עם דמעות לפניו ית"ש.



מז

חיבור נפשי לזום

שאלה:

א) מה הכוונה בדברי הרב שמי שאינו מנתק חיבור נפשי לאינטרנט ח"ו ברגע קודם הגאולה אז הוא לא יזכה לעוה"ב ח"ו, האם זה נאמר גם על אלו שלומדים תורה דרך "זום" ומרגישים איזה חיבור נפשי לזום ואינטרנט וכדו' משום שעל ידו לומדים את רוב התורה שלהם.

ב) וכן יש לשאול שאלה זו על אלה שינתקו את חיבורם לאינטרנט לגמרי ועכשיו חסר להם כל השיעורים וכל החיזוק שהיה להם ע"י זום, האם עדיין זה מחבר אותם להאינטרנט כיון שמרגישים געגועים לשיעורים אלו שהיו ב"זום", וכן מרגישים געגועים אלו גם כלפי אתרי תורה שהיו חביבים להם ביותר. האם חיבור נפשית שהם מרגישים לאינטרנט ג"כ הוא סוג של חיבור לאינטרנט (על אף שבפועל הם ניתקו את עצמם לגמרי מהאינטרנט שהיה להם) והאם זה מעכב אותם מהגאולה או מעוה"ב?

תשובה:

א. לא.

ב. כנ"ל אות א'. אם כן אין נפק"מ כי אין זה נקרא חיבור.



מח

שיעורי תורה

שאלה:

א) ניתקתי את עצמי מכל שימוש באינטרנט ואפי' אימייל, חוץ מפעם אחת בשבוע שיש משהו שבא לביתי לשלוח האימייל שלי שאני צריכה לשלוח וגם כדי להודיע לי כל דבר שהוא נחוץ לי. בעלי בודק האימייל שלו, ולפעמים החברות שלי שולחות שיעורים לאיימייל שלו, והוא מוריד את השיעורים מתוך האימיל אל המחשב. בעבר הייתי עוסקת מאד בדברים תקינים של שיעורי תורה וגם הייתי עסוקה הרבה עם "וואטס-אפ" ואתרי תורה. הרבה מהחבירות שלי עדיין לומדות ומשתמשים בכלים אלה. א' מהם הזמינה אותנו לשיעור בפלפון, וצלצלתי ל"זום" לדבר שם כחצי שעה, אבל הייתי מסופקת אם מה שעשיתי היה ראוי או לא. יש לי את השיעורי שמע של השיעור, ויש חבירות שבקשו ממני לקבל את השיעור, ושלחתי להם את השיעור, עם דפים, על הענין של "ציאה ממים רותחים", ושלחתי להם גם חומר מספר בלבבי ח"ג. האם כל מעשה הנ"ל היה כשר או לא?

ב) פעם אחת בשבוע אני מצלצלת לחבורה ע"י זום, כדי לשמוע שיעור על ספר תומר דבורה. האם זה מותר, אם כל רצוני הוא להמתיק דינים?

תשובה:

- א. ראוי לפרוש בהדרגה, אלא אם כן זהו "קירוב רחוקים בלבד".
 ב. כנ"ל, לפרוש בהדרגה.



מט

קירוב קרובים

שאלה:

יש חבורה של נשים שנפגשות פעם בשבוע ע"י "זום" כדי לומר "נשמת" ביחד, וא' מהם לא היתה שומרת תו"מ בכלל, ורק ע"י "זום" היא למדה תורה ובאה על ידה לתשובה, וגם לשאר החבורה האסיפה ביחד ע"י "זום" הוא כל החיזוק שלהם, ויש אשה מן החבורה הנ"ל שטוענת שהכל צריכים חיזוק בזה"ז ושכולנו באמת צריכים ל"קירוב" ולא רק הרחוקים, כיון שהדור הזה הוא כ"כ חלוש ברוחניות ובנפש, וא"כ כמו שהרב מסכים שיש מקום לרחוקים להשתמש באתרי תורה וב"זום" לצורך קירוב רחוקים, כמו"כ אפי' השומרי תו"מ הם נצרכות לקירוב, כיון שלדעתם ההשתמשות בזום לצורך השיעורים ולדברים רוחניים הוא ממש הצלת נפשות להם ונותנת להם כ"כ חיזוק, ובפרט עכשיו שהם סגורים בבית ויש להם שעמום ו"זום" הוא הדבר היחיד שיש להם לחבר אותם להקב"ה (וכשאמרת לה שהחיבור לכלי זה מרחיק בנ"א מהקב"ה ביותר מכל דבר בבריאה, היא אמרה לי שאין מובן לה כלל איך דבר זה מרחיק אותה מהקב"ה אם זהו הדבר היחיד שמקרב אותה להקב"ה, ונכון שיש כ"כ הרבה רע ע"י החיבור להאינטרנט אבל סו"ס יש הרבה טוב והרבה קדושה שיצא מאינטרנט ובפרט זום, ושדבר זה "מקרב" כל החבורה לרבש"ע), וא"כ למה רק לקירוב רחוקים הרב מתיר דבר זה ולא לצורך קירוב קרובים, הלא כל הדור הזה נמצאים במצב של גסיסה ברוחניות וא"כ כמעט כולנו בגדר "קירוב" ... וא"כ השאלה להרב הוא: מה דעת הרב במצב שהאדם מקבל את כל החיזוק שלו מזום (והם לא משתמשים כלל באינטרנט, רק בזום לצורך השיעור), ואם אנו לוקחים דבר זה מהם אז לקחנו את כל מקור החיזוק שלהם. האם ג"כ במצב כזה הרב סובר שיש לבנ"א להרחיק את עצמם לגמרי מ"זום" אפי' אם כל החיזוק שלהם בא להם ע"י השיעורים והחבורה ביניהם ע"י זום? האם לעולם אמר' שהוא דבר רע ושאין כאן דבר טוב בכלל? אמרתי לה שממה שאני מבינה מדברי הרב, הרב אינו מוותר על זה בכלל כיון שהוא דבר כ"כ חמור, דבר

שעל ידו האדם נמשך לשער הנו"ן דטומאה ושיש לנו למסור נפש על כן, ורק לצורך קירוב רחוקים יש מקום לזה, אבל לא לשומרי תו"מ. היא ביקשה ממני לשאול מה דעת הרב שליט"א בזה שהחבורה הזו הוא ג"כ נמצא במצב של "קירוב" ושהם נצרכים לזה ושדבר זה הוא כל החיות הרוחנית והנפשית שלהם, האם ג"כ סובר הרב שיש להם לפרוש מ"זום"?

עוד שאלה, דאם הם באמת צריכים לפרוש מהנ"ל, אז אם לוקחים מהם החיות שלהם איפה הם יכולים למצוא חיות הרוחניות שלהם, הלא אינו דבר פשוט כלל ליקח החיות מבנ"א אם אין להם חילוף לכך.

תשובה:

אי אפשר להתיר, כי ברור שעל ידי הזום ימשכו חלק מן הבני האדם יותר. ורק לאלו שכבר בין כך מחוברים הוא סיבת ההיתר לקירוב. סיבת ההיתר אינו רק "קירוב", אלא שבין כך מחוברים.



ג

חיבור לתורה דרך ה'מדיה' למי שגר בחו"ל

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

אני מבין שאדם שחי במקום קדושה [כמו בארץ ישראל] יכול להתנתק מהאינטרנט ולהישאר עם מקומו, אבל אם אדם חי בעיקר בקרב גויים וכבר מושפע מהם, עבור אדם כזה, חיבור מרחוק לתורה יכול להועיל מאוד.

האם הרב יכול בבקשה להבהיר מה עלי לעשות מכיוון שאני גר בחוץ לארץ?

תשובה:

ראוי לעבור לארץ ישראל אפילו במסירות גדולה, על אף שנראה במבט ראשון שזה כמעט בלתי אפשרי מפני פרנסה, שלום בית, משפחה, ועוד. אם בין כך מחובר מעשית ונפשית לגוים השקועים בשער הנו"ן, אצלו כלי זה גם מטהר וגם מטמא. ולפיכך ינתק כל חיבור וישאר רק החיבור לתורה. וגם זו הוראת שעה עד שיפרוש מן הכל.



נא

איך לדון לכף זכות את רבותי שיש להם מכשיר חכם או מלל

שאלה:

שלו' למו"ר הרב שליט"א

יש לי רב (אני חי באמריקא) שיש לו מכשיר חכם עם סינון, ויש לו במכשיר החכם הזה גישה לאתרים בעניני כשרות, וגם לזמני היום, ואני לא יודע אם יש לו יותר מזה או לא, ואני משער שיש לו את רק אתרים אלו במכשיר שלו. והרב הזה גם אמר להחברותא שלי שהוא צריך לקנות פלאפון עם יכולת למלל (טעקסט), כיון שהחברותא שלי היה לו רק פלאפון פשוט ולא היה בו יכולת למלל, והרב שאל אותו למה אין לך מלל בפלאפון שלך, והחברותא ענה, "למה אני צריך מלל? זה גורם הרבה ביטול תורה, אם יש לי מלל אז אני בודק אותו באמצע הסדר..." והרב אמר לו, "אתה אברך, והרבה פעמים אשתך צריכה אותך, ואם יש לך מלל אז היא יכולה להתקשר אליך בקלות ואז יהא

לך שלום בית. לדעתך, מלל אסור רק לבחורים, אבל לאברכים, אני סובר שהם צריכים מלל, משום שלום בית. וגבי השאלה של ביטול תורה, יש להשתמש בכך עם שכל ולבדוק אותו רק אחר סדר. זה מה שאני עושה - אני בודק את המלל שלי רק אחרי סדר ראשון וסדר שני שלי, ובלילה כשאני חוזר מלימודי. "עכ"פ הרב הזה צווה להחברותא שלי שהוא צריך מלל בפלאפון שלו כיון שהוא אברך ושהוא כמעט מחויב בכך משום שלום בית....

גם אני מכיר רב שהוא פוסק ומומחה בהלכות נדה, ויש לו מכשיר חכם "כשר" שחסום לגמרי מאינטרנט, ומאיזה סיבה יש לו מכשיר חכם. ולפעמים ראיתי איך שהפוסק הזה עונה בפלאפון שלו כשהוא הולך לשיבה, והוא עונה שאלות בהלכות נדה! באמצע הרחוב! אבל אני דן אותו לכף זכות, שמסתמא היה לו צורך גדול לענות על שאלה זו באמצע הרחוב, ובפרט בהלכות נדה, ועל אף החוסר הצניעות בדבר, מסתמא הרב הזה יודע הרבה יותר ממני ואני לא מבין את הצורך שבו...

וגם יש ראש ישיבה שהוא איש יקר וצדיק מאד, ויש לו פלאפון שיכול לקבל מלל, ויש לו גם אימייל במשרד שלו בישיבה, וכל אדם יכול למלל איתו, ופעמים הוא עונה לאחרים מיד ע"י מלל, כשהוא סובר שיש צורך בזה, וכגון אם יש לו תלמיד שנצרך לחיזוק, או כשיש לו תלמיד שיש לו שמחה והוא רוצה לאחל לו "מזל טוב", והוא שולח מלל אישית אפילו להורים של בחורים שלו, ואפילו לאמהות של הבחורים שלו אם הוא סובר שהאמא צריכה איזה חיזוק וכדו'. ופעם היה לי בעיות בשלום בית שלי, והראש ישיבה שלי אמר לי ששמע מאשה מומחית מסויימת שהיא מטפלת עם זוגות בעניני שלום בית שלהם, אבל האשה הזאת נמצאת במרחק של שני שעות מעירנו וע"כ רק ע"י "סקייפ" אנו יכולים לדבר עמה, והראש ישיבה אמר לי שהאופן היעיל ביותר לקבל עזרה מהמטפלת הוא ע"י "סקייפ", והוא אמר לי שאני צריך "סקייפ" על המחשב שלי לזה, ושאין בזה שום בעיה כיון שיש בכך צורך גדול.

אמנם, אני מחשיב עצמי כתלמיד מהרב ואני יודע שהרב לא מסכים כלל עם כל הנ"ל שראיתי אצל הרבנים והראש הישיבה שלי באמריקא,

ובפרט משום שאני יודע היטב את מה שהרב אמר שהפירצה בענינים אלו וההוראת היתר בענינים אלה הוא הרבה יותר פרוץ בחוץ לארץ, שהשקר שורה כאן עד מאד. ועל כן זהו שאלתי: איך אני יכול לדון לכף זכות את כל רבותי והרבנים, כיון שקיבלתי מהרב שאין שום הוראת היתר בענינים אלה? איך אני צריך להסתכל כלפיהם? האם הם "נפסלים" מכך שיש להם רוח של הוראת היתר כשהם מרגישים שיש צורך מסוים להשתמש בכלי המדיה וכדו'?

תודה מאד להרב!

תשובה:

רוח הטומאה של אמריקא יוצרת מבט שונה כבר שנים רבות, הן על לימוד "תואר" ולימוד בישיבות לבגרות ותואר, ועוד רבות בענייני צניעות ומותרות. ורוח זו ממשיכה אף בענין זה ביתר שאת. ויש שיפרשו שזו הנהגה לפי מדרגת הדור כמו שהיה בגרמניה לפני השואה, וד"ל.



השימוש בפלאפון כשר ובמחשב לצורך דברי תורה

נב

השימוש במחשב ככהכ"נ ופלאפון ברחוב

שאלה:

(א) האם יש בעיני להשתמש במחשב בבית הכנסת לצורך דברי תורה, והאם יש סברא שזהו פירצה בכבוד קדושת הבית הכנסת. דאפי' אם אין בו יכולת להתקשר לאינטרנט ואין בו סרטים, אפשר שעצם ראיית המחשב מעורר תאוה לטכנולוגיה בעיני הרואים, ובפרט אצל ילדים.

(ב) האם יש בעיה לבן תורה לדבר בפלאפון (לא פלאפון חכם ח"ו אלא פלאפון כשר) כשיש לו צורך.

(ג) האם ראוי לבן תורה לשמוע לשיעורים בקול הלשון ע"י פלאפון כשר כשהוא הולך ברחוב (ונראה לעין כל שהוא משתמש עם הפלאפון), שיש לכך הרבה מעלות, או שסו"ס זה סתירה לצורת הבן תורה (ואע"פ "שהכל עושים כן", לכאורה אין זה משנה צורת הבן תורה ועדיין יש למסור נפש על כך, אם זה בעיה). אני הולך ברגל עשרים דקות כל יום בהליכתי לשיבה, וברצוני לשמוע לשיעורים דרך הפלאפון, אמנם מסופק אני אם יש בזה הרס של צורת בן תורה ועל כן השאלה הזו נוגע לי מאד.

תודה רבה.

תשובה:

א. יש רצוי ויש מצוי. כיוון שלצערנו הדבר כ"כ מצוי. במקום שזה מצוי, אם יש בכך תועלת גדולה עבור תלמוד תורה, היחיד יכול להקל לעצמו.

אולם אם באו "הציבור" לשאול, התשובה שונה.

ב. "מיעוט שיחה".

ג. לפי ערך הדור וצורת בן התורה של הדור, כל שיש לו תועלת אמיתית אין לחוש. זה המצוי, אולם לא הרצוי.



נג

רצון השלטון לבטל את הטלפונים כשרים

שאלה:

שלום לכבוד הרב שליט"א

יש עכשיו רצון של השלטון ערב רב, לבטל את הקומה הכשרה. כמו שהרב לימד אותנו ומלמד אותנו צריכים לראות את יד השם יתברך ולא אותם כי אין עוד מלבדו. אז מה הקב"ה רוצה מאיתנו, בגזירה הזאת?

אני רציתי לכתוב מה דעתי בנושא לפי המעט דעת ששאבתי מהרב שליט"א, דעת התורה הצרופה והאמיתית שיש לרב, שמלמדנו תמיד שיש שתי צדדים למטבע.

א. שבזכות כך שיבטלו את הקומה הכשרה ואולי את הטלפונים הכשרים, וכולם יצטרכו אינטרנט אז זה ייאלץ אותנו לוותר על הטלפונים בכלל, ועל ידי כך נזכה לדבר פחות בטלפון, ולהיות יותר בהשקטה ובדיבור עם הקב"ה ולהיות פנימיים יותר, להתקרב לשם יותר.

ב. ניסיון מי יתעלה ומי להיפך חס ושלום. לתת חופש בחירה גם למי ששומר תורה ומצוות מילדות וגם לחוזרים בתשובה.

ג. הקב"ה רוצה להגיד לנו שאני לא מרוצה מכם, שאתם יש לכם טלפון כשר, אבל חלקכם אינו מכניס אותו לכולל בתיק וסגור בשקט, וגם בתפילות אתם צריכים לכבות אותו או לשים על שקט, ואם אפשר באוטו.

ד. לראות מי להשם אליי, מי צועק בנושא, מי מתנגד, ומי שותק ולא מדבר (למי שניתן לו כוח למחות).

זה בכל אופן המחשבות שעברו לי בראש, אשמח לשמוע את דעת הרב בנושא כמובן.

תודה רבה לרב.

תשובה:

לא נראה בעתיד הקרוב שיבטלו, אולם רצון הבורא לעורר, כמ"ש. לגבי אות ד', אי אפשר בכל דבר "לצעוק"... צריך לצעוק בעיקר על הנקודות היסודיות.



שימוש באינטרנט לענינים שונים

נד

החזקת מכשיר מוגן

שאלה:

האם יש היתר להחזקת סמרטפון מוגן?

תשובה:

כבר כתב המסילת ישרים שכל דבר שמרחק את האדם מבוראו יש לברוח ממנו כבורח מן האש.



נה

השתמשות באינטרנט ובזום

שאלה:

שלום לכבוד הרב

רציתי לשאול, אשתי עובדת בבית ספר ממ"ד ובתוך העבודה היא צריכה להשתמש באינטרנט (יש איזהו חסימה של רימון), ולפעמים בסגר היא צריכה לעשות שיעורים בזום. אנו אין לנו את זה בבית ואף אנו לא משתמשים בזה חוץ מכאשר נצרך לעבודה. אני יודע דעת הרב מהשיעורים הרבים ששמעתי. השאלה מה אנו יכולים לעשות אני חושש מאוד שזה נגד רצון ה'.

תשובה:

בדרך שאדם רוצה לילך מוליכים אותו!



נו

על ענין ההיתר שהחריב את הדור

שאלה:

ראשית אני רוצה לומר שאני בטל לגמרי אל דעת הרב כיון שפשוט לי שקיבלתי רוב החכמה שלי ממו"ר הרב שליט"א, בדעת ובלב, כיון שהרב השפיע עלי חכמה ובהירות בתורה ובעבודה ובהתקשרות לבורא, ושאלות אלו נובעות רק ממיעוט הבנה שאינו עומד על דעת רבו.

א) הרב אמר שההיתר להשתמש באינטרנט לצורך פרנסה הוא הוא הוא ההיתר שהחריב את הדור. יש לי ב' שאלות על זה. האם באמת היתר זה בא מכח הוראת גדול בישראל, או שההיתר זה בא רק מהרבנים של הדור? דממה נפשך, אם ההיתר הזה להשתמש בו לצורך פרנסה בא מגדולי הדור אז לא שייך לדבר נגדם כיון שיש לנו להאמין באמונת חכמים שכל מה שיצא מפיהם הוא דבר ה', ואם ההיתר הזה לא בא משום אדם גדול וכל ההיתר הוא יצירה של רבני הדור (שאינם מנהיגים את הדור רק מנהיגים קהלותיהם), אז יש להאשים את רבני הדור שהורו את ההיתר הזה (וה' יסלה להם, אמנם סו"ס הם מנהיגים את קהלותיהם לפי מדרגתם והם יודעים שא"א להגיד להם למסור נפש לא להשתמש באינטרנט כיון שאין זה מדרגתם...) וא"כ האם באמת היתר זו בא מגדולים או סתם מרבנים? ואם היתר זו בא מגדולי הדור, א"כ איך אפשר לומר על גדולים ח"ו שהם החריבו את הדור ח"ו.

ב) האם באמת יש לעשות רעש על כל חורבן הדור שנעשה ע"י האינטרנט, או שאין לעשות את זה כיון שזה נראה כקטרוג על הדור?

כבר הדפסתי כמה דברים בענין זה בעלון השבועי (נוסח האנגלית) של "בלבבי", מתוך שו"ת עם הרב, ואני עושה רעש מזה כיון שאני מבין מתוך דברי הרב מעת תחילת תקופת הקורונה שזהו עבודתנו עכשיו לפרוש ככל היותר משער הנו"ן דטומאה, האם עדיין יש להמשיך תמיד לדבר על זה ולעשות רעש מזה? כלומר, האם פרישה מאינטרנט הוא רק העבודה לאלו שרוצים להיות מיחידי הדור ששייכים רק להקב"ה, או שזהו באמת עבודת הציבור ועל כן יש להרעיש על זאת תמיד ולהדפיס דברי הרב על הזה תמיד בעלונים באנגלית?

תודה רבה עצומה להרב, שהרב מציל את נפשי והרבה נפשות משער הנו"ן דטומאה, וגם הרב הביא אותנו לחיי עוה"ב.

תשובה:

- א. כך הנהיג הקב"ה את העולם על מנת להחריבו, חורבן רוחני כבר עתה!
- ב. שווה לכולם לפרוש. ומאיזך להתחבר לנו"ן של הקדושה.
- להסביר את ב' הצדדים. לא רק סור מרע, אלא גם עשה טוב, זה לעומת זה.



נז

שימוש במדיה לצורך פרנסה ולימוד תורה, והאם המשתמש במדיה מסוננת לא יזכה לעולם הבא

שאלה:

שלום לכבוד הרב

א. אם זה מוכשר ומסונן מכל הטומאה, למה זה מסוכן ללמוד מזה, ובפרט במצב של עכשיו, ומה לגבי אנשים שמתחזקים מזה, או אנשים שצריכים את זה לעבודה, ומה לגבי מחשבים ללא אינטרנט?

ב. האם אדם שמשמש באינטרנט מוגן לא יזכה לעולם הבא, ולנצח?

תשובה:

א. אין כרגע שום סינון שיכול להיות מסונן מכל טומאה. כל סוגי הסינון אינם שלמים כראוי כלל, וד"ל. ויתר על כן גם הבכח של הכלי, יש בו אבי אבות הטומאה. המחשב לעצמו יש בו סיכון אולם אינו טמא.
 ב. אם הוא נקשר בו נפשית, ולא יתנתק רגע קודם הגאולה.



נח

שימוש במדיה לצורך פרנסה

שאלה:

שלום לכבוד הרב

לגבי עניין האינטרנט שהרב אמר שהוא שער הנו"ן דטומאה, מה יעשה אדם שמשמש באינטרנט לצורך העבודה, בפרט עכשיו שרוב העבודה ככולה נעשה מהבית ודוקא דרך האינטרנט, האם גם על זה מדובר ואם כן מה אפשר לעשות לגבי זה.

תודה רבה.

תשובה:

כלי זה החריב את הדור. וניתן לו סינון מסוים שעל ידו נשרפו נשמות רבות והלכו לאבדון. ויש לברוח ממנו כבורח מן האש ויתר על כן.

**נט****שימוש באינטרנט במקום העבודה לצורך פרנסה****שאלה:**

האם הרב סובר שגם במקום עבודה אין היתר כלל להשתמש באינטרנט? האם יש בזה מדרגות של מהדרין ויותר מהדרין? כפי הנראה בכל משרד ובכל עבודה וגם במשרדי ישיבות יש אינטרנט, עם רשימה לבנה. במקום העבודה של אשתי אין להם אינטרנט כלל רק אימייל ויש חדר אחד שבו יכולים להשתמש באינטרנט כשיש להם איזה צורך (אמנם גם מידי פעם גם הם משתמשים בו לקניית דברים ועוד דברים שאינם הכרחיים ממש רק דברים שמקילים על החיים...), האם הרב סובר שזהו אופן של מהדרין דמהדרין או שיש לעשות יותר מכך?

תשובה:

לומר מותר איני יכול, כיוון שהוא מכשיר שיש בו סכנה מכל צד. בוודאי שיש לעשות יותר מכך. וכל המושג מהדרין או אף מהדרין דמהדרין אינו שייך בשימוש בכלי זה שהוא טריפה!



ס

עיקר כוונת יצה"ר בנגיף ה'קורונה' להצליח להוציא "היתר" השתמשות באינטרנט

שאלה:

לכבוד מו"ר שליט"א

עתה כאשר הוצרכו כולם להיכנס לבתים, פורסם היתר והנחיות מרבנים לגבי צורת השימוש באינטרנט לאנשים שצריכים עכשיו להכניס את האינטרנט לביתם לצורך עבודתם. מה דעתו של הרב בענין זה?

תשובה:

עיקר כוונת הסט"א במגיפה זו להצליח להוציא היתר זה, ולאט לאט לקרב ח"ו וח"ו את בני התורה לטומאה זו.

וכאן בארץ ישראל גרם כבר עתה לחלק מהמוסדות להתחבר לרשת, ולחלק ולקנות לכל בחור אפילו בישיבה קטנה פלאפון שאח"כ יהיה קשה הרבה להתנתק ממנו.

יתן השי"ת רוח טהרה מהארת משיח שיסכימו חכמי הדור לעקור הדבר מן השורש אפילו לצורכי פרנסה.



סא

שידוך באמצע הקורונה

שאלה:

בעיצומו של נגיף הקורונה האוסר על מפגשים חברתיים כיצד צריך לנהל שידוך? היה מאמר במגזין אנגלי גדול שהסביר כיצד להשתמש בזום! האם עלי לדחוף לפגישה? מה עלי לעשות?

תשובה:

כל נושא פגישות אלו היה שנוי במחלוקת בין גדולי הדור לפנינו. אולם בהוראת החזו"א נהגו בני הישיבות להיפגש כפי הנהוג באותם ימים. ככל שעוברים הימים הדבר נעשה מיום ליום פרוץ יותר ויותר ובפרט בחו"ל, דברים שלא שיערו המתירים כלל וכלל. ולכך יש לנצל תקופה זו שהפגישות יהיו בריחוק מה (לא בזום), וממכה עצמה מתקן רטיה, פגישה במרחק של ד' אמות.



סב

משרד עורכי הדין ואינטרנט

שאלה:

קראתי את התשובה על השימוש באינטרנט לפרנסה. ונראה שאסור לי להשתמש בו לפרנסה. עם זאת, אין דרך לעסוק במשפט ללא האינטרנט. אני מגיש בקשות

לסימנים מסחריים אצל משרד הפטנטים והסימנים המסחריים של ארצות הברית (USPTO). ה-USPTO דורש הגשות אלקטרוניות. בנוסף, עלי להשתמש בדוא"ל כדי לתקשר עם לקוחותיי. האם לדעת הרב אני צריך לסגור את העסק שלי?

תשובה 1:

אם רצונך למצוא חיים רוחניים אמתיים נקיים כפי הרצון הטהור של בורא עולם, עליך להתחיל לחשוב על כיוון נקי יותר לטובתך - טובת נשמתך, וחיי הנצח שלך.

תשובה 2:

ברור שאם תשאל את רוב הרבנים בארה"ב יתירו לך. לדעתי יש לחפש אופק שונה, אי אפשר לעולם בלי בורסקי, אולם יש לך בחירה היכן להיות. זו הכרעה שנצרך לה החלטה פנימית ואמונה ובטחון נכבדים.



סג

האם אפשר לעשות קניות אונליין ע"י גוי?

שאלה:

1. בתקווה לעזור לאנשים להתרחק מקניות ע"י אינטרנט, יש לי רעיון לבנות רשימת דוא"ל של עסקים. אדם יכול לשלוח דוא"ל עם הפריט שהוא רוצה ומספר הטלפון והדוא"ל שלו. כולם יקבלו את הדוא"ל. ספקים שיש להם את המוצר יכולים להתקשר ישירות ללקוח ולארגן מכירה.

האם הרב סבור כי מדובר בשימוש מתאים במייל?
 2. יש שירות שנקרא "קליק פרו" לאנשים להתקשר אליו. גוי עושה את החיפוש שלהם. הם גובים כסף. זה קיים כרגע.
 האם זה יהיה בסדר לבקש שירות של חדר כניסה בו גוי שמתמש במקרן על המסך יכול להציג פריטים ללקוח? זה מסונן באינטרנט עם מקרן על המסך שהלקוח מסתכל עליו.
 האם אלה פתרונות ורעיונות שהם מקובלים ובטוחים לחלוטין???

תודה

תשובה:

נצרך שיקול האם זה יגביר את הקניות ע"י כך או ימעט.
 אפשר שמתקן מעט ומקלקל הרבה מצד אחר.
 איני בקי בכל הפרטים המעשים ולכך קשה להשיב עד שאבין הדברים לפרוטרוט ממש.



סד

לבקש מקרובים שיש להן אינטרנט לקנות בגדים לילדים

שאלה:

אני לא משתמש באינטרנט כלל. האם מותר לי לבקש מהקרובים שלי שיש להן אינטרנט לקנות לי בגדים לילדים או שאר צרכים? או שיש בזה לאו של לפני עור? (הרב שלי אמר שאין זה לפני עור כיון שבלא"ה הם משתמשים באינטרנט, אבל אני רוצה לדעת את דעת הרב בזה).

תודה רבה להרב

תשובה:

אי אפשר להיכנס לכל בפרטות ממש, אולם בכללות יש בזה כלל להתרחק כמה שיותר.

לא שייך לפני עור כי יודע הסכנה ואינו עור בדבר זה. אם כי אינו בהכרח מבין את תוקפה.

וכן אינו נותן לו עצה ומכשילו אלא מבקש טובתו שיעזרו ולא שייך לפני עור. אלא הוא מעין לפני עור שגורם לו להיכשל. לפי"ז תלוי אם על ידי כן משתמש יותר אם לאו.



סה

שיעורי זום בשביל בגרויות

שאלה:

שלום כבוד הרב. אני בן 15 ולומד בכיתה י' בישיבה תיכונית, ולומדים בגרויות שם. עקב התפרצות הנגיף, הישיבה התחילה להעביר שיעורי תורה (גמרא, נביא, וכו') וגם שיעורי חול שחשובים לבגרות, כמו מתמטיקה, תקשוב, לשון, היסטוריה וכו'. אני בכלל לא רוצה להשתמש באינטרנט מכיוון שנכשלתי בראיית דברי פריצות ואיני רוצה להכשל שוב. לאבי יש סמארטפון שמוגן על ידי נתיב. האם מותר לי להצטרף לשיעורי זום שחשובים מאוד בשביל הבגרות? כי אם לא אצטרף, רוב הסיכויים שיהיה לי מאד מאד קשה שנה הבאה מכיוון שיהיה לי כמעט פי שתיים של חומר לעשות, וגם אשכח את מה שלמדתי כבר מתקופת החופש הארוכה.

יש לי עוד שאלה לרב. האם זה בסדר לשחק משחקי מחשב שהורדתי מלפני כן? אין למחשב גישה לאינטרנט בכלל. מחקתי

את כל הדפדפנים. יש חנות אפליקציות במחשב, שאפשר להוריד כל דבר; אבל אמי בטלה את הציפ במחשב שמתחבר לאינטרנט, רק אפשר להפעיל את זה עוד פעם אם מקישים סיסמה של האחראי על המחשב, אז אין אפשרות להתחבר לאינטרנט בכל דרך שהיא, אפילו אם היה אינטרנט. וביטלנו את האינטרנט בבית. אני רק רוצה לעשות את הדבר הנכון.

עוד שאלה, האם מותר למכור את הסמרטפונים שיש לנו, או שצריכים להתפטר מהם בדרך אחרת? תודה לכבוד הרב.

תשובה:

ראוי שתחשוב על תכלית חייך להיכן רצונך להגיע בעוה"ז ובעוה"ב, ולפ"ז לחפש מסגרת רוחנית המתאימה לשאיפותך, האמיתיות והכנות.

לפיכך אין להסתכל על שאלה פרטית זו כשאלה פרטית במצב זה, אלא על כל חייך ומיקומך במוסד הראוי עבורך.

בזה נעוץ הפתרון לשאלתך.

ראוי להתרחק כמה שיותר ממשחקים אלו, אולם יש לעשות זאת בשום שכל לפי מדרגתך בחכמה ובתבונה.

אין למכור מכשירים אלו אלא להשמידם.



סו

בענין מה שהגדולים בארה"ב התירו מדיה בכמה אופנים

שאלה:

א) קראתי את כל דברי הרב בנושא המדיה, וגם דיברתי קצת מהדברים לאחרים, והתגובה הוא שיש כאן הרבה אמת בדברי הרב אבל סו"ס הגדולים התירו הכלי הזה בכמה אופנים וא"כ אני שואל, מהי הסיבה לשתיקה של הגדולים בענין האינטרנט, שאינם מדברים על חומרת הדבר כמו שהרב מדבר על נושא זה?

ב) כנראה שהגדולים מתירים אינטרנט בכל מיני אופנים וא"כ איך שייך לנו להיות מחמירים יותר מהגדולים.

ג) וגם איך שייך לומר שהגדולים מנהיגים הדור לפי מדרגתם דא"כ נמצא שהם מוליכים את הדור לאבדון ח"ו.

ד) איך שייך שרוב הדור הבא ח"ו לא יהיו בגאולה או בעוה"ב ח"ו אם הם מחוברים לכלי הזה, והא יש לנו אבינו אב הרחמן שאינו מזניח את בניו וחפץ תמיד בהצלחתם, ואם אני מרגיש כן כלפי הבנים והנכדים שלי ק"ו וק"ו להרבש"ע שאוהב ומרחם על בניו ובנותיו הרבה והרבה יותר מבשר ואדם וא"כ איך שייך אפשרות זו שהדור ילך לאבדון לעולם רח"ל??

ה) אני לומד את כל שו"ת הרב בנושא המדיה ואני בוכה בצער ובדמעות על כל עתיד הדור ובפרט על עתיד הנכדים שלי, יש לי עצבות ולחיצות דם גבוה מזה, מה אני יכול לעשות להרגיע את עצמי.

ו) האם יש לי לפרסם את דברי הרב בנושא המדיה לכל הגדולים והרבנים כאן בחו"ל כדי לעורר על זה ולהציל את הדור?? איך אני יכול לישב בקרן זוית שלי ורק לבכות ולראות את כל חורבן הדור והאבדון רח"ל שיכול להיות לכל האנשים והקרובים והמשפחה שלי שאני מכיר???

תשובה:

א. כבר לפני כעשור הקים הגרי"ש אלישיב כאן בארץ ישראל, ועד רבנים לענייני טכנולוגיה, שקבעו מסמרות בענין זה. ונפגשתי עם כמה מהם, ואמרו לי שאישית מעולם לא בדקו כלי זה ואת סוגי הסינונים הלכה למעשה, אלא סומכים על נציג שמבין בענייני מחשבים שמסביר להם, ולפ"ז מקבלים החלטות הרות גורל. והם עצמם הביעו כאב על כך שכך מתנהל הדבר, ותולדתו מי ישורנו.

וכן חלק מן הרבנים, כגון בי"ד צדק בני ברק, פעל על מנת שאלו שכבר מחזיקים, יחזיקו דבר מסוגן יותר. אולם לאט לאט התהליך בחלקו הגדול הפוך, שאלו שהחזיקו כשר התחילו להחזיק מסוגן, וכדומה.

וחלק מן הרבנים נמצאים בספק גדול, כי איסור מוחלט פירושו, למוטט מקור פרנסה של רבים מבני התורה בפרט, וכלל החרדים בכלל. ולכך התירו רק לצורך פרנסה. וכן פרסמו המשווקים. אולם לאט לאט, הורידו פרסום זה, ונשאר רק פרסום ההכשר ללא תוספת לצורך פרנסה בלבד.

וחלק, לא מאמינים שהציבור ישמע ויקיים, ולכך מנסים לילך על חבל דק, מה להתיר ומה להעלים עין.

ב. כבר שמעתי לפני כעשרים שנה מהרב יחיאל יעקובזון, ששמע צוואה מהצדיק רבי יואל קלופט זצ"ל, שיבוא יום שרבנים יתירו דברים, וכל אדם יוצרך לברר בנפשו האם היתר זה ראוי, והדברים מבהילים! ובוודאי כוונתו בפרט על ענין זה!

ג. זו הנהגת היחוד, כמו שביאר הרמח"ל בהרחבה בדעת תבונות, וזו הנהגה נעלמת ונסתרת.

ד. זהו בירור אחרון, שכבר כתבו עליו רבותינו, החסד לאברהם ועוד, שח"ו אם לא יזכו יפלו רבים. ולוקט בהרחבה בענין זה בספר "הדור האחרון", מדברי רבותינו בענין זה.

ה. מחד להסיח דעת הרבה מענין זה, ומאיזך לדבוק באמונה, שאם כך הקב"ה עושה, הוא יודע יותר טוב מאתנו, וזוהי אמונה פשוטה ביותר.

1. ראוי לעסוק בזה לפי כוחות הנפש, ולא להיכנס מעבר לכוחות הנפש, כי התעסקות יתירה ברע ובפרישה ממנו יכול להפיל את הנפש מאוד.



סז

שימוש במדיה לצורך פרנסה, לימוד תורה, ועוד עניינים

שאלה:

שלום לכבוד הרב

לגבי מה שהרב אמר שרצון השם ית"ש שלא נשתמש באינטרנט ובמכשירים החכמים כלל, הייתי רוצה להבין יותר את גדר הדבר עד היכן הדברים מגיעים כדי שאוכל להיערך לכך בצורה הנכונה.

האם הכוונה רק לשימוש שיש בו משום קשר נפשי מחמת כמות ותדירות השימוש, והשימוש ברשתות חברתיות וכדומה, שיוצר קשר נפשי לדבר, או שאפילו שימושים פרקטיים ומדודים מאד בדבר.

לדוגמא, שימוש באינטרנט לצורך בירור כתובת ומספר טלפון, נתינת פקודות בחשבון הבנק, בירור מצב האשראי, השוואת מחירים ורכישה, שליחה וקבלה של מיילים, בירור זמני היום ולוח שנה.

ולדוגמא שימוש במכשיר חכם לצורך ניווט, צילום מסמכים, יומן, נגן MP3 לשיעורים, שעון מעורר, וכדומה.

עוד רציתי לשאול, לגבי מה שהרב אמר שלא להיכנס לאתרים גם של שיעורים, האם זה כולל רק כניסה קצרה לצורך הורדה של השיעורים לנגן, ואחר כך שמיעתם ללא חיבור לאינטרנט? ומה לגבי שיעורים שכבר הורדו, האם צריך למוחקם או שאפשר לשמוע אותם?

תודה רבה.

תשובה:

יש להבין שיש שני חלקים בדבר.

א. עצם החיבור: הוא חיבור לאבי אבות הטומאה. ולכך אפילו אם ינק משם אור תורה כל יניקתו דרך אבי אבות הטומאה.

ב. למה מתחבר: על דרך כלל כמעט אין אתר נקי ממש, הן טומאה עבה והן טומאה דקה.

ולא יתכן כלל וכלל למסור לכל יחיד שיחליט מה כן ומה לא. ודבר זה שנותנים לכל אחד להשתמש לפי צרכו היא העמדת סם המות עם פיתוי תדיר. ועל זה אנו מתפללים אל תביאנו לידי ניסיון. ואסור לו לאדם להכניס עצמו מעיקרא לניסיון זה. ואף לצורך פרנסה אין להשתמש בזה. כי סיבה של צורך פרנסה פרצה עוד ועוד השתמשויות ודבר זה החריב את הדור כולו.

ולכך יש להפקיע שימוש כלל וכלל במכשיר זה.

מה שכבר הורד ניתן לשימוש.

**סח**

**פרישה משימוש ב'מדיה' עבור בעיות קשב וריכוז במקום
הפסד כספי**

שאלה:

ראשית רציתי להודות לרב שליט"א על האור הנפלא שהרב מוריד בשיעורים, ורציתי לברר מספר ענינים.

א. שאלתי את הרב בקשר לאינטרנט המסונן, והרב אמר להוציא ולא להשתמש וגם לא על מנת לשמוע שיעורי תורה.

רציתי לשאול יש לי הרבה קשיים עם אחד הבנים, ולבן השני שלי שכיום הוא בן שתים עשרה יש בעיות של קשב וריכוז ו"היפרקטיביות", ולכן קשה לו מאד לשבת וללמוד. ואני ניסיתי לעזור לו בכל מיני אופנים אבל ללא הצלחה. מישהו לפני כחודשים ספר לי על אימון מוחי שנקרא "אטנגו", שהוא ראה עם זה הרבה הצלחה, וזה מסייע לקשב וריכוז, ובעיות זכרון, וזה הוכח כיעיל מאד ומוכר גם במוסדות החינוך, והתוצאות מדברות בעד עצמם, זה כולל מבחנים ואנשי מקצוע.

רכשתי את זה, ומדובר בתוכנה של אלפי שקלים, ואי אפשר לבטל את זה. הבעיה שחייבים אינטרנט כדי להשתמש בזה. כמובן שמדובר באינטרנט ברמת סינון מאד גבוהה. האם בדיעבד במצב הנתון יהיה אפשר להשתמש בזה, או גם במקרה הנוכחי על אף ההפסד הכספי ועל אף ההפסד הגדול יותר שאני לא רואה לו פתרון שזה הקושי הלמודי של הבן שיכול להשליך מאד על המצב הרוחני?

ב. לגבי הבית, במצב של היום הבנות לא יכולות ללכת לשעורי תורה, וללמוד ולהתחזק לבד על ידי קריאה זה לא כל כך פועל. האם במקרה הזה כדאי לתת להם לשמוע שעורי תורה שנמצאים באתר הידברות וכדומה כדי שיתחזקו, האם הם באופן יחסי בגדר של מטהר את הרחוקים?

ג. האם בתקופה הזו שאי אפשר לדעת מה יולד יום, וכן לא יודעים מה יהיה לגבי הבנקים, האם כדי להוציא את החסכונות של הילדים שנמצאים בבנקים?

תשובה:

א. ההפסד הכספי אינו שיקול כלל, מה הם כמה אלפי שקלים ביחס לטוהר הנשמה?

במקרה צורך רפואי שאין אפשרות כלל ראוי לחפש מקום חוץ לבית שיעשה הדבר.

וכן שהחיבור יהא אך ורק לדבר זה בפרטות, ותו לא, ללא שום הוראת היתר כלל.

- ב. בשום אופן אין להאיר הנפש ע"י אבי אבות הטומאה.
 ג. "ואני בתומי אלך כגמול עלי אמו". ראוי שלפחות חלק ילווה לזקוקים לכך.



סט

שאלות לגבי שימוש ב'מדיה' באופנים מסוימים

שאלה:

שלום, אני רוצה לשאול שאלה לרב.

א. לאחר שקראנו שהרב מתנגד בתוקף להשתמש באינטרנט, החלטנו להיפטר מהאינטרנט מביתנו ברוך השם.

עם זאת אנו רוצים לדעת מה לעשות בפועל על דברים טכניים שאנו זקוקים להם לאינטרנט.

ב. למשל ניירת ממשלתית, שאין דרך אחרת לעשות זאת.

ג. כמו כן, היבט נוסף שהייתי רוצה להבין. קניות מאוד קשות ומלחיצות עבורי. אין לי מנוחת הנפש כשאני הולך לקנות בחנויות. אני בדרך כלל קונה בגדים מאתר של שניים או שלושה, וזה נותן לי מנוחת הנפש.

ד. אם יש לי רק כמה אתרים ספציפיים פתוחים לשימוש מעשי, והשאר חסומים לחלוטין זה בסדר?

ה. או האם עלי לפתוח גישה אליו כשאני זקוק לו ואז לסגור אותו?

ו. או האם אין עיצה כדי להשתמש באינטרנט כראוי?

תודה רבה לך על כל האור שהרב מביא לחיינו!

תשובה:

א. בעת הצורך באופן שאין אפשרות אחרת או שעת הדחק ניתן להשתמש ע"י מקומות שהוכשרו לכך שנפתחו בשנים האחרונות. אולם יש לידע בבירור שאין בדברים אלו הסכמה כלל וכלל למקומות אלו שפעמים רבות בני אדם משתמשים בהם לא רק למוכרח ממש, ומקומות אלו רבים חללים הפילה.

ב. כנ"ל.

ג. כיוון שאיכא דרכא אחרינא (דרך אחרת) אין להשתמש. ויש לידע שכל פרישה מולידה אור גדול בנפש וחבל מאוד לברוח בידיים מהשגתו.

ד. זהו חור קטן לטומאה הכי גדולה שישנה מימות עולם. וכל חור יש בו סיכון שיתרחב. ואי אפשר למסור לכל אדם החלטה מתי ואיך להתחבר לכל ענין, כי זהו חורבן הדור.

ה. לא, כנ"ל.

ו. אין עיצה ואין תבונה נגד ה'. כיוון שכלי זה מתגלה בו אבי אבות הטומאה, עצם החיבור כבר מפיל את האדם.



ע

שימוש במדיה לניהול כספים, קושי עם בן שמנתקים
מהמדיה, קשר משפחתי דרך המדיה, גרר דברי התורה
שכבר למד דרך המדיה

שאלה:

קראנו והקשבנו לשיעורו של הרב בנושא "הקורונה". אנו מוכנים ומסוגלים לבטל את האינטרנט שלנו, אך יש לנו מספר שאלות.

א. עדיין יש לנו הלוואות מותרות בבנק שלנו בקנדה, והדרך היחידה לבצע תשלומים או לנהל כספים היא מקוונת. האם מדובר בדאגה לגיטימית, או שמא ייעלמו התחייבויות פיננסיות לפני שישלחו אחרינו את גובי החוב?

ב. כמו כן, יש לנו בן מתבגר המגיב בצורה רגשית ואגרסיבית מאוד לאזכור שאין לו אינטרנט. איך מתמודדים עם זה?

ג. כמו כן, כל בני משפחה שיש לנו חיים בחוץ לארץ. הם לא יהודים (התגייירו כמשפחה לאחר נישואים). האם זה הזמן לנתק קשרים איתם (שכן התקשורת היחידה שלנו היא באמצעות שליחת תמונות וסרטוני וידאו של הילדים והודעות ברשת)? או שזה הזמן להתאמץ יותר לשמור על קשר דרך טלפון? זה מאוד מרגש מבחינה רגשית לטלפן אליהם, מכיוון שכל שיחה מסתיימת איתם בבכי, ומתחננת שנעבור חזרה כדי שיוכלו לראות אותנו ואת הנכדים. אם יש צורך בטלפונים, אני מוכן לעשות זאת.

ד. כמו כן, אם כל התורה שנלמדה באינטרנט היא כמו סיעוד מהערב רב, מה מעמדנו? בעלי האזין לאלפי שעות של שיעורים מקוונים. האם הם חסרי ערך? אם כן, איך הוא מתמודד עם ההפסד? גם מבחינה רגשית וגם מבחינה רוחנית. אפילו התגייירו בגלל מידע ושיעורים אליהם הגענו ברשת! האם הכל נגוע?

תודה רבה לרב על הדרכתו.

תשובה:

- א. אין לדאוג. אם יהא עדיין צורך, ישנם מקומות לסדר עניינים אלו ללא החזקה של הדבר בביתו.
- ב. תפלה ודמעות, ולשוחח עמו בנעם. אולם לא להתפשר!
- ג. יש לעשות זאת דרך טלפון.
- ד. זה בשליטת הערב רב, ולכך יש שם טוב ורע. והוא "מטהר טמאים ומטמא טהורים". ועתה לאחר שקבלתם את טהרתו, עתה ח"ו יכול לשמש ביותר לטמא. ומכאן ואילך יש לפרוש ממנו כליל.



עא

התעמלות אונליין

שאלה:

אם אנו מלמדים תרגילים לנשים שומרות תורה ומצות, וכעת נוכל לעשות זאת באופן אונליין באינטרנט לנשים בלבד - האם עלינו להמשיך או לא להשתמש באינטרנט לסוג כזה של דברים בכלל?

תשובה:

בשום אופן אין להשתמש לצורך הנ"ל.



התמודדות עם בני המשפחה בענין המדיה

עב

התנתקות לבעלי תשובה מכל הרגלי המדיה

שאלה:

שלום הרב

אני ואשתי בעלי תשובה עם ילד בע"ה. לאחרונה התחלנו לחשוב איך אנחנו רוצים שהבית שלנו יראה. אנחנו בכיוון חרדי - ברסלב, ורוצים באמת לחיות כמו שיהודים צריכים לחיות ולעבוד את ה', עם דעת אמיתית של תורה ויראת שמים.

שמענו את הרב מדבר על התנתקות מוחלטת ושער הנ' וכו'.

גם אני וגם אשתי כשחזרנו בתשובה הקשבנו ו'השגנו' מידע בכל הדרך על ידי האינטרנט.

זה היה הכלי הרציני שעוזר לנו בדרך הזאת. בין אם זה בשמיעת הרצאות, ובין אם זה בלימוד וברכישת ספרים וכו'. לא היה לנו את מי לשאול וגם לא ממש הרגשנו שיש את מי לשאול.

כיום עדיין זה עוזר לנו להתעדכן, בין אם זה בשיעורים ובין אם במידע. היות ואנחנו לא מחוברים לאיזה קהילה או רב, אין לנו מישהו קרוב שמכיר אותנו ויכול ליעץ לנו באופן יום יומי, ולכן דווקא דרך המכשירים והמחשב אנחנו משיגים הרבה.

וכן בגלל שיש לנו גישה לכל הטכנולוגיה הזאת יש לנו גם אפשרות להפיץ תורה בכלים כאלה ואחרים, בין אם זה עזרה בהקמת אתרים, או בתכנות, ובין אם זה בהפצה ציבורית בכל מיני אתרים חברתיים.

רק שבין היתר ברור לנו שגם נכנס עם זה הרבה פסולת. בין אם זה חדשות וכדומה, ובין אם סתם בזבוז זמן והיסח הדעת.

לאחרונה כשהילד גדל והתחיל לדבר ומתחיל להבין, התחלנו לחשוב אם זה בכלל שייך שהוא יראה את אבא מסתיר ממנו מכשיר או יושב מול מחשב, וראינו בחוש שזה עוד יותר מסקרן אותו, והוא מתחיל לרצות גם. ולכן גם אם נעשה סינון והכל יהיה מאובטח לכאורה זה עדיין לא ימנע מהילד לרצות להימשך למסכים.

הבעיה שכל החיים שאנחנו רגילים אליהם תלויים בזה. בין אם זה המשפחה, העבודה, הגישה למידע, אם זה רבנים או שיעורים או חדשות וכו', "אפליקציה" ל"ג"י פי אס" ברכב, "אפליקציה" לחניה, העברת כספים בקלות וכו' וכו'.

אני יודע שבהלכה הרמב"ם אומר שבעל תשובה צריך להתנתק מכל מה שהכיר וכו'. זה מאד ברור לי שאחד הכלים שהכי הורסים את המהלך הזה זה החיבור הזה לאינטרנט ולמכשירים, כי הם תמיד משאירים אותך בעולם הזה עם הלכלוך והיסח הדעת וכל הלכלוך שהעולם מונח בו מונח אצל האדם בכיס. וממילא מאד קשה להתקדם ככה מכיון שתמיד צץ משהו "שן". פתאום אתה נזכר כמה היה 'כיף' לנגן מוסיקה אלקטרונית, וכמה 'נחמד' היה אם הייתי לומד לתכנת כדי להתפרנס יותר טוב, כי אתה רואה מודעות דרושים ו'מתעדכן' יותר לגבי מה מבוקש ומה לא וכו'.

האם הרב חושב שבעלי תשובה עם משפחות וחברים שלא חזרו בתשובה צריכים להתנתק מכל זה?

האם לדעתך זה מה שנדרש מאתנו בתקופה זאת?

תשובה:

כן!!! ישנם שני דרכים בכללות ולפ"ז בנידון זה.

א. דרך של הדרגה. בכל יום להתנתק מעט ועוד מעט, הדרגה מסודרת ובנויה.

ב. דרך של דילוג. הכל בבת אחת.

נצרך לבחון כל נפש איזה דרך ראויה עבורה.



עג

שימוש במדיה עבור ילד כסיכון רוחני

שאלה:

לכבוד הרב, שלום.

יש לנו ילד בן ... הוא שונא גמרא ולימוד, הוא לא הרגיש הצלחה עד כה, ועכשיו אין לו רצון להצליח.

הוא רוצה טלפון חכם. לצפות בסרטים, ולחיות חיים בלי עול! יש מחשב בבית עם אימייל בלי גישה -

מה עלינו לעשות? יש שתי בחורים מעליו שב"ה אוהבים ישיבה ולימוד. יש 2 בנים מתחתיו (והינוק) שגם מצליחים ב"ה. אנחנו לא רוצים לקנות לו טלפון חכם כמובן, לא רוצים סרטים, אבל שמענו דעות שונות לגבי איך לפעול. לא ברור לנו איפה לשים את הגבולות - יש הרבה מהלכים בעולם החינוך. האם הרב יכול להבהיר לנו את דרך האמת בס"ד או מאיפה לקחת את ההדרכה?

בהוקרה מרובה.

תשובה:

כל שמועיל עבורו הרבה ומזיק מעט יש לאפשר לו כפי גדרי תורה. אולם אם מזיק יותר ממעט לאחרים, אין לדחות נפש מפני נפש, וה' הטוב בעיניו יעשה. אין לקנות בשום אופן טלפון "חכם" פרוץ. תזכו לרוות רוב נחת דקדושה ברוחניות ובגשמיות.



עד

מה צריך לעשות כדי להשפיע על בני המשפחה

שאלה:

אם אני נזהר מאד מאינטרנט ואשתי לא מעונינת ואני מתפלל על זה ורוצה מאד שתפסיק ואין הדבר עולה בידי, ואני מפחד מאד אולי בעוונותי השם משאיר אותי בחוץ. יכול להיות שזה חלילה נכון? האם אזכה לגאולה למרות זאת? ואיך אעשה שגם אשתי תזכה לגאולה?

תשובה:

עשה כל יכולתך בנעם ותפלה. ואזי תזכה ולפחות נפשך הצלת.



עה

כיצד להשפיע שלא לראות סרטים באינטרנט

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

שלום וברכה.

בגלל נגיף הקורונה אשתי התחילה לצפות בסרטים באינטרנט והיא לא רואה שום דבר לא בסדר בצפייה בסרטים. האם הרב יכול בבקשה לייעץ לי כיצד לדון איתה, היא אומרת שאם היא הייתה מבינה את הבעיה בזה היא הייתה מפסיקה לצפות בסרטים מיד.

תשובה:

תנסו יחד לבדוק מה מורכב בראיה זו, ובחיבור בכלל למכשיר זה, ואיזה השפעה יש לזה על הנפש.

יש לחלק זאת לחלקים, ולהקיף את כל החלקים עד כמה שניתן. כדאי גם לקרוא ספרים שמספרים סיפורים על כאלו שירדו מאוד על ידי כלי זה.

**עו****שימוש טלפון חכם עבור בני המשפחה****שאלה:**

לכבוד הרב רצינו להודות לרב על ההדרכה בתקופה זו. בזמן שהחושך והבלבול מקיף אותנו, הן בשיחות והן בשו"ת ובשיעורים השבועיים, שנתן לנו אור גדול והשפיע שפע קדושה וזכינו לשמוח בגילוי שהתגלה. וברצוננו לשאול, יש לנו בת בגיל 17 והיא מחזיקה ברשותה מכשיר טלפון חכם... מה אנחנו צריכים לעשות במקרים שהיא רוצה לשתף אותנו במה שהיא רואה במכשיר, כמו מתכונים שהיא קבלה מאחותה הנשואה וכו', השאלה כיצד להגיב למקרים הללו. כי לצערנו הם מחוברים למדיה והם לא במצב שרוצים לשמוע לנו. השאלה מבוססת על מה שהרב כתב להתרחק כמה שיותר ממדיה.

תודה רבה.

תשובה:

תלוי במצב הנפשי של הבת.
אם תקבל זאת, ודאי ראוי לפרוש.

אם יצור נתק או סבל רב מאוד וכדו', נצרך שיקול דעת עדין מאד, מחד לשמור על הקשר והתא המשפחתי, ומאידיך לא להיות מושפע מכך באופן שיוריד אותנו רוחנית רח"ל.

ובכל מקרה ומקרה נצרך חכמת חיים רבה ותפלה איך לנהוג למעשה.

צורת ההשפעה על אחרים להתנתק מהמדיה



עז

מה לומר לרב שיש לו מכשיר חכם

שאלה:

אם יש לי רב וגם ראש ישיבה שיש להם מכשיר חכם, האם יש מקום להגיד להם מוסר על כך ולעורר אותם שהם אינם רואים איך שהם נופלים לפח של היצה"ר. ואם יש מקום להגיד להם מוסר על כך, האם יש לאמר זאת ברכות ובאופן מכובד, או לצעוק עליהם במחאה.

תשובה:

יש להיכנס עמו בדברים באופן של בירור, שבא לדון כתלמיד לפני רבו ולהציע את הצדדים ולשמוע מה דעת הרב בזה, ומתוך כך להכניס כל מה שיודע בנושא באופן של דרך ארץ וכבוד.



עח

איך להשפיע על אחרים להפריש עצמם

שאלה:

א) א' שואל אותי אם אני יכול לעזור לאנשים בפרויקט שנבנה על אינטרנט וגם נלמד ע"י אינטרנט. אמרתי לו שאיני רוצה לעשות את הנ"ל מחמת שאני לא רוצה להרגיש קשר רגשי לדבר כזה שיש בו שייכות עם אינטרנט. הקשר שיש לי עם ה' הוא הרבה יותר עמוק מכל מה שאני חווה בעבר בהאינטרנט. ברצוני להרביץ קדושה לאחרים ולא סתם לדבר לאחרים לעזוב האינטרנט, ואני חושב שע"י זה יהיה קל יותר לבנ"א לפרוש מהאינטרנט. ממה שאני חווה עם עצמי, הדבר שעזר לי הוא, שאני מכיר איך שאהבת ה' שלי שולט על צערי, ואיך שהקב"ה הוא עשה את הכל. כשאני מדבר עם אחרים על החיים שלי כדי להשפיע עליהם, אני אומרת להם שאנחנו אינם כאן כדי להרגיש את קיומינו, ועל כן אנחנו צריכים להיות אמיתיים עם עצמנו ולברר את שאר ההתקשרויות שלנו ומתי הם נתהוו, ועל איך שבטחוננו בה' ואהבת ה' שלנו היה מתכסה ע"י החושך שהיה בחיינו. כשאנשים שומעים זאת, הם מוצאים דברים אלו קשה עליהם, והם מרגישים שכל זה מכניס "שליליות" בחייהם, ושאינן להם הכוחות הנפש לסבול דברים הנ"ל.

ב) התייגתי הרבה לראות הנ"ל כאפשרות וזכות להכיר את ה' ולאהוב אותו, וכמו שהרב מלמד אותנו. אבל כשהדבר בא לידי ביטוי ביחס לשתף אחרים במה שאני חווה, אני חושב שאני צריך למצוא דרך קלה איך להשפיע המושגים הנ"ל על אחרים. האם יתכן שכל האימון שלנו צריך להיות רק מרוכז על עשיית רצון ה', וע"י זה אנו מקווים באמת לגאולה, וכיון שכן, האם יש לנו להכיר איפה אנחנו נמצאים ועל איך שאהבת ה' ויראת ה' שלנו מסובך עם דברים אחרים שאינם הקב"ה, ומתוך הכרה זו, עלינו לצעוק משם, לא כדי להרגיש את קיומינו אלא כדי להשפיע אהבת ה' שיש לנו בעצם, שנשארת לעולם בטהרתה, שנתחלף בחיינו לאהבות אחרות ברצוא ושוב.

תשובה:

א. לדבר אליהם בהדרגה לפי מדרגתם!
 ב. העיקר לכוון להרגיש את נוכחות ה', ולעשות את רצונו, כל אחד ואחד לפי מדרגתו ולפי הצורה המתאימה לנפשו.
 אין דרך אחת שמתאימה לכולם, על כל אחד ואחד לחפש את הדרך המתאימה לו בפרטות.

**עט****לשכנע אנשים להתנתק מהמדיה****שאלה:**

הותקפתי בהאשמות שאני כופה דעתי על אחרים, המתירים להשתמש בזום על ידי רבנים רבים.
 לי נראה כאילו הקב"ה רוצה להביא את הגאולה ואנחנו לא ערים, מנחמים זה את זה, ולא רוצים למצוא את עץ החיים.
 איך אוכל לענות להאשמות שאני כופה את רצוני או שזה קשה מדי לאנשים הזקוקים זה לזה?

תשובה:

בנועם בחן ובענוה.



פ

כיצד ניתן להמתיק את הדינים שעל המשתמש באינטרנט

שאלה:

שאלות אלו באים מאחד משומעי השיעור במוצש"ק (על דברי הרב בנושא הכנה לגאולה ע"י ניתוק מאינטרנט וע"י אמונה פשוטה ותמימות). הוא מבין למה האינטרנט הוא סתירה לקרבת ה' אמנם יש לו כמה קושיות בדברי הרב, אם אפשר להרב להאיר עינינו בזה.

א) הרב אמר שח"ו אלו שאינם מנתקים את הקשר להם לאינטרנט קודם הגאולה, לא יזכו לעוה"ב. אמנם לכאורה יש צדיקים בכל דור שממתיקים הדינים על הדור וא"כ למה יש לנו לדאוג על זה הלא לעולם יש המתקת דינים ע"י הצדיקים האמיתיים שבכל דור?

ב) הרב אמר לאחרונה שקודם שמתפללים שאחרים יזכו לגאולה, תחילה יש לנו את העבודה להסיר החיבור למדיה ורק אח"כ יכולים להתפלל על אחרים, דאם לאו אנו כטובל במקוה ושרץ בידו. אמנם מתוך דברי רבי נחמן מברסלב משמע שכל אדם יכול להמתיק כל הדינים עליו אם מגלים ה"נקודה טובה" שלו, ע"י תפילה להרבש"ע שיש בי נקודה טובה ועל כן אני ראוי לרחמי ה' מחמת הנקודה הטובה שיש לי. וכמו כן האדם יכול להתפלל להזולת ולהמתיק כל הדינים עליו ע"י שמזכיר להרבש"ע את הנקודה הטובה שיש באותו אדם, ושעל כן אותו אדם ראוי לרחמי ה' ושיתהפך כל דינו לטובה. וא"כ למה אמר הרב שאין להתפלל על הזולת אם הזולת כבר מחובר לאינטרנט, וכן אין להתפלל על הזולת אם המתפלל עדיין משתמש באינטרנט. הרי יכול להמתיק כל הדינים ע"י התבוננות בנקודה הטובה של הזולת ולהזכיר זאת בתפילה להקב"ה, ועי"ז כל א' יכול להמתיק הדינים שעל כל אדם, ואז עי"ז אנו יכולים לזכות את כל ישראל לגאולה ולעוה"ב.

תשובה:

א. מיתוק הדין הוא שיגרום שעל ידי זה יתנתק אותו האדם. אולם אם אינו מתנתק, מתנגד לקבל המיתוק.

ב. "נקודה" טובה, סוד ניצוצות. הגאולה השלמה אינה בסוד "ניצוץ" אלא בסוד "אור", "אור חדש על ציון תאיר", והניצוץ הוא כמ"ש חז"ל במשל של פשתן שניצוץ אחד שורף את כל הפשתן ומכלה הרע. אולם נצרך גילוי של האור עצמו שממנו יוצא הניצוץ. כי הגאולה אינו במדרגת "ניצוץ" אלא במדרגת "אור".



אחריתו של האינטרנט

פא

סופה של המדיה

שאלה:

מה יהיה עם המדיה, האם האנשים ינתקו אותה?

תשובה:

זהו הדבר האחרון שהם ינתקו, מזה הם חיים, את זה הם לא ינתקו, הקב"ה ינתק את זה, לא הם.



פב

האינטרנט אחרי ביאת משיח

שאלה:

שלום כבוד הרב, מוריניו ורבינו

הבנו לפי דברי הרב שהאינטרנט הוא כלי מעורב טוב ורע ובלתי ניתן לברר אותו בימינו ולכן יש להימנע ממנו מכל וכל. השאלה היא האם משיח צדקיניו יברר אותו והוא יהפוך לכלי של קדושה ואחדות דקדושה או שדינו להתבטל מהעולם?

תודה רבה ובשורות טובות.

תשובה:

בימות משיח לא יהא צורך בכלי זה, כי אורו יזרח מסוף העולם ועד סופו, ומכח כך ידעו כולם כל הנצרך להם בבחינת מש"כ "ידעו אותי מקטנם ועד גודלם".

וכמ"ש בימי שלמה שכסף וזהב לא נחשב למאומה, כן כלי זה יאבד כל חשיבותו.



אורו של משיח שמתגלה ע"י הניתוק מהאינטרנט

פג

חיבור לאורו של משיח

שאלה:

ראיתי שהרב כותב שמאיר עכשיו אורו של משיח ביותר. בעוונותי הרבים אינני זוכה להרגיש זאת, ואני רוצה מאד לזכות להרגיש זאת, ומפחד להישאר חלילה בחוץ. האם זה נכון להגיד שאם אני מתגבר לא לגלוש באינטרנט כדי שיתגלה אורו של משיח יותר בעולם וכן מקיים מצוות ותורה על זה הכוונה, עי"כ אזכה לאורו של משיח?

תשובה:

כן, באופן של מקיף.



פד

ההתנתקות מהאינטרנט מביא לאור גדול

שאלה:

יש לי שאלה לרב לגבי חיבור לאינטרנט.

אין לי פייסבוק או טוויטר או קישור "לינק-אד". אני לא אוהבת מדיה חברתית. אין שום דבר מועיל או מרומם בכלל במדיה החברתית. אני כן משתמשת ב- "סיגנל" וב- "ווטס אפ" לצורך העברת הודעות

ותקשורת עם חברות ברחבי העולם (אני גרה בטקסס) כמו כן, יש לי אובדן שמיעה עמוק ואיני יכולה להשתמש בטלפון אז אני מסתמכת על הודעות כתובות (כיתוב טלפון, הודעות ודואר אלקטרוני) כדי לתקשר עם חברות ובני משפחה וללמוד.

בעלי משתמש בפייסבוק, אבל כשאני מזכירה לו את זה הוא אומר שהוא משתמש בזה כדי להקשיב לשיעורים, שאני יודעת שזה נכון. לפעמים הוא מדפדף בין כמה מהפרסומים של משפחתו וחבריו בישראל. אבל אני חושבת שזה לא לעתים קרובות. הוא מקדיש את כל זמנו בתפילה ובעבודה. אני משתמשת באינטרנט באתרים יהודיים רבים.

האם זה לא שימוש טוב בכלי זה, כל עוד לא נשוטט לאתרים החילוניים? כמה אתרים חילוניים, הכוללים אתרי בריאות, שיעורי בית ובישול, הועילו לי מאוד.

הייתי רוצה לדעת את דעתו של הרב בבקשה.

תודה רבה.

תשובה:

כדאי מאוד מאוד מאוד, להתחבר רק לדואר אלקטרוני, ולקבל דרכו את כל החומר הנצרך.

בחיצוניות נראה שתפסידו מידע חשוב, אולם בפנימיות תקבלו אור גדול, אורו יתברך שמו, אור שהוא תאות כל הנשמות להתחבר אליו.



פה

הזכיה לאורו של משיח תלוי בהתנתקות מהאינטרנט

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

בשיעור שנתתי במוצ"ש מתוך דברי הרב על עבודתנו קודם הגאולה, אמרתי תשובה מהרב על השאלה אם מי שעדיין מחובר לאינטרנט קודם משיח יזכה לעולם הבא, שהרב אמר שאם האדם עדיין מחובר נפשית לאינטרנט אז הוא לא יזכה לעולם הבא, וגם אמרתי את התשובה מהרב שהנשמות שאינם זוכים לעולם הבא מחמת שלא יצאו משער הנ' דטומאה הם נעשים אפר תחת רגלי הצדיקים, (והוספתי על אף שאינם כלים לגמרי מ"מ זהו מצב מאד מושפל לנשמה להיות אפר תחת צדיקים במקום שאחרים יזכו לקבל את שכרם בעוה"ב). ואחר השיעור א' מהשומעים

שאל אותי:

א) איך אפשר לומר דברים אלו שהם ממש מדת הדין, הלא יש צדיקים בכל דור שעושים תיקונים לכל הדור ומתפללים שכל א' בישראל יזכה לגאולה, וזה בא מהרחמים והאהבת ישראל שיש לצדיקים לכל א' מישראל, אולם דברי הרב הם נוטים יותר למדת הדין, ולמה הרב מבין את העתיד של רוב נשמות ישראל (שמסתמא רוב לא יזכו ח"ו לצאת מחיבורים לאינטרנט ומדיה וא"כ נמצא שרוב נשמות ישראל לא יזכו לעולם הבא ח"ו!) עם מבט של מדת הדין (ויש להוסיף מה שהרב אמר לאחרונה שעדיין יש חשש רב שיהיה ח"ו עוד שואה בעולם, ולפי"ז ג"כ יש להקשות קושיא הנ"ל). ואמרתי לו שהרב אמר דברים אלו ממבט פנימי שאנו לא רואים את העולם ממנו. אמנם התשובה הזו לא התקבלה אצלו והוא אמר לי שיש הרבה מבטים על המצב ועל עתידנו, ושיש כ"ד בתי דין בשמים וההלכה הוא רק כאחד מהן שהוא המבט האמיתי, וא"כ למה הרב בא עם מדת הדין עלינו ולא ממבט של רחמים.

ב) גם הנ"ל שאל אותי, למה לפי דברי הרב העבודה המרכזית עכשיו הוא לסלק עצמנו מטומאת שער הנו"ן דטומאה שהוא האינטרנט

והמדיה, ולמה לא אמר הרב שעיקר עבודתנו עכשיו הוא להתפלל שכל א' בישראל יזכה לגאולה.

ג) הזכרתי בשיעור את דברי הרב שיש ב' דרכים לגאולה, אם במדת הדין אז כדברי החסד לאברהם יהי' רק 7000 נפשות ישראל בגאולה ואם הגאולה תבוא במדת הרחמים אז כולנו נזכה ע"י אתערותא דלעילא. וא"כ השאלה היא, האם למעשה יש לחשוש שהגאולה תבוא במדת הדין ח"ו וכדברי החסד לאברהם? ואם יש לחשוש, א"כ למה הרב אמר בתשובה אחרת שהפחד מהגאולה צריך להיות רק פחד דקדושה באיזון עם חשק לעשות רצון ה', ושהפחד הזה לא יגרום לנו לחיות בדאגה מה יהי', הרי לפי דברי הרב שייך שהגאולה יבא במדת הדין ח"ו ואז יש הרבה ממה לפחד!!

ד) השבתי על השאלות הנ"ל ע"פ דברי הרב בס' בלבבי (ח"ה ובעוד ספרי הרב) שנקודת הלשמה שבאדם יזכה לגאולה, אבל החלקי שלא לשמה יהיו לאבדון, והסברתי שחלק הלשמה של כל אחד הוא החלק אלוק ממעל בכל אחד שהוא היחידה בתוך כל אחד, וחלק זה הוא האדם אמיתי באמת וחלק זה אינו מתכלה לעולם ואפי' אלו שלא יזכו לעולם הבא, זהו רק ברובדים החיצוניים של הנפש שמתכלים, אבל החלק הפנימי שלנו שהוא היחידה בלתי מתכלה, וא"כ כולנו זוכים לעולם הבא מצד היחידה שלנו, וא"כ כל עבודתנו של תשובה ומסירות נפש היינו רק על הרובדים החיצוניים של הנפש שלנו, ואז עי"ז גם החלקים החיצוניים של הנפש שלנו יכולים להגיע לעוה"ב, אבל עכ"פ יש בכל א' מאיתנו את נקודת היחידה שהוא דבר בלתי מתכלה לעולם וחלק זה תמיד נשאר בעוה"ב, וכל החסר וכל האבדון הוא רק על נרנ"ח שלנו אבל לא על החלק היחידה שלנו. וא"כ לכל א' יש תקוה מצד היחידה שלו שהוא לעולם נשאר לעתיד, ויש לנו את הזכות לעשות תשובה ולמסור נפשנו ולצאת מטומאת שער הנ' כדי ששאר חלקי הנפש שלנו (נרנ"ח) שלנו גם יזכו להיות בעוה"ב, אבל אפי' אם ח"ו א' לא יזכה בפועל לתקן את רובדי הנפש ולהעלות אותם כראוי, מ"מ חלק היחידה של כל א' שהוא הוא האדם באמת, יחי' לעולם לנצח, וא"כ על אף שיש לנו עבודה מ"מ אין לנו להתייאש ולפחד על אפשרות של אבדון לעולם

ח"ו, ואדרבה, כל ישראל יש להם חלק לעוה"ב, וזהו היחידה של כל א'. האם הבנתי נכון?
תודה רבה להרב עד אין סוף.

תשובה:

א. מי שמחובר להנ"ל סותר לאור משיח. אם יזכה בזכות כל שהיא כגון מידת הרחמים, או בזכות הצדיק, יתנתק קודם ביאת משיח מהנ"ל, אולם עם הנ"ל אי אפשר לקבל "אור" משיח, כי זהו תרתי דסתרי בעצם.
יש כ"ד בתי דינים, וכולם אמת. שורש כ"ד בתי דינים בשם "אדנ"י", א-דין, שיש בו כ"ד צירופים, כנודע, וכל ב"ד לפי צירוף אחד מן הכ"ד.
אולם אור משיח למעלה מבתי דינים אלו, ואינו שייך להנ"ל כלל.
ב. יש עבודה מעשית ויש תפלה. תחילה יש לעשות מה שמוטל עלינו, ואח"כ להתפלל. ואם לאו הוי כטובל ושרץ בידו. אחר שהאדם התנתק מהנ"ל או נלחם להתנתק, יתפלל על כל ישראל. אולם לא יאחוז בטומאה ויתפלל.
ג. צריך לעשות מה שבכוחו, ולבטוח בה'.
ד. כן.



פו

שער הגו"ן דקדושה

שאלה:

א) באופן כללי מה הם הדרכים למעשה שהאדם יכול להתחבר לשער הגו"ן דקדושה, והאם יש להגיע לזה או שיכול לקפוץ לזה?

ב) מאידך אמר הרב שהאופן להתחבר לשער הנו"ן דקדושה הוא ע"י לשמה בפרט תורה לשמה, ומאידך הרב אמר שהחיבור לשער הנו"ן דקדושה נעשה ע"י לימוד במסירות נפש, ובמקום אחרת הרב אמר שזה נעשה ע"י לימוד באופן התבוננות בדבר והיפוכו. האם נצרך את כל חלקים הנ"ל או שא' מהן מספיק?

ג) האם יכולים להגיע למדרגה ממש של שער הנו"ן או רק להארה שבה?

ד) אם א' מגיע לשער הנו"ן דקדושה (או עצם המדרגה או הארה או ניצוץ שבו) האם יכולים לחיות אח"כ באותה מדרגה של שער הנו"ן דקדושה באופן כללי בכל החיים שלו, או רק לעיתים?

ה) שאלת השאלות: מהו האופן לפשוטי העם שאינם בני תורה העם ולנשים, שאין להם את אור התורה, וא"כ אינם יכולים לגלות תורה לשמה או תורה במסירות נפש או לימוד התורה באופן אחדותי, איך הם יכולים לגלות את השער הנו"ן דקדושה בקרבם כדי למלאות החלל הפנימי שבהם שהוא הוא היה הגורם למלאות הריקנות שבהם ע"י האינטרנט ומכשיר חכם? (דבנ"א כאלו אינם רוצים להישמע לכך שהם צריכים לפרוש מהאינטרנט, כיון שהם חושבים שזהו כל התענוג שלהם בחיים ואם לוקחים דבר זה מהם אז הם ירגישו שאין להם תענוג בחיים והם מפחדים מצורת חיים שאין בו תענוג תמידי להם).

תשובה:

א. מבואר בתשובה בענין דור שכולו חייב, אות ז'. ובנוסף לכך מה שהבאת בשאלתך אות ב'.

ב. כל חלק מחבר לבחינה אחת בשער הנו"ן. ועל כל אחד לברר את עיקר חלקו איך להתחבר.

ג. ברצוא לשער הנו"ן ממש, בשוב להארה.

ד. כנ"ל, ברצוא כן, בשוב יש עליות וירידות.

ה. כנ"ל, פשיטות, תמימות, דבקות באין עוד מלבדו.



הקנין הרוחני של האדם ע"י ההתנתקות מהאינטרנט

פז

הדרך לזכות לגאולה

שאלה:

(א) ראיתי בשם הבשע"ט ועוד שפעלו ע"י ייחודים ותפילות שהגאולה יבוא ברחמים ולא בהריגות, וגם שכל א' יזכה לגאולה. א"כ למה אמר הרב שיש שני אפשרויות באופן הגאולה (או באופן של דין וכדברי החסד לאברהם, או באופן של רחמים) וגם למה אמר הרב שרק אלו שיזכו לנתק עצמם מהמדיה והאינטרנט יזכו לגאולה, לאור דברי הבעש"ט הנ"ל (ראיתי את דברי הבעש"ט האלו בספר "ים החכמה" של ר' מורגנשטרן שליט"א).

(ב) מלבד ניתוק ממדיה ואינטרנט שהוא שער הנו"ן דטומאה, האם יש עוד דברים שהאדם צריך כדי להיות ראוי לגאולה?

(ג) העבודה האחרונה של כלל ישראל בסוף הגלות הוא לנתק עצמם ממדיה וכל הקשור עם הזה, האם זה במקביל למשיח בן יוסף (מסירות נפש) או משיח בן דוד (תמימות וביטול וענוה) או משה (התכללות התרי משיחין) או קולו של אליהו (התשובה קודם הגאולה לבשר את הגאולה?)

בתודה רבה להרב.

תשובה:

א. כאשר נתארך הגלות וירד שער נו"ן דנו"ן דטומאה לעולם נצרך מיתוק נוסף.

ב. "בקשו צדק בקשו ענוה אולי תנצלו ביום חרון אף ה'" הניתוק הוא משורש דשורש דרע, ונצרך "ציפית לישועה", והתדבקות במהות אור הגאולה, שהוא עיקר ההכנה לגאולה, מלבד קיום המצוות, שהוא נצרך לעולם, אף לגלות.

ג. שאלה יפה מאוד. המדיה הוא "כללות" הכל, ולכך זה מקביל לכולם יחד. ובשורש הדק, למשיח בן דוד, שהוא "הויה" של נברא, ובדקות הממוצע בין בורא לנברא.



פח

**השכר לאלו שעזבו את החיבור למדיה,
ולאלו שלא היה להם כלל חיבור**

שאלה:

לכבוד הרב שליט"א

א) אני שומע וגם אני מכיר אישית אנשים שהיה להם מכשיר חכם ברשותם והתנתקו ממנו. (או משום ששמעו להתעוררות באסיפות שהיו כאן באמריקא בשנים האחרונות על עניני הסכנות שבטכנולוגיה, או משום שהתעוררו מאחרים שעזבו לגמרי את ה"מכשיר החכם" שלהם, או משום שהחליטו בעצמם לעשות כן משום שהיו רואים את הירידות שהיה להם על ידו), האם ניתן לומר על בני אדם אלו שכבר יצאו משער הנו"ן דטומאה של המדיה הטמאה, ובפרט אם לאחר כן לא היה להם עוד שום שייכות כלל למדיה ואינטרנט?

ב) והשאלה גם על אלה שעזבו את המכשיר שלהם אבל עדיין הם משתמשים באינטרנט בביתם, שאע"פ שהם מחוברים לשער הנו"ן דטומאה בביתם, אבל מ"מ יצאו מכל החיבור לטומאה שהיה להן ע"י המכשיר החכם שלהן? וכן להיפוך, אותם שהסירו את האינטרנט מביתם אבל עדיין יש להם מכשיר חכם עם סינון (ויש שלא מכניסים את המכשיר חכם לביתם ומשאירים אותו במכונת שלהם), האם באופן מסוים כבר יצאו משער הנו"ן דטומאה של האינטרנט?

ג) ולכאורה יש שכר גדול שאין לשער ואין לתאר, לאלו שעזבו לגמרי את האינטרנט והמכשיר החכם וכל החיבור למדיה, וכמו שאמרו

חז"ל שבמקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים עומדים, ומשום שהקב"ה נותן שכר לכל אדם לפום צערא אגרא דיליה. וא"כ מה עם כל אלו שברוך השם אין להם שום אינטרנט או מכשיר חכם, כגון המשפחות של הבני תורה האמיתיים - איך אנחנו יכולים להגיע לאותו שכר הגדול שיש לאלו שעזבו את החיבור שלהם להמדיה? ע"י הרצון להסכים על כך ובהתבוננות שאשרינו מה טוב חלקינו ואשרי גורלנו?

תשובה:

ישנה יציאה גמורה וישנה יציאה בבחינת אין ולא ורפיא בידיה. ומדת אין ולא, היחסיות בין האין והלאו תלויה כמובן במידת אחיזתו בדבר. השכר הוא אור הגנוז, ואפשר להשיג הן ע"י פרישות מנו"ן שערי טומאה, והן ע"י חיבור עצמי במסירות נפש אליו ית"ש ואל תורתו.



ברכות וחיוזקים למתנתקים מהמדיה

פט

ברכה למי שעזב את החיבור למדיה

שאלה:

רק רציתי להודות לרב. פשוט ביטלנו את האינטרנט שלנו ואנחנו הולכים לעבור לטלפונים כשרים רגילים בהקדם האפשרי.

הייתי מאוד רוצה את הברכה של הרב, שבעלי ובני יגדלו באהבת תורה ודביקות להשם יתברך, ושבנותיי ואני נשמח להיות צנועות ושיהיה לי דביקות להשם, ושכולנו נעבור בקלות ובמהירות להיות מסוגלים לא לתקשר, ללמוד או לקנות באינטרנט. גם שתהיה לכולנו הערכה והבנה אמיתית של השבת, שיהיו לנו חברים טובים ובריאים, שתהיה לנו פרנסה טובה וכשרה כדי שבעלי יוכל ללמוד בכלל, שנלמד לדבר עברית שוטפת, שכולנו צריכים לזכות בתשובה שלימה, ואחרון חביב שכולנו נהיה בריאים פיזית, והילדים צריכים להתפתח ולצמוח כמו שצריך ולא יחסר להם שום דבר מתאים להתפתחות.

תשובה:

ברכה מעומק הלב !!!



צ

ניתקתי את הסמארטפון

שאלה:

לכבוד הרב

אחרי שקראתי את התשובות של הרב ב"מדיה", רציתי רק להודיע לרב שהיום זכיתי לנתק את הסמארטפון שלי. וכן היה לי טאבלט ישן שהיה שלי והשלכתי אותו באגם (בליקווד) כדי להרוס את העבודה זרה מתוך מחשבת תשובה לכלל הדור, אולי זה יפחית את העונשים של מה שצריך לקרות כדי שהמשיח יוכל לבוא.

תשובה:

אשריך!

אשריך!

אשריך!



צא

ברכה למתנתק מהמדיה

שאלה:

נוספתי זה עתה לקבוצה של ווטסאפ (WhatsApp) של חמישה עשר תלמידי תיכון שמחקו את כל המדיות החברתיות לקראת מתן תורה.

אם הרב יכול לתת ברכה כתובה לבני נוער בדור הזה שגדלו עם מדיה וטכנולוגיה, אבל בוחרים להתרחק לאט, כדי שהם יתקרבו להשם יתברך.

תשובה:

ברכה מעומק הלב שיזכו להתנתק מכל טומאת המדיה ולהתחבר לשורש
כל הקדושה, קב"ה ואורייתא בשלמות!!!
חזקו חזקו חזקו!!!
ה' עמכם ושמח בכם ואוהבכם אהבה אין סופית!



והי לעולם

נספח

מאמר
חורבן הבית
בדורנו

מאמר

"חורבן הבית בדורנו"

לשון חז"ל: "כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו" (ירושלמי יומא פ"א ה"א). כוונת הדברים: היה זמן שבית המקדש היה בבנינו, וזמן אחר שהוא בחורבנו, ובכל שנה שלא נבנה הבית, הרי שאין שנה זו כשנה שקדמה לה, אלא החורבן מתווסף. בכל שנה ושנה יש עוד חורבן ועוד חורבן.

כשבית המקדש נחרב והוצתה אש בציון, המראה הזה נגלה לעיני כל בני האדם שחיו אז, מהגדול שבגדולים עד השפל שבשפלים, כולם ראו את האש שהוצתה בציון. אבל גם בזמן שנחרב בית המקדש, לכל אחד היתה מדרגה אחרת של גילוי בית המקדש, ולכן הבנת החורבן לא היתה שווה אצל כולם. מדרגות בני האדם אינן שוות, וגם בזמן בית המקדש, האבלות לא היתה שווה אצל כולם.

גם ב"נחרב בימיו" בעולם שבו אנו חיים ישנן מדרגות, כמה האדם תופס, מכיר וחש את מציאות החורבן של ימיו.

עומק החורבן בימינו

התבוננות זו על ה"נחרב בימיו" שבדור דידן, היא מתוך הכרת הדור שבו אנו חיים, והכרת המציאות בשנה זו שהקב"ה מחיה אותנו [ה'תשע"ז]. הדברים שיאמרו, יאמרו מהמקום של הפשיטות, מהמקום של הכרת המציאות, ולא בדרך ההפלגה אלא בדרך הדקדוק.

ה"נחרב בימיו" שישנו בגילוי בדור שלנו, יש לו פנים רבות מאוד, אבל צריך להבין את היסוד ולאחר מכן את הענפים.

עומק החורבן שקיים בימינו הוא, שכח הקדושה, עשיית רצון הבורא באמת, גדרי הדין, רגשי אמת, חיים פנימיים - הם באופן כמעט נעלם.

מציאות הטומאה שירדה לעולם - היא היא מעמקי מציאות החורבן. חורבן הבית הוא גדר של הסתלקות אור השכינה, וכאשר האור מסתלק, כח הטומאה

מתגבר ושולט - עד שבסוף ימי הגלות הוא שולט בלי מיצרים. מכאן נובעת המציאות, שכל גדרי התורה אינם נראים בעיני האדם כחומה בצורה. הטומאה שחלה, גורמת לכך שכל גדר של דין וכל גדר של שמירת הכנסת ישראל שהיה במשך כל הדורות כולם - אפשר להשיג אותו, אפשר להזיז אותו.

במעמקי הנפשות חלה טומאה, חלה קרירות, הגורמת לכך שגדרי התורה כבר לא מתקיימים אצל האדם באותו תוקף שהיה קודם לכן. ניתן להשיג כל דבר, להזיזו ממקומו. כמובן, אלו שהם פורקי עול - פורקים להדיא את הדבר, אבל גם אצל מי שאינו פורק עול, לאט לאט הכל זז.

מי שהוא בר דעת, מבין שכל מציאות צורת היהדות שאנו רואים כיום - אם חס ושלום לא יבנה בית המקדש, זו רק שאלה של זמן עד שצורה זו תזוז ממקומה. כל נקודה זזה, שום דבר לא עומד על עומדו. התפיסה הפנימית הולכת ונעשית נעלמת יותר, ואז מה שנשאר אלו הם הגדרים החיצוניים, בלי התבערה הפנימית של חיי אמת וחיי קדושה, עשיית רצון הבורא באמת.

ההתגלות בפועל של הדברים היא, שאין דבר שמגביל ושומר את מציאות הקיום של קומת הקדושה.

התבוננות בעולם המעשה

כשבאים להתבונן יותר בעולם המעשה, על זה יש את עומק הבכי, "עיני עיני יורדה מים כי רחק ממני מנחם" - (איכה א, טז) שמבקש אמת לראות את נקודת הגאולה.

צריך להבין, כל עולם של קדושה מתקיים באופן שיש לו את המחיצות שלו ואת הגדרים שלו, וכשנפרצו כמעט כל המחיצות כולן, בעצם הכל נעשה פתוח, פרוץ לכל רוח.

כל בר דעת שזוכר מה היה עשר ועשרים שנה קודם, יודע, שאם היו שואלים אותו אז האם יתכן שהמציאות תהיה כפי שהיא היום? - הוא היה יכול כביכול להישבע בנקיטת חפץ שלא תתכן מציאות כזאת שכך ייראו בני תורה, אבל זאת המציאות.

ניתן כמה דוגמאות מעולם המעשה. על אף שהדיבור בעולם המעשה מוציא את האדם מחוץ לעולם הפנימי, אבל זהו עומק הגלות.

כולנו זוכרים משנים קדמוניות, כאשר אדם רצה לשמוע שיעור תורה, היה לו טייפ עם קלטת של דברי תורה, וכך היה שומע. מאז העולם הרי זו הרבה מאוד, ולא נפקא מינה עכשיו מה היה כל התהליך, אבל נתייחס לנקודה האחרונה - בואו נבין היכן העולם נמצא כיום.

למשל: בתחילת הדרך, ההשתמשות ב'מדיה' החדשה היתה לקירוב רחוקים, פתחו כל מיני 'רשתות' ו'אתרים' לצורך קירוב רחוקים, אבל כל בר דעת מבין שלא היה בזה קירוב רחוקים אלא מעט - זה היה ריחוק קרובים, עד היכן שזה נמצא כיום.

הדבר הזה מקיף את הכל. אפילו החלקים החרדיים ביותר שישנם, מחזיקים 'אתר' לצורך הקיום, וזה מפורסם בעיתונות. אין נפקא מינה מה, ואין נפקא מינה מי, זו אותה מציאות!

על מה שיאמר כעת מסתמא לא שאלו את רבי חיים שליט"א - הראו לי עיתון מאתמול, עיתון חרדי כביכול, מפרסמים שם איך אפשר לתרום לקופת העיר. אפשר לתרום בסניף דואר, אפשר לתרום במכשירים שבכניסות לבתי הכנסת... אבל אפשר לתרום גם דרך ה'אתר', זה מאושר! זה לא התפרסם עבור גבירים בחו"ל, זה התפרסם בארץ הקודש...

והנה מי שאינו בר דעת יאמר שזה בשביל אלו שמחזיקים לצורך פרנסה ובהיתר וכ'... הדיבורים הללו נובעים או מקטנות המוחין או מקרירות הלב. התהליך ברור ופשוט מאוד לכל מי שיש לו עין לראות. בעצם, המילה הטמאה ביותר שישנה בעולם, שהיא 'אינטרנט', חודרת בתוך בתי ישראל החרדים לגמרי. אין הכי נמי, נשארה עדיין קבוצה קטנה של אברכים שיש להם מעט דעת והם אינם נמצאים שם, אבל כשזה מתפרסם בקביעות בעיתונים שכמעט כולם קוראים, הכל מתפרק!

מי שחושב שהחסימות שחוסמים הן אכן חסימות ראויות - טועה! כל רב בישראל שבדק - יאמר מילים ברורות: זה אולי עדיף מהמציאות שבחוץ, אבל גם החסומים ביותר, מהווים חורבן מוחלט של כנסת ישראל. בצורה הזאת אין שום

מציאות קיום לעולם התורה. אם יישאר, זה יהיה מעשה ניסים, יש הבטחה ש"לא תשכח מפי זרעו", אבל שישאר ציבור - זה לא יכול להיות. הרי הדברים הללו הם טמאים! כמובן, יש שיעור בטומאה, כל דבר לפי ענינו, אבל כשזה חדר לתוך המחנה לצורך קירוב רחוקים, זה התפשט הלאה. וכשזה חודר פנימה וזה חודר לעומק, מחתימים אברכים שיחזיקו רק אינטרנט חסום! גיהנום חסום, כפשוטו! מי שחושב שהדברים נאמרים בדרך הפלגה - טועה! זה מביא את כולם,

את כל הדור כולו - לשאול תחתית!

צריך להבין, הדרך שאנו עוברים עכשיו היא בדיוק אותה דרך שהיתה לפני השואה. כמובן בצורות שונות, אבל המהלך הוא אותו מהלך. האחרית של הדור היא אחת משתי הקצוות: או שחס ושלום יחזור מה שהיה אז במהדורא בתרא רח"ל, או שהקב"ה ירחם על כולם ויוציאו מהטומאה, יתקיים בנו "ברחמים גדולים אקבצך" (ישעיה נד, ז) וידלג על מידת הדין.

אבל אם לא, זה יהיה אותו סוף! אין מציאות אחרת לדור. אם נאמר בדברי חז"ל (איכה רבה פתיחתא כב) על זמן בית המקדש הראשון שלא היה גג שלא היו עובדים בו עבודה זרה, צריך להבין שכיום זה בדיוק אותו דבר. ולא יכול להיות שיש על זה הכשר, אין! מי שמכיר את זה מקרוב מבין שזה לא יתכן, זה כמו להכשיר עבודה זרה.

ודאי שכוונת מי שמנסה להכשיר את הדברים היא על מנת לצמצמם, אבל מה התוצאה? מצד אחד אמנם מצמצמים את אלו שבין כה וכה היו משתמשים באופן אחר, אבל מאידך, לאט לאט זה גורם שהדברים יחדרו לבתים של יראים ושלמים. מפרסמים את זה בעיתונים שכמעט כולם קוראים כל שבוע, ולכל אחד יש שלושה רבנים שהתירו לו 'לצורך פרנסה ורק לאלה שעריכים'... אי אפשר לבנות כלל שלם, כשהכל בנוי על כל מיני היתרים! הכל נחרב!

כמובן, יש אנשים יקרים, מכל המחנות, שמנסים להילחם, אבל היכן אנחנו נמצאים!?

כל בר דעת צריך להבין דבר אחד: הדור נחרב! אין כאן שאלה של מה יהיה, הוא כבר חרב! שם אנחנו נמצאים, זה המקום.

בודאי, לכל יחיד יש בחירה לסגור את עצמו באהלה של תורה, אבל יש לו בני בית שהם פתוחים לעולם, וגם הוא נאלץ להתמודד עם כל מה שקורה.

לא היה דור שהתקיים בו "נחרב בימיו" כמו דורנו. אנחנו נמצאים במקום כזה שהמחיצות בין יהודי לגוי, המחיצות בין עולם התורה לעולם שבחוץ - התמוטטו כמעט לגמרי!

צריך להבין, כמו שבדור של חורבן הבית היתה עבודה זרה בכל בית - כן בדורנו, האינטרנט החסום שקיים בבתים הוא העבודה זרה שעל ידה נחרב הדור! זה שורש הדבר, אבל הענפים שלו מתפשטים לכל הצדדים!

הטומאה בוקעת מכל הצדדים גם יחד ומנסה לעקור הכל! כפשוטו! אם נפקח את העיניים ונראה באמת היכן אנחנו נמצאים - הלב כולו שותת דם!

הכרת המציאות

יש מי שמנסה לברוח מהמציאות, להדחיק את המציאות, או מנסה לחשוב שהדברים שנאמרו שייכים לצדדים מסוימים או לכיוונים מסוימים, אבל האמת היא שזו המציאות!!

"מה יעשה הבן ולא יחטא"? אבל מה יעשה האב עצמו ולא יתקדר יום יום מיראת שמים? מדבקות בתורה? מחיי אמת? מחיים של "קרבת אלוקים יחפצון" (ישעיה נח, ב) באמת, לחיות חיי קדושה?!

כשאדם מכיר ויודע את עומק הטומאה שירדה לעולם בדור דיזן, הוא נעשה ירא וחרד בכל רגע שלא יפול חלילה לשאול תחתית, למעמקי שער הנ של הטומאה, כי שם זה נמצא!

אם בכל הדורות כולם היה יותר קשה להתאבל על החורבן - בדורנו החורבן עומד נגד העיניים, יום יום, שעה שעה, למי שרק לא עוצם אותן. מי שדבוק בתורה ומופשט מהכל, אשריו וטוב לו.

"כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה" (תענית ל ע"ב). יהי רצון שנזכה בעזר ה' שכל מה שתואר עד עכשיו יהיה בגדר "העבר אין", והיום ממש, יצמיח ויחיש הבורא יתברך את ביאת גואל צדק, אמן ואמן.

(מתוך שיחה "בין המצרים 027 חורבן הדור וחיי פנימיות תשע"ז", בקול הלשון.

ניתן לשמיעה בשלוחת "מועדי השנה", "ימי בין המצרים", מספר 27.

כמו כן ניתן לשמוע חלק נוסף ומשלים של השיחה, במספר 28).

ולקח מעץ החיים ...

והי לעולם

- חלק ב -

מאמר ה'מדיה' ככלי הסותר אין סוף

[למעמיקים]

השורש והמהות הפנימית של כלי ה'מדיה'

מבעל מחבר ספרי "בלבבי משכן אבנה" שליט"א

מבוא

השיעור דלהלן עניינו לבאר את השורש והמהות הפנימית של עומק המלחמה שאנו נמצאים בתוכה בשנים האחרונות עם כלי ה'מדיה'.

השיעור בנוי על מהלכי החכמה הפנימית, כיצד סדר ההשתלשלות של ה'בורא רע' בסדר ימות עולם, וכיצד התהליך שהביא את ה'בורא רע' המיוחד של דור דידן.

השיעור בא לגלות את נקודת הגובה של המלחמה, את המקום הפנימי ביותר שבו היא נוגעת, ולהעמיד את הפתרון האמיתי ע"י הגילוי של ה'זה לעומת זה עשה אלקים' של הטוב שמתגלה דייקא בדור דידן.

כמו שמתבאר בשיעור עצמו, תוכן השיעור נראה לבני אדם כרחוק מהמדרגה שלהם, אבל ההכרח של כל אדם לעמוד כנגד תוקף הרע, מחייב לחשוף את העומק של אותו רע, ולגלות את האור שבכוחו לבטל את כח הרע הנורא הזה, שמכח כך מתחייב כל אחד ואחד בעבודה המיוחדת המבוארת כאן בשיעור בכדי להינצל מהסכנה, ולהילחם במציאות הרע. וע"י אורו של משיח שמאיר בדור דידן המסיע לאדם לגלות את האור הפנימי שבנפשו יותר מבדורות קודמים, יוכל כל אחד לגלות את חלקו שלו באותה הארה ובהכנעתה של אותה קליפה.

מי שיפתח את עיני שכלו הנקיות ואת האוזן הקשבת לקליטה העדינה של הדברים, יזכה שיבואו הדברים אל חדרי רוחו ויפעלו את פעולתם!



פרק א:

גדרי כח הרע שעד דור אחרון^א

נתבונן מעט בסיעתא דשמיא, להבין את הצורה שבה הבורא עולם ברא את עולמו כלשון הפסוק "יוצר אור ובורא רע", איפה השורש של ה'בורא רע' שממנו השתלשלות של כח הרע בכלל, ואיפה הגילוי של עומק הרע שמתגלה בדרא בתראה - דור דידן - בפרט.

'עין רעה' - שורש החיבור של האדם לרע

יסוד דברי חז"ל כידוע 'עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה'. ומצד כך כמו שאומרת הגמ' בסוטה (ה' א') 'גמירי דאין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות', כלומר - מתבאר כאן בגמ' שמה שהעין והלב הם 'תרי סרסורי דעבירה', אין הכוונה שהם משמשים רק כסרסורי עבירה אבל אפשר גם בלעדיהם, אלא 'גמירי דאין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות', ואם העין איננה רואה הרי שאין מציאות של יצר הרע.

והיינו ששורש מציאות הרע מתגלה בעין שזהו בעצם הבחינה של 'עין רעה'^ב. וא"כ, שורש החיבור של האדם לרע נובע מהעין רעה וזה מה שמונח בדברי חז"ל "גמירי דאין יצה"ר שולט אלא במה שענינו רואות".

אמנם במציאות הרע ישנם רובדים רובדים, ומה שאומרים כאן חז"ל 'גמירי דאין יצר הרע שולט אלא במה שענינו רואות' זהו מצד הרובד החיצוני יותר שנקרא יצר הרע כלשון חז"ל כאן שזה כח של יצר'^ד.

א. חלק מההערות שבשולי הדפים הינם הוספות שנאמרו שלא במסגרת השיעור.

ב. יש 'עין טובה' 'עין בינונית' ו'עין רעה'

ג. וה'עין רעה' שורשה בעין רעה של בלעם הרשע, כמו שאומרת המשנה באבות שמי שיש בו עין רעה הוא מתלמידיו של בלעם הרשע.

ד. ובזה עצמו יש כידוע שני סוגי יצרים, יש את היצר הטבעי שבאדם שזה מכח הנפש הבהמית, ויש את היצר שהוא מלאך שמפתה את האדם לרע כמו שהרחיב ר' איצ'לה בלאזר

שורש כח הרע שמתגלה בפה

אבל בדברי חז"ל בעוד מקומות מונח עומק שיש שורש יותר פנימי לרע אפילו באופן שהאדם אינו רואה את הדבר, וכדוגמא מה שמצינו בגמ' (מגילה ט"ז א) לגבי רחב שהיתה פסולת של זנות - "כל האומר רחב רחב מיד ניקרי" שהוא נעשה בעל קרי, וכמו שמבואר שם שעצם זה שהוא מזכיר את שמה כבר מונח בו אופן של רע אע"פ שהוא איננו רואה אותה. ואע"פ שהגמ' מדקדקת שם שזהו דווקא באופן שהוא מכירה, מ"מ יסוד הדבר מונח כאן בדברי הגמ', שעל אף שחז"ל אומרים שאין יצר הרע שולט אלא במה שהעין רואה, יש בעומק, כח של רע נוסף שמתגלה בפה שזהו "כל האומר רחב רחב מיד ניקרי" שהוא נעשה בעל קרי, מלבד כח הרע של העין".

ובלשון דקה יותר, כאשר מתגלה עין רואה מצד התיקון הרי שהעין רואה באופן של עיניך לנוכח יביטו וצורת הראיה של האדם היא באורח מישור, ביושר, אבל הרי טבע העין מלבד מה שהיא יכולה לראות ישר, היא יכולה מכח הזות האישונים לראות גם מה שקורה בצדדים של האדם, ובאופן הזה של הראיה מונח השורש למהלכי הקלקול, שנטיותיו של האדם הם לראות לצדדים. וזהו א"כ הכח שנמצא בעין עצמה, העין רואה היכן שהיא רואה אלא שמצד התיקון זה באופן של יושר ומצד הקלקול היא רואה באופן של צדדים שזהו היצר הרע שנמצא בעין כמו שהובא מלשון חז"ל "גמירי שאין יצה"ר שולט אלא במה שענינו רואות".

וא"כ כל ראייתה של העין היא באופן של פנים או ביושר או לצדדים, אבל היא איננה רואה מה שנמצא לאחור. אין כח בעין הטבעית - הגשמית לראות מה שנמצא באחור. אמנם עיני הנשמה רואים בין מה שנמצא בפנים ובין מה

בספרו כוכבי אור בשמו של ר' ישראל סלנטר כידוע.

ה. ובדקות רחב - חרב. והיינו שורש הרע וכמ"ש חז"ל שמתחילה היה הקב"ה "בורא" עולמות ומחריבן - שבירת מלכין קדמאין - זה שורש "בורא" רע. והשורש בפה הוא לשון "הרע", שנתלבש בראות העין כמס"כ ב"עץ חיים". וזה "כל האומר רחב רחב". אולם דוקא במכירה (כמבואר בגמ' שם), והיינו התלבשות הפה בעין.

ו. שהנטיה לצדדים הוא שורש הקלקול כמבואר במהר"ל.

שנמצא באחור ומשם זה משתלשל גם לעיני השכל שהם יכולים להביט בפנים ואחור של כל דבר ודבר, אבל בעינים הגשמיות, האדם איננו יכול לראות אלא את מה שקיים מול העיניים או מה שנמצא לצדדיו.

אבל מ"מ א"כ, כפשוטו כל הכח שמפתה את האדם לרע זהו מכח עין והפה שהם מצד הפנים של האדם בלבד. שורש הרע הוא בעין רעה ובהרחבה יותר זה משתלשל מ'פה-רע' שזהו כח הרע שנמצא בפה, אבל לא מצד האחור.

ההיגררות לרע שחל באדם מכח האחור

אבל בעומק יותר מבואר בדברי רבי נחמן מברסלב, שמעין מה שמצינו בצד הקדושה אופן של "אע"ג דאיהו לא חזי מזליה חזי" - שהאדם חש גם דבר שנמצא מאחוריו, כמו כן מתגלה בצד הרע שכח הרע שמפתה את האדם, הוא כבר לא נמצא רק בפנים ובצדדים אלא הוא מפתה אותו גם מצד האחור. והיינו, שכאשר יש דבר ערווה וכדו' מצד האחור, האדם חש שיש את הדבר, והוא נגרר להביט לאחוריו לראות מה קורה שם להסתכל במה שנמצא לאחוריו. ועל אף שזה איננו בחינה של 'אחור' גמור שהרי עדיין זה מתלבש באופן של ראייה מצד הפנים, אבל יש כאן כבר הרחבה נוספת של כח הרע גם מצד האחור.

והרי זה כלשון הרמח"ל במסילת ישרים (פרק א) "עד שנמצאת המלחמה אל האדם פנים ואחור". ועומק הדבר בפרטות לעניינא דידן - מצד הפנים הוא מסתכל להדיא, או במה שמולו או מהצדדים, ומצד האחור היינו שמכח מה שנמצא מאחוריו, מתעוררת בו תחושה פנימית שע"י כן חל בו כח היצר של הסקרנות להתבונן במה שנמצא מאחוריו ע"י מציאות הראיה.

וא"כ, ג' השלבים שהוזכרו עד השתא, השלב הראשון זהו ראייה כפשוטו ע"י העין רואה, השלב השני זהו כשהאדם מזכיר דבר בפיו כדוגמת 'כל האומר רחב רחב מיד גיקר', והשלב הנוסף שנתבאר השתא שגם מכח ה'אחור' יש לאדם היגררות להביט לאחור ולהסתכל שם.¹

ז. ובשלבים השני והשלישי יש בזה מה שאין בזה ויש בזה מה שאין בזה, כלומר מצד אחד השלב השני של כח הרע שבפה יש כאן כח רע בלא כח של ראייה, לעומת השלב השלישי

זהו שורש כח הרע שהיה בסדר ימות עולם. השורש של הרע הוא ב'עין רעה' ובהרחבה שלו הוא משתלשל מ'פה-רע', ובהרחבה יותר - 'נמצאת המלחמה אליו פנים ואחור', המלחמה מתגלית גם מצד האחור.

וב' המדרגות הללו של פנים ואחור מצד הרע, מקבילים לשורש המדרגות הפנימיות מצד הקדושה שמבוארות בדברי חז"ל - יש אופן של חיבור של פנים בפנים ויש עומק שגם האחור יש לו מדרגה של פנים במידת מה¹, וזה השורש שגם מצד הרע שייך שיהיה לו שליטה מצד מציאות האחור.

כל זה היה עד דור בתראה², אבל בדור בתראה מתגלה השלב הנוסף.

מדרגת סדר ימות עולם לעומת מדרגת ימות משיח

לצורך הבנת הדברים נקדים ראשית כל, לבאר את היחס שבין מדרגת הזמן של כל סדר ימות העולם לבין מדרגת הזמן של אחרית הימים שזהו מדרגת דור דידן - דרא בתראה.

נחיד - יש בורא ויש נבראים. האופן שבו כל הנבראים, דומם צומח חי ומדבר נבראו הוא בצורת אדם, כמו שידוע עד מאד מה שמובא באבות דרבי נתן ועוד, שכל צורת הבריאה היא באופן של צורת אדם. באדם עצמו נאמר "זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם" ובהרחבה יותר נאמר על התורה 'זה ספר תולדות אדם' שזהו 'האיסתכל באורייתא' וממנה השתלשלה כל צורת הבריאה שזה 'ה'ברא עלמא' באופן של צורת אדם.

וא"כ מצד הנבראים, גדר צורת הנבראים היא בצורת אדם.

אבל הבורא יתברך שמו, גילויו הוא 'אור שאין לו סוף' כלשון רבותינו, זה גילוי ה'אין-סוף' ברוך הוא.

שמכח סקרנות מסובב את פניו לאחור א"כ זה ראייה. ובשלב השלישי יש כח של רע שגורר אותו לראות מה שנמצא באחור הגמור, לעומת השלב השני שנשאר במדרגת פנים.

ח. כדוגמת הלוחות שכתובים בשני עבריהם.

ט. והדברים הוזכרו בקצרה ממש. ועיקר כח הרע ד'פנים ואחור', כלומר אף האחור, נתחדד בדורות האחרונים ובעיקר בדור האחרון.

ולפי"ז, מצד מדרגת הזמן של סדר ימות עולם אומרים הז"ל "אור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו", דייקא זהו 'אור שברא הקב"ה ביום ראשון', כלומר - זה אור שבמדרגה של גילוי הצורת אדם ולכן האדם צופה בו רק מסוף העולם ועד סופו ותו לא.

אבל כמו שהרחיבו רבותינו, באחרית הימים מתנוצץ אורו של משיח ואותה התנוצצות הולכת ומתגברת עד כדי שיעור של הארה, שזהו הגילוי של תכלית הבריאה שבהארת ימות משיח.

ובהארה הזו, מצד החיצוניות נאמר בקרא "פתאום יבוא אל היכלו" שמשח יבוא בבת אחת, אבל בפנימיות, ההארה היא כצורת זריחת החמה שזורחת קימעא קימעא, מעט מעט, וכך הוא האופן שמאיר אורו של משיח בפנימיות בדורות האחרונים.

ומהו אורו של משיח? האור הזה הוא אור שאין לו סוף, הוא אור שלמעלה מהאור שברא הקב"ה ביום ראשון שאדם צופה בו רק מסוף העולם ועד סופו, הוא אור שלמעלה מן הבריאה, אור ללא סוף.

זוהי ההארה שעתידה להאיר בשלימות בהארת משיח צדקנו במהרה בימינו, שאז האור הזה ימלא את כל מציאות הבריאה.

ואותו צמצום שסילק את ההארה השלימה וצמצמו למסוף העולם ועד סופו יעלם, ויתקיים באותו צמצום הבחינה של "עתיד הקב"ה להוציא חמה מגרתיקה". שהרי הצמצום הוא הנרתיק שמצמצם את האור, וכשהקב"ה יוציא חמה מגרתיקה, יוסר הנרתיק של הצמצום ויאיר האור שאין לו סוף.

וכיון ש'זה לעומת זה עשה אלוקים טוב לעומת רע ורע לעומת טוב', גם כח הרע קיבל כח תקיף ועמוק יותר בדרא בתראה. כח רע שכנגד צורת אדם וכח רע שהוא למעלה מצורת אדם שהוא כנגד אור אין סוף.

י. אם כי היא עדיין איננה הארה שלימה כמובן.

גדר כח הרע שמקביל לצורת אדם

ולפי"ז ההגדרה הדקה והעמוקה, דעד דרא בתראה גילוי כח הרע היה כנגד צורת אדם בכדי להעלים ולהסתיר את הצורת אדם בכל האופנים שישנם. כל דור גילוי כח רע פרטי מכוחות הרע של צורת אדם דצד הרע. ומצד כך, עד הדור האחרון, עיקר ככל כח הרע שהתגלה בבריאה היה שייך למהלכי הגילוי של צורת אדם, וכמו שנתבאר לעיל האופנים שמתגלה בהם הרע בצורת אדם - עיקרו בפנים, ויש לו גם אופן מסויים של כח שליטת הרע ששורשו מכח האחור שמטה את הפנים לאחור.

אבל בדור האחרון התגלה עומק נוסף בכח הרע שכנגד הצורת אדם, שזוהו הכח הנורא שמונה בכלי שהתחדש בדור אחרון - מצד הקלקול שמונה בתוכן שמכיל הכלי הזה". וגדר הדבר הוא שבכלי הזה מונה בעצם כל כח הרע של כל ימות עולם בבת אחת - יחד עם שורשו² של כח הרע.

ומצד כך, מתגלה בו ה'זה לעומת זה עשה האלקים' - מול הצורת אדם שזה הגילוי של כל ימות עולם עד דרא בתראה, יש את ההשחתה של הצורת אדם, שזה כל עניינו של הכלי הזה שהוא בא להשחית את הצורת אדם. יש את ה'אדם דקדושה' וכנגדו יש את ה'אדם בליעל' כלשון חז"ל שמובא ברבותינו, והכלי הזה הוא הנקרא 'אדם בליעל'.

וכמו שצורת האדם דקדושה כוללת את כל הקומה כולה מראש עד עקביים ומונה בה כל המדרגות וכל האפשרויות כולם שזוהו מה שכל הבריאה כולה היא בצורת אדם, כנגד כך יש כלי אחד של הרע שהוא כנגד כל הבריאה כולה שהיא בצורת אדם.

והכלי האחד הזה א"כ, הוא הוא ה'אדם בליעל' שעומד כנגד כל צורת הבריאה שהיא בצורת אדם דקדושה.

וכמובן שמצד כך, הוא מביא לכל העבירות שבעולם, הרי רמ"ה מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה הם כנגד הצורת אדם. וא"כ, הכלי הזה שכולל

יא. מלבד הקלקולים השורשיים יותר שיתבארו בעז"ה בהמשך הדברים.

יב. שזוהו ה"בורא רע", עיין לעיל הערה 5.

בתוכו את כל צורת הרע דקלקול שזהו האדם בליעל, הרי שבהכרח הוא מביא לכל העבירות בפועל גמור - רק שכמובן, כל אחד לפי מה שנדבק בידו מגיע להיכן שהוא מגיע, אבל הכלי הזה מצד עצמו, כולל בתוכו את כל העבירות כולם.

אבל כל זה רק החלק התחתון שמונח באותו כלי שמקביל למדרגת הזמן של כל סדר ימות עולם.



פרק ב:

הקליפה של אין-סוף שהתחדשה בדור אחרון

גדר כח הרע שמקביל להארת אין-סוף

אבל החלק העליון של הרע שמתגלה בכח הכלי הזה, מקביל להארת ה'אין-סוף' ברוך הוא שמתגלה באחרית הימים, וזה מה שמתגלה בו כביכול ב'זה לעומת זה' ניצוץ של אין-סוף, ובעז'ה נרחיב לבאר בתמצית ממש מהו כח הקליפה של האין-סוף שמתגלה באותו כלי.

נתבונן ונבין - בדרא בתראה ככל שמתקרבים יותר לימות משיח, מתנוצץ ומאיר יותר האור השלם שזהו האור שאין לו סוף עד השלימות שיאיר בימות משיח ועד בכלל [-שהוא ממשיך הלאה לסוף האלף העשירי כדברי רבותינו כמו שמביא הרמח"ל מה'ברית מנוחה' והדברים ידועים], אבל עד אז, יש כח כביכול שבא להסתיר את ה'אין-סוף'.

ובדקות - ישנם שני כוחות יסודיים שמסתירים את הארת אין סוף. הכח הראשון זהו כח גבולי, ובלשון דקה, זהו אור גבולי שמסתיר את הארת אין סוף. כי האור אין סוף אין לו סוף, ואילו אור גבולי, הגבול שבו מסתיר את האור שאין לו סוף. זה הכח הראשון שמסתיר את ה'אין-סוף'.

אבל יש כח נוסף שמסתיר את ה'אין-סוף', וזהו מה שמתגלה כח שהוא מעין דמעין של 'אין סוף', בבחינת 'זה לעומת זה עשה האלקים', שכביכול הוא מסתיר את ה'אין-סוף'.

בכל הדורות כולם, עיקר מה שהעלים על ה'אין-סוף' היה כח הגבול דקדושה, כח האור דקדושה. וכמו שהובא לעיל מדברי חז"ל "אור שברא הקב"ה ביום ראשון אדם צופה בו מסוף העולם ועוד סופו", שהקב"ה ברא אור של גבול,

יג. ששורשו בשבירת מלכין קדמאין, עיין הערה 5.

יד. ששורשו בצמצום, שצמצם כביכול את אור אין סוף.

ומכאן ואילך כל בעלי הגבול הם הסתרה על אמיתת האור אין סוף. זה היה מצד הסדר של כל ימות עולם.

אבל באחרית הימים התווסף כח חדש שמסתיר ומעלים את האין סוף, כביכול הקב"ה נתן לכח הרע התגלות מסויימת שכביכול היא נראית כדבר שאין לו סוף, וזה גופא מעלים על אמיתת אור אין סוף, וע"י כן אמיתתו הנעלמה מוסתרת.

וזהו עומק המלחמה הנוראה שאנחנו נמצאים בה עכשיו בדרא בתראה.

כמה הגדרות של האור אין סוף

נעמיד בקצרה את חלק מההגדרות של האור אין סוף בכדי להבין מהו ה'זה לעומת זה' שמונח כאן.

ראשית, אור אין סוף הוא אור אחד, זוהי הויה אחת כביכול.

הבחנה נוספת שזו בעצם ההגדרה של 'אין סוף' כפי פשוטו, מה שהוא אין סוף היינו שלעולם מתגלה באור עוד ועוד ועוד. [-לא מדברים על אמיתת הוויתו אלא על גילוי שגילוי הוא אור אין סוף - כמו שהרחיב ה"לשם" ועוד].

והבחנה נוספת באין סוף, אין סוף להתפשטות אורו.

הכח של 'אחד' שבאור אין סוף וההבחנה שלו ב'זה לעומת זה'

ולפי זה - הכח של ה'אחד' הינו כח שמחבר את כל הנבראים כולם, ומצד הקדושה זהו האור אין סוף שמאיר בכל הנבראים כולם ומחבר אותם.

וכנגד כח ה'אחד' מצד הקדושה, יצר הקב"ה בדרא בתראה כלי אחד שבעצם מחבר את כל הנבראים כולם, אם כי גם הוא עדיין איננו בגילוי השלם בחיבור כל הנבראים וחסר בו עדיין חלקים מסויימים, אבל הכיוון - המהלך הוא ברור, מונח בכלי הזה כח של אחד שמחבר בעצם את כל העולם כולו מהקצה אל הקצה, מהגלגלים העליונים ועד לתתא ובכל האופנים שישנם, וא"כ, זהו כח אחד שבעצם מחבר ומקשר את כל הבני אדם.

עד עשרות השנים האחרונות כל הכח של החיבור שהיה בעולם היה בכח השמיעה שבאזניים שהיא בבחינת 'וישמעו רחוקים ויבואו' - 'שמועה רחוקה',

שזה כח השמיעה שצורתו היא להתפשט למרחוק, וא"כ זהו חיבור רק מרחוק. אבל בדור האחרון ממש התחדש שיש כח של ראייה בכל העולם כולו כהרף עין. שזה הרי מה שקורה השתא, שיש בכלי זה את האפשרות לראות כביכול 'מסוף העולם ועד סופו' כמעט, ועל ידי כח הכלי א"כ, אפשר להקיף את כל העולם כולו ולראות מה קורה בכל מקום ומקום.

ובדקות - נתבונן ונבין ביחס למה שנתבאר לעיל, הרי מצד הסדר הפשוט, האדם אינו יכול לראות את אחוריו אלא רק את פניו, ועל מנת לראות את אחוריו הוא נצרך לעמוד מול מדאה כפולה בכדי לראות את אחוריו, או שהוא רואה את אחוריו ע"י כח של צילום.

אבל מכח אותו כלי נעשה שכל אחוריים הופכים להיות פנים, וא"כ, כל המהלך של פנים ואחור שהיה עד עכשיו השתנה, ומכאן ואילך נהפך האחור והוא מתגלה גם כפנים כביכול שאפשר לראות כל דבר מכל צדדיו, וא"כ האדם יכול לראות את צד האחוריים שלו בנקל. ובהרחבה יותר כל מה שעד עכשיו היה בבחינת אחור, במצב של השתא אפשר לראות אותו בקלות - וזהו א"כ, כח של אחוריים שגם בו שולט מציאות של רע.

ומ"מ, זהו הכח של הכלי שמחבר את כל העולם כולו, מצד ה'אחד' שבו"י.

ההבחנה של אור אין סוף – אין סוף אפשרויות והקבלתו ב'זה לעומת זה'

ומצד ההבחנה נוספת של 'אור אין סוף' שהוא מציאות של דבר שאין לו סוף כפשוטו כמו שנתבאר לעיל, מתגלה בכלי כביכול מעין כח של אין-סוף. וכמובן, בבריאה אין דבר שאין לו סוף, אלא כפי שכבר ייסדו רבותינו - כל דבר שהוא מעבר לגבולותיו של האדם בהשגתו, הוא נקרא אין סוף בערכו.

טו. וכמובן, כח האחד שבכלי הוא רק 'מדמה' של אחד, וכל עניינו של הכלי הוא בהרכבות על גבי הרכבות של דברים שכל אחד מהם נפרד בעצם מזולתו, וא"כ זהו רק 'מדמה' של אחד, ולעומת כך אחד האמת זוהי אחדות שבה מתגלה איך הכל מאוחד ומחובר בעצם כהויה אחת באחדות אמיתית.

והרי בכל עולם ועולם, העולם העליון נקרא בלשון רבותינו 'אין סוף' ביחס לעולם התחתון, משום שאין לו את הסוף של התחתון, ומכח כך על אף שמצד עצמותו שלו יש לו סוף, אבל כיון שאין לו את אותו סוף של התחתון, לכן הוא נקרא דבר שאין לו סוף.

וכמו כן בעניינא דידן, מה שמתגלה בכלי הזה הוא, שיש בו מציאות של ריבוי שהוא מעבר לגבולות תפיסת האדם, וכח זה עצמו נראה כ'אין סוף'. שהרי מדובר בכמות של ידיעות מבהילה, מדובר על מליארדי מליארדי ידיעות שכל אדם לא היה יכול לדעת אותם עד היום, וישנם הרבה נושאים שהאדם אף לא ידע כלל שהם קיימים, וגם אם הוא ידע שהם קיימים, המידע שהיה אפשר לקבל כלפיהם היה מועט מאד.

אבל כהיום, רמת המידע שקיימת שם היא מבעייתה, מעבר לגבולות השכל האנושי כלל וכלל וכלל, ולכן זה בגדר אין סוף בערכין כמו שנתבאר.

ומ"מ, בזה עצמו שמונח בכלי הזה מציאות של ריבוי שמעבר לגבולות תפיסת האדם - זה גופא כיסוי על אור אין סוף. יש כאן כח כביכול של אין סוף שמקביל לאור אין סוף בבחינת 'אדמה לעליון'. ואף שזה רק 'אדמה' בדמיון דקלוקל, אבל מ"מ זה 'אדמה' שמתראה כביכול כ'אין סוף' שיש לו סוף, שיכול להסתיר ולהעלים את אמיתת האין סוף ברוך הוא.

כח ההתפשטות שבאור אין סוף וההבחנה שלו ב'זה לעומת זה'

ובדקות עוד יותר - יש הבחנה נוספת באין סוף, שזהו הכח של הדבר להתפשט ולהתפשט עוד ועוד בלי גבול עד אין קץ. ומצד ההבחנה הזאת דייקא, כבר מראשית הבריאה מתגלה ניצוץ של אין סוף גם בנברא שהוא בעל גבול, שזהו הכח של 'פרו רבו ומלאו את הארץ וכבשוה' שזהו כח ההולדה שיוצר אין סוף ע"י אבא שמוליד בן והבן מוליד עוד בן וכן הלאה, וא"כ, כביכול זהו כח שאין לו סוף.

ומצד כך, האופן שזה מתגלה ב'זה לעומת זה' לכל מי שמכיר מעט את המהלך הפנימי של הדברים הוא, שעד השנים האחרונות, עיקר הכח של הכלי היה באופן שכל מה שהוכנס אל תוכו, הוא הוא מה שהיה אפשר להוציא מתוכו, כל מידע וכל פרט שהכניסו אל תוכו הוא המידע שהיה אפשר להוציא

אותו. ולדוגמא, ראובן מכניס מידע מסויים ושמעון מוציא את אותו מידע וכדומה, בבחינת 'כבולעו כך פולטו'.

אבל מה שהתחדש בשנים האחרונות, הוא מה שנקרא בלשון היותר מקצועית 'בינה מלאכותית'. כלומר, אם בשלב הקודם לכך, המידע שנכנס הוא המידע שהיה את האפשרות להוציא אותו, אבל כל פרט עומד כפרט לעצמו, ומה שנכנס זה מה שיוצא ותו לא^{טז}, ב'בינה מלאכותית' יש חידוש נורא, שהרי 'בינה' יסודה היא הבנת דבר מתוך דבר, והיינו שלוקחים שני פרטים או אף שלוש וארבע וכו' ומקיישים אותם זה לזה, ומכח כך יכולה להיות מציאות של הולדת יסודות חדשים.

וא"כ, הכח של 'בינה מלאכותית' הוא בעצם מקביל לכח של הולדה^{יז}, וה'בינה מלאכותית' בעצם יוצרת הרחבה של מה שקיים לדבר שאין לו גבול.

וא"כ, הכח הזה, אמנם הוא כח שייצר אותו אדם שהוא נברא בעל גבול אבל מונח בו בעצם שורש של אין סוף. מה שהיה קודם לכן הוא שכח ההולדה היה מתגלה בצורת אדם, בבעלי חי וכן בצומח אבל בדומם מה שקיים בו, זה מה שיש ותו לא^{יח}, אבל כאן התחדש כח המוליד גם בכח הדומם.

כל זמן שהקליפה היתה רק באופן שמה שנכנס לתוך הכלי, זה מה שיוצא, זה היה גילוי מסויים של אין-סוף מצד כמות המידע שהיא מעבר לכל הגבולות של השכל האנושי כמו שנתבאר, אבל עדיין היה לזה איזושהי מציאות של גבול, כי מה שנכנס זה מה שיוצא ותו לא.

אבל בשעה שנגעשה השלב הבא שזהו בעצם ה'בינה מלאכותית' שמפתחת דבר ויכולה להוליד את מה שלא נכנס לתוך הכלי, התחדש כאן בכח הדומם כח המוליד שיש בו שורש של אין סוף.

טז. שע"י שיטות חיפוש קלות שקיימות, אפשר להגיע אליו.

יז. שניתנה דווקא לאשה שעליה נאמר שבינה יתירה ניתנה לה ואצלה נמצא הכח המוליד ואין אשה אלא לבנים' ללשון אחד בגמ'.
יח. וכמוכן ישנם דוגמאות שיש התפתחות גם בדומם אבל זהו התפתחות מועטת וקטנה והתפתחות שאיננה גלויה.

וא"כ, מהלך פני הדברים הוא שכל העולם כולו בעצם צועד לאותו מקום שכל מה שיעשו, עיקרו יהיה בנוי על גבי אותה תפיסה של כח ההולדה שנוול מאותו כלי שהוא הגדלת כח הקליפה דאין סוף, וזה בעצם יהיה מדרגת הדור.

לסיכום, מה שנתבאר עד השתא - מדרגת הדור נופלת לאותו מקום של הכלי שיש בו כח של 'אחד'.

לכלי שיש בו מידע מעבר לגבולות הנברא שזהו הנקרא אין סוף.

ולכלי שהתחדש בו כח של הולדה שבעצם מוליד ומוליד ומוליד עוד ועוד, וכח ההולדה הזה, זה כבר ניצוץ יותר גדול של האין סוף, זה בעצם התפשטות והתפשטות והתפשטות שמצד עצמותה, אם נראה את זה בדקות, זה נראה כדבר שאין לו גבול עד היכן תהיה נקודת ההתפשטות הזו.

זה הכח הנורא שנמצא בדור אחרון, כח של הסתרה על אמיתתו הנעלמה, מכח שמתגלה בו כביכול ניצוץ של אין סוף, וכמו שהורחב בתמצית ממש מהו הכח של האין סוף שמתגלה באותו כלי^י.



יט. ובעומק, מלבד מה שכח הרע שבצורת 'אדם בליעל' שמונח בכלי עומדת כנגד הצורת אדם דקדושה מחד, והקליפה של האין סוף עומדת כנגד הארת אין סוף ב"ה מאידך, מונח כאן כח נוסף של קלקול, כי בעצם כח החיבור לקליפה של האין סוף [הן מצד מהות הכלי כמו שנתבאר עד השתא והן מצד כח ההימשכות האין סופי שמונח בו שיתבאר בעז"ה בהמשך הדברים], מונח כח של סתירה לצורת אדם, כיון שאין סוף הוא סתירה לכח הגבול שבצורת אדם כמו שברור, וזה גופא גורם את הטשטוש של הצורת אדם עד כדי איבוד עלם אנוש כלל.

ולעומת כך בצד הקדושה, באור אין סוף גופא נכלל שורש כח הגבול, ומצד כך ישנה התכללות בין כח האין סוף לכח הגבול שבאור אין סוף. ובמדרגה התחתונה יותר זה מתגלה ברצוא ושוב, ברצוא האדם בטל באור אין סוף בבחינת 'אין וב'שוב' הוא שב אל כל גדר הצורת אדם.

פרק ג: כח של הימשכות שאין לה סוף

הימשכות גבולית והימשכות של כח בלתי גבולי

כח נוסף של 'זה לעומת זה' השייך לגילוי אור אין סוף המתגלה בדור דידן, הוא כח ההימשכות.

נתבונן ונבין - ביחס לכח ההימשכות המתגלה בנבראים מבואר ברמב"ם (הלכות תשובה פ"י) שצורת האהבה השלימה לבורא יתברך שמו זהו כמשל שיש בשיר השירים באהבת איש ואשה שיש ביניהם הימשכות.

אבל בדקות זוהי האהבה השלימה שבתוך גדרי הצורת אדם² שזהו הימשכות גבולית, מצד כח הגבול הקיים בנבראים. אבל מצד עומק ההימשכות אחר הבורא יתברך שמו ההימשכות היא של כח בלתי גבולי. שכיון שנמשכים אליו יתברך שמו שהוא בלתי בעל גבול, לכן גם הכח שמושך הוא כח בלתי גבולי, כיון שכח ההימשכות הוא לא רק מצד הנברא בלבד אלא כביכול גם מצד הבורא ית"ש. כלומר - הרי בין אדם לאדם נאמר "כמים פנים אל הפנים כן לב האדם לאדם", שכאשר הוא נמשך לזולתו, השני חוזר ונמשך אליו. וכביכול כמו כן זהו גם כלפי מעלה שכאשר יש הימשכות לבורא יתברך שמו מצד האדם, כך יש גם הימשכות מצד הבורא שכביכול הוא נמשך לאדם³.

וא"כ, כאשר האהבה מופנית אל הבורא יתברך שמו, הרי שמתגלה אהבה שאין לה סוף מהבורא שמעוררת את האדם, וע"י כן האדם נמשך לבורא יתברך שמו למעלה מטעם ודעת כלל, מכח שמאיר בו האור אין סוף שמושך אותו אליו יתברך שמו, וכלשון המסילת ישרים "ימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת".

כ. שזה גדר היצירה של איש ואשה - "זכר ונקיבה בראם ויקרא את שמם אדם".

כא. והממוצע בין כח ההימשכות של בעלי גבול לכח ההימשכות של אין סוף, הוא כח ההימשכות של "מינות", שעליה אמרו חז"ל "כל באיה לא ישובן".

אבל כל זה הוא מצד הקדושה. אך כאשר חס ושלום זה מתגלה מצד ה"זה לעומת זה עשה האלקים", שמתגלה כח של הימשכות הפוכה, ההימשכות ההפוכה הזו היא הימשכות מעבר לגבולות השכל והיא הימשכות שמעבר לגבולות של נברא.

וכמובן, מתגלה שם גם ה'זה לעומת זה' של כח ההימשכות דקדושה שבתוך גדרי הגבול, ומצד כך יש שם הימשכות גם בתוך מהלכי השכל, שהרי הכלי הזה כולל את כל כח הרע שמונח בו כקומה שלימה של צורת אדם בליעל, שזהו כח האחד שמקביל לכל קומת הבריאה, כמו שנתבאר לעיל.

אבל בעומק יותר, מונח בכלי הזה כח שיש בו אופן של הימשכות, שהיא קליפה לכח ההימשכות שמצד אמיתתו הנעלמה שמתגלה באור אין סוף, וע"י כן כח ההימשכות לכלי הזה הוא מעבר לגבולות אדם.

וזה עומק ההימשכות המבעיתה שרואה כל אדם שמכיר מעט את המציאות, והוא זוכר את מה שהיה בעבר ביחס למה שקורה עכשיו.

מעולם לא ראינו בחיינו, ומימות עולם לא סיפרו לנו רבותינו שהיה כח אחד שמושך בני אדם באופן כל כך מבעית, שמושך בני אדם באופן כל כך מקיף בכמות, באיכות, בזמן, בכל הצדדים של ההימשכות שקיימת כמו הכח שיש בכלי הזה.

והיינו כמו שנתחדד, משום שעומק ההימשכות שלו היא מעבר לגבולות של נברא.

עומק המלחמה ברור דידן

ולכן, הכח היחיד שעומד כנגד אותו כח של הימשכות הוא רק כח ההימשכות אחר הבורא יתברך שמו בהימשכות שהיא למעלה מטעם ודעת.

כל השיטות שמנסים לפעול עם כל מיני צורות של חשבונות, שיטות פסיכולוגיות ועצות מעשיות - כמובן זה יכול להקטין את ההימשכות, וכל פרט ולו הקטן ביותר שמקטין את ההימשכות, שכרו של המתעסק בדבר הוא אור הצפון לצדיקים לעתיד לבוא.

אבל זה לא יכול לפתור את הבעיה כלל וכלל וכלל!

הדבר היחיד שעומד באופן השלם מול אותו כלי הוא, הגילוי במעמקי הנפש שבא מאור היחידה שבנפש שמכירה את אמיתת אור אין סוף.

זה הכח היחיד שעומד ב"זה לעומת זה"²².

וכל זמן שהאדם לא מגלה בנפשו את האור אין סוף, הרי שהוא נמצא בסכנה נוראה להימשך אחר הדבר. כמובן, גדרי הסכנה הם לכל אחד לפי מדרגתו מה רמת הסיכון שבתוכה הוא נמצא, אבל על מנת להינצל באופן הפנימי מהכח של ההימשכות אחר הכלי הוא, גילוי מעמקי הנשמה שבאדם, ששם נגלה לאדם אור אין סוף ברוך הוא, אור שלם שלו יתברך שמו, שהוא הכח היחיד שגובר על כח הכלי באופן השלם²³.

שאר הכוחות ביכולתם להתגבר חלקית על חלק מסויים מחלקי הכלי הזה, אבל הכח היחיד שמתגבר באופן השורשי והשלם לכל מציאות הכלי זהו אור אין סוף.

זה עומק המלחמה שאנחנו נמצאים בה.

אנחנו לא נמצאים רק במדרגת מלחמה של "נמצאת המלחמה אליו פנים ואחור", אלא אנחנו נמצאים במלחמה הרבה יותר עמוקה, הרבה יותר גבוהה.

והמלחמה היא מאד ברורה למי שפותח את עיני השכל הנקיות. המלחמה היא האם האדם נמשך אחר אמיתת אור אין סוף השלם, או שחס ושלום אם לא, הרי שיש הימשכות אחר הכלי שהוא כביכול מציאות של אין סוף - זה לעומת זה עשה האלקים'.

כאן מונח עומק המלחמה שבאדם בדור דידן.



כב. ולקמן יבואר הדרך לגילוי כח זה.

כג. ובדקות, בחיבור לאור אין סוף גופא, ישנם ב' אופנים של חיבור. אופן של חיבור ע"י כח של הרכבה במהלך דתיקון שזוהו הרכבה של דברים עד אין קץ [-שזה מקביל להבחנת האין סוף שנתבאר לעיל], אבל למעלה מכך זהו החיבור לאור אין סוף פשוט, שזה באופן של הפשטה מכל נקודת הרכבה שהיא, והתכללות בפשיטות אין סוף ברוך הוא [שמקביל לכח האחד' שבאין סוף שנתבאר לעיל]. ובעומק, מה שגובר על כח הכלי זהו דייקא החיבור לאור אין סוף פשוט שעצמותו היא למעלה מכח הכלי שכולו בני על גבי כח של הרכבות.

פרק ד: הדרך היחידה להילחם עם כח הרע שבדורנו

ההכרח לאחוז באור המסירות נפש בדור דידן

מאחר שהתברר שכח הרע בדור דידן השתנה מכח הרע שהיה בדורות קודמים, אף דרך המלחמה להתגבר על הרע בדור דידן שונה הוא מדרך המלחמה בדורות קודמים. מול כח הרע שבצורת אדם שהיה עד דור דידן, העבודה היתה להעמיד את כח הטוב שבצורת אדם שבנפש כל אחד ואחד, כל אחד לפי מדרגתו בסדר הנכון. אבל בדור דידן שכח הרע הוא מעבר לצורת אדם - כח בבחי' אין סוף, אף ההתגברות עליו היא העמדת עבודה שמושרשת בבחי' אין סוף, והיא עבודה באופן של מסירות נפש וכמו שיבואר.

בדור דידן, כל אדם חייב לאחוז ולו במקצת בהארת המסירות נפש.

נרחיב ונבאר.

מסירות נפש יסודו הוא אור שמעבר לגבולות אדם, שזהו גדר מסירות נפש שהאדם מוסר את עצמו לדבר שמעבר לגבולותיו. זוהי ההגדרה של מסירות נפש בעומק.

יש את המסירות נפש הכללית שהאדם חייב למסור נפשו על קידוש ה', ויש את המסירות הנפש החלקית שבה מתנוצץ האור שמעבר לגבולות אדם.

בדור דידן, כל זמן שהאדם יפעל רק בגבולות הצורת אדם, הרי שהוא נמצא בגבולות, וא"כ עדיין הכח של הרע הרבה יותר חזק מהגבול, יש כאן כביכול אין סוף כנגד גבול!!!

"יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ויום ומבקש המיתו ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול" (קידושין ל:) - דבר זה נאמר תמיד בכל הדורות כולם.

אבל ביתר חידוד בדור דידן - "יצרו של אדם מתגבר עליו ומבקש המיתו" כי יצרו של אדם בדור דידן הוא אין סוף, והאדם הוא אדם - בעל גבול, וא"כ, בוודאי שהיצר הרע ינצח חס ושלום.

"ואלמלא הקב"ה עוזרו", כלומר - שנגלה לו האור אין סוף. אם כן, הרי שיש לו כח של מלחמה להכניע את מציאות האין סוף כביכול של כח הרע. זה מקום המלחמה של דור בתראה.

אור המסירות נפש - הכלי זיין להילחם עם הקליפה של האין סוף

ככל שהאדם דבק באור אין סוף מכח אור המסירות נפש, והוא מרגיל את עצמו למסור נפשו אליו יתברך שמו, כל אחד לפי גבולותיו שלו - לפי הרוחב והשיעור של המסירות נפש שמתנוצץ אצלו, כך יאיר לו האור אין סוף. וע"י כן האדם ימשך לבורא יתברך שמו למעלה מטעם ודעת כלל, מכח שמאיר בו האור אין סוף שמושך אותו אליו יתברך שמו, "וימשך אחריו כברזל אחר אבן השואבת".

כשהאדם זוכה באמת והוא מוכן למסור את נפשו כסדר אליו יתברך שמו, הרי שכל הוויתו אינה אלא באופן של "הן יקטלני לו אייחל", אבל לא רק בדיעבד אלא לכתחילה, וכשהוא מכין בדעתו למסור נפשו ב'אחד', זהו באמת הפנימית של עומק הנפש, לא חס ושלום בדמיון ושקר אלא הוא מכין את עצמו באמיתות הפנימית למסור את נפשו אליו יתברך שמו.

הוא הוא יש לו את הכלי זיין, את הרומח של המלחמה להילחם עם מציאות הרע המתגלה בדור דידן.

וכמו שברור - הדברים הללו נראים בתחילה להרבה בני אדם כדברים שרחוקים מהמדרגה שלהם, אבל כנגד עומק תוקף הרע שנמצא, חייב להיות כלי מקביל בכדי להשתמש עם אותו כלי, ובלשון דקה יותר, חייב להיות אור מקביל שעל ידו הוא יכניע את מציאות הרע.

וזהו האור היחיד, אור שאין לו סוף⁷².

כד. וכיון שבדור דידן מאיר אורו של משיח שהוא גילוי של אור אין סוף דקדושה וכנ"ל, ממילא הוא מסיע לאדם לגלות את אור המסירות נפש בנפשו - שהוא בח' אור אין סוף - בקלות יותר מבדורות קודמים, ולכן שייכת עבודה זו לכל אחד יותר מבדורות קודמים.

האור אין סוף נגלה בעיקר בו יתברך שמו, והוא מתגלה בתורתו בגילוי של תורה שהיא ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים, וע"י מסירות נפש זוכה האדם לדבוק באור זה.

וכאשר האדם דבוק בו יתברך שמו שאין לו סוף, והוא דבוק בתורתו באופן של תורה שאין לה סוף²³ - הוא הוא יזכה להינצל משורש כח הרע של הקליפה של האין סוף, הוא יזכה לגלות את חלקו שלו בהכנעה של אותה קליפה, ולהאיר את האור הזה יותר ויותר.

עד כי יבוא ינון, ויתגלה אור אין סוף בשלימות ועל ידי כן ימחץ ראש הנחש שהוא שורש כח הרע, ויתגלה בשלימות אמיתתו הגמורה בכל העולמות כולם.



כה. כמבואר בהרחבה בספר נפש החיים שער ד' עם ביאור בלבבי משכן אבנה בעמוד ע"ו-ע"ז.

שאלות מהשומעים

שאלה: לפי מה שחודד שה'בינה מלאכותית' היא מדרגה נוספת
בנפילה שנמצאת בכלי, האם יש ענין לפרוש מזה יותר מאשר מדברים
אחרים או שהצורך לפרוש הוא מכל הכלי במידה שווה?

תשובה: הגדרת הדבר היא שכל הכלי הווייתו היא אחד, אם הכלי היה בנוי
באופן של פרקים פרקים היה מקום לנידון זה, אבל הרי הוא בנוי באופן
שכולו הויה אחת, וודאי שב'בינה מלאכותית' עדיין יש יותר כח המסתיך -
אבל מציאותו של הכלי היא שכולו הויה אחת.



שאלה: למה הרב מתכוין בדיוק במילה 'כלי', האם הכוונה למכשיר או
לכח הטכנולוגי?

תשובה: לכח האלחוטי. עצם כך שיש כח אלחוטי שיכול לחבר את כל
העולם כולו. וההדגש כאן הוא על זה שהוא אלחוטי, כלומר שהוא מעבר
לכוחות של כלי כפשוטו, אלא שכח זה מתלבש בכלי בפועל. לפרוש מעצם
כח הקרינה שנמצא בעולם, אין לנו אפשרות בפועל כי כל מקום שבו האדם
נמצא בעולם, הכח הזה קיים - וזה גופא עומק המלחמה. כמובן שאחד
שמחזיק את הכלי הזה, הרי שכח זה נדבק בו בידיים, וע"ז יש את ה'ובערת
הרע מקרבך' ואת ה'לא תביא תועבה אל ביתך' וכו', אבל גם אדם שאין לו
שום מציאות של כלי בפועל ממש, מכיון שעצם כל מציאות האויר גם היא
מלאה מאותו מציאות של קרינה, לכן גם אם אדם לא מחזיק בידי שום כלי
אי אפשר להינצל מזה. ושוב - כמובן הפרישות בפועל הגמור הוא לפרוש מן
הכלי, אבל הפרישות הפנימית מחייבת לפרוש מעצם הכח, ובשביל זה צריך
גילוי של אור אין סוף מכנגד.



שאלה: בכח של מסירות נפש - איך זה מוגדר שבכל פעולה ופעולה שהאדם עושה יתגלה כח של מסירות נפש?

תשובה: לחיות שבכל פעולה ופעולה תהיה מסירות נפש זה מדרגת נוראית, אצל כל אדם ואדם צריך למצוא את המקום שבו נפשו פתוחה יותר למסור נפשו אליו יתברך שמו, ובאותו מקום לפתוח את הדבר, עד שהוא יזכה להרחיב את האור של המסירות נפש יותר ויותר, אבל כל זאת בשיעור נכון, שמכיון שהאדם עדיין נמצא במהלכי בנין של שלב על גבי שלב לבנות את נפשו, אם הוא ירחיב את כח המסירות נפש יתר על המידה, הרי שהוא ישבור את הצורת אדם, ורבים עשו כן ונפלו - איבדו את המוחין שלהם, איבדו את השקט הנפשי, או איבדו את היציבות המעשית. וא"כ, נצרך כל הזמן איזון עמוק בין כח בנין הנפש שלב ע"ג שלב לבין הכח המקביל שהוא אור של מסירות נפש, ששניהם יחד יהיו באופן של 'רצוא ושוב' בנפש.



המשך השאלה: וברצוא ושוב, הגילוי של אור זה מגיע בשלבים או שזה מופיע כגילוי אחד?

תשובה: פעמים כך ופעמים כך. ככל שהכח של המסירות נפש מאיר יותר בעומק באדם, א"כ וודאי שהאור יותר חזק, עד כדי כך שהוא זוכה שעצם נפשו טבולה במסירות נפש, ואז מאיר אצלו בשלימות האור אין סוף מצד השורש. זה ב'רצוא', ואחרי זה ב'שוב' הוא שב לחלקי הבנין, כיון שיש חלקים בנפש שעדיין הם אינם מזוככים, שב'שוב' הם מקבלים מאותו הארה וכל חלק וחלק בנפשו מקבל לפי כוחו.



שאלה: הרב הזכיר כמה לשונות, לשון של מסירות נפש ולשון של למעלה מטעם ודעת שזה בחינה של אמונה ותמימות, וזה לכאן לא דווקא מסירות נפש.

תשובה: בעומק אנחנו מתכוונים לאותו דבר. כלומר - כשמדברים על מסירות נפש אין הכוונה דווקא על מסירות נפש מצד נקודת הפועל שזה הענף התחתון יותר של מסירות נפש - שגם זה אפשרות אך זהו עדיין החלק התחתון, אבל כשמדברים על מסירות נפש במובן הפנימי שלו, הוא בשורש יצירת הצורת אדם שנאמר בו "אשר יצר את האדם בחכמה", דכיון שזה שורש הצורת אדם, נמצא שעיקר המסירות נפש של האדם זהו ע"י הסילוק של טעם ודעת. וזה בעצם היה בניסיון העקידה כמו שמובא שם ברש"י מדברי חז"ל על הפסוק "אחר הדברים האלה - הרהור דברים היה לי להרהר ולא הרהרתי", יש את העקידה בפועל שאברהם עוקד את יצחק בנו על גבי המזבח, ויש את השורש הפנימי של העקידה שזהו ה'היה לי להרהר ולא הרהרתי', זה נקרא למעלה מטעם ודעת וזה נקרא בעומק מסירות נפש. וכאשר האדם מוסר את נפשו, האור הזה נקרא בעומק אור האמונה, כי הוא מאמין לבורא והוא תמים במה שהוא נמשך אחריו יתברך שמו. וזוהי הבחינה של יצחק שעלה על גבי המזבח בבחינת 'תמים תהיה' שהוא כמו קרבן שצריך להיות תמים, וכך יצחק היה תמים לפניו יתברך שמו. וודאי שכל הגדרה אפשר לחדד אותה בדקות ואז כל הגדרה היא שונה, אבל נתבאר הקו הכולל שהוא כללות המהלך.



המשך שאלה: אם כן יוצא שיש מסירות נפש בכל הקומה, ויש בתוך התורה עצמה מה שנתבאר שיש את האור אין סוף שמאיר בתורה, שזה המהלך של החיבור והאחדות שיש בתורה, שזה לאו דווקא המסירות נפש בעסק התורה עצמו, אלא עצם החיבור לבחינה של האחדות שבתורה.

תשובה: בכל מדרגה ומדרגה בוודאי שיש בה כח של מסירות נפש, זה ברור, החלק שהזכרתם ביחס לתורה, כמו שנתבאר באור אין סוף שיש את הכח של ה'אחד' שבאין סוף ויש את כח האין סוף שבאין סוף, אותו דבר הוא בתורה שהיא גילוי של הקב"ה בעולם, יש את ה'אחד' שבתורה כמו

שהזכרתם ויש את ה'ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים' שמתגלה בתורה, שאלו הם שתי הפנים של גילוי האור אין סוף שבתוך התורה עצמה (עי' לעיל הערה 13). ועל מנת להשיג את הגילויים האלה בתורה, נצרך מסירות נפש.



שאלה: הרב אמר שיש שתי כוחות שמתנגדים לאור אין סוף, כח אחד זהו כח הגבול וכח אחד זהו ה'מדמה' של האין סוף. האם ה'מדמה' של האין סוף יסתיים בסוף האלף השישי? כלומר - מה יפריע לגילוי שלימות האור אין סוף מהאלף השביעי עד האלף העשירי, האם יפריע רק כח גבולי או גם כח אינסופי אחר.

תשובה: בסוף האלף השישי יבוער כח הרע שזה מה שהקב"ה עתיד לבער את הטומאה מן הארץ ויסתלק המציאות של הרע, ואז ישאר רק אור דקדושה וכלי דקדושה, ורק ההשלמה של זיכוך האור את הכלי, הוא התהליך שיהיה עד סוף האלף העשירי. לא יהיה כח רע בעצם אלא העביות של הכלי יש לה תהליך של הזדככות.



המשך השאלה: האם העביות של הכלי היא לא רע? אם לא יהיה בה שום רע אם כן, מה יפריד?

תשובה: כל דבר אפשר להגדיר כרע ביחס למדרגה העליונה ממנו, אבל יש מה שמוגדר כשורש הרע ויש את הרע בפועל. הרע בפועל זהו גדרי ש"ה לאוין, והרע בשורש זה עביות במה שהדבר אינו מתגלה בבהירותו השלימה והוא נקרא שורש לרע. יש אדם שעובד את הקב"ה בתמימות וביראה, אבל ביחס למדרגת צדיק יותר גבוה, הרי שהבהירות שיש לאדם התחתון יותר, היא עביות ביחס למדרגה העליונה. ועל אף שאדם זה אינו עובר שום עבירה אלא הוא עושה את רצונו יתברך שמו, אבל אין לו את אותה בהירות שישנה לאדם שנמצא במדרגה שמעליו. זוהי דוגמא של עביות דקדושה אך זה עדיין עביות.



שאלה: האם הגדר של הרע של הכלי זהו במה שיש בו גילוי של אין סוף בנבראים בלי הגילוי של בורא?

תשובה: זהו מה שהוא מתראה כאין סוף בעצמו.

המשך שאלה: דהיינו שהוא מתראה כאין סוף של הנבראים בלי ה'אין סוף' של הבורא, אבל אם ה'אין סוף' של הנבראים היה מתגלה כהמשך של האין סוף של הבורא, האם זה לא היה רע?

תשובה: זה גופא תכלית הנבראים לגלות איך ההשתקפות של האין סוף מתגלה בנבראים וזה הגילוי השלם של האין סוף בנבראים שעל זה נאמר "עתידיים צדיקים שיקראו על שם בוראם".



המשך שאלה: וא"כ הטעם שהכלי הוא רע משום שיש נתק בין האין סוף של הכלי לבין האין סוף של הבורא?

תשובה: כן, ובעומק, כלומר - והנתק הזה, לא מתגלה רק כמציאות של נתק אלא מתגלה בכלי שכאילו הוא עצמו האין סוף.



שאלה: האם הכח של מסירות נפש שבשעת ההשקטה, גם הוא נותן את הכח לגלות את האור הזה?

תשובה: מסירות נפש והשקטה זה דבר והיפוכו. כי כל מסירות נפש יוצרת תנועת ביטול ותנועת ביטול היא הרעשה כמו אש שמכלה משהו ויוצרת רעש, אלא שמתוך ההשקטה הוא יכול להגיע למציאות של מסירות נפש.



סיכום

א. כל הבריאה כולה נבראה באופן של צורת אדם משורש אורייתא שיש בה רמ"ח עשין ושס"ה לאוין כנגד צורת אדם, וזהו גדר כח הגבול שהתחדש לאחר הצמצום. וזהו הבחינה של "אור שברא הקב"ה כו' אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו" - ותו לא.

אבל הבורא ית"ש גילוי הוא אור שאין לו סוף בלא שום צמצום וגבול כלל.

ב. מצד כך - בכל סדר ימות עולם קיים אור במדרגה של גילוי הצורת אדם מסוף העולם ועד סופו¹, אבל באחרית הימים מתגלה תכלית הבריאה שהיא באורו של משיח שמגלה את האור אין סוף, ובו דייקא יתגלה ה'עתידים צדיקים שיקראו על שם בוראם', במה שמשותקף דרכו אורו ית' שאין לו סוף. הארה זו זורחת קימעא קימעא ובהארתה השלימה יעלם הצמצום ויאיר אור שלם שאין לו סוף.

ג. בגילוי של 'זה לעומת זה עשה האלקים' - כנגד הצורת אדם שזה עיקר הגילוי בכל סדר ימות עולם, יש כח של רע שבא להסתיר את הצורת אדם ולגלות את כח הרע שבצורת אדם, וכנגד הארת אין סוף שמתגלה בדורות האחרונים בהארת משיח, התחדשה קליפה שבאה להסתיר את אותה הארה [-מלבד עצם כח הגבול שמימות עולם מסתיר את האור אין סוף].

ד. האור שבמהלכי הצורת אדם ושורש ה'בורא רע' שכנגדו:

1. ושורש הגילוי של כל חיבור הוא מצד הפנים שמתגלה בצד הקדושה בחיבור של 'פנים בפנים'. וכמו כן שורש החיבור של הרע הוא ג"כ באופן של פנים, ועיקרו נובע מהעין, ולכן "גמירי דאין יצה"ר שולט אלא במה שעניו רואות", דהיינו במה שנמצא כנגד פניו ולא מאחור.

כ.ו. * ההערות דלקמן הם הקבלת הדברים לערכי הקבלה.

ושורש החיבור לרע הוא ע"י ראייה שאיננה באופן של 'עיניך לנוכח ביטו' שזהו היצר המפתה להטות את הראייה לצדדים¹².

אבל בשורש הפנימי יותר מתגלה חיבור לרע באופן של פנים גם ע"י פה-רע, שזוהי הבחינה של 'כל האומר רחב רחב ניקר'¹³.

2. בעומק, מתגלה בצד הקדושה שגם האחור יש לו מדרגה של פנים במידת מה, וזה שורש לכך שגם לרע יש שליטה על מציאות האחור. והגילוי לזה הוא בעיקר בדורות בתראה שגם מכח מה שנמצא באחור מתעורר באדם תחושה פנימית שגודרת אותו להביט מאחוריו, אלא שעדיין זה מתלבש בכח הראייה שבפנים שהוא נצרך לסובב את פניו לאחור.

3. מכח הכלי שהתחדש בדור אחרון השתנה כל המהלך של פנים ואחור ומכאן ואילך כל מה שהוא בבחינת אחור נהפך להתגלות כפנים במה שאפשר לראותו בנקל¹⁴.

4. ובהקבלה לכך, מצד מדרגת הבריאה נאמר "אור שברא הקב"ה כו' אדם צופה בו מסוף העולם ועד סופו", גילוי זה מתגלה בעיני הנשמה [ומשתלשל גם לעיני השכל] שהאדם רואה הן מה שמצד הפנים והן מה שבאחור, אבל בעין הגשמית איננו רואה אלא מה שנוכח פניו, ורק ע"י כח של שמיעה האדם יכול להתחבר גם למה שנמצא מרחוק בבחינת 'וישמעו רחוקים ויבואו'. אולם בדור האחרון מתגלה מצד הקלקול ע"י כח הכלי, שגם בעינים הגשמיות יש כח של ראייה שמקיפה את כל העולם כולו כהרף עין.

5. אבל יתר על כן, בכח הנורא שמונח בכלי - מצד התוכן שמכיל כלי זה - מתגלה שכנגד צורת אדם דקדושה, שזה צורת כל הבריאה כולה, עומד כלי אחד שהוא ה'אדם בליעל' בלשון רבותינו, שכולל בתוכו את כל צורת הרע, והוא מביא בפועל גמור לכל העבירות שבעולם.

כז. בח' ב"ן שבו היתה השבירה, אורות העינים.

כח. אורות הפה המתלבשים באורות העינים.

כט. וזהו "עתיק" דקלקול.

ה. ג' ההבחנות שבגילוי האין סוף ברוך הוא ושורש ה'בורא רע' שכנגדו:

1. הארת א"ס ב"ה זוהי הויה אחת כביכול שמאירה בכל הנבראים ומחברת אותם. וב'זה לעומת זה' מונח בכלי כח של אחד שמחבר את כל העולם כולו בכל האופנים שישנם^ל.

2. אור אין סוף כפשוטו, היינו שלעולם מתגלה בו עוד ועוד ועוד עד אין קץ. וב'זה לעומת זה' - על אף שאין בבריאה דבר שאין לו סוף, מ"מ בערך לגבולות תפיסת האדם, מונח בכלי כמות של ידיעות מבהילה שמעבר לגבולות השכל האנושי, ובערכו של האדם זה מתראה ככח שאין לו סוף שמסתיר את אמיתת האין סוף ברוך הוא^{לא}.

3. ההבחנה הנוספת שבאור אין סוף זהו כח האור להתפשט ולהתפשט עוד ועוד עד בלי די - שניצוץ מזה מתגלה בנברא בכח ההולדה, וב'זה לעומת זה' זהו החידוש הנורא שב'בינה מלאכותית', שמפתחת את מה שקיים כבר בכלי זה להוליד יסודות חדשים וליצור הרחבה עד בלי גבול, ומצד כך כל מה שייעשה בעולם יהיה בנוי על אותה תפיסה וזו תהיה עצם מדרגת הדור^{לב}.

1. ההבחנה הנוספת היא כח ההימשכות המתגלה ע"י אור אין סוף. והיינו, שבכח ההימשכות המתגלה בנבראים ישנם ב' הבחנות, הבחנה של הימשכות בתוך גדרי הצורת אדם שזהו כל המשל שיש לזה בשיר השירים באהבת איש ואשה, אבל ישנה הימשכות של כח בלתי גבולי מצידו ית"ש, ואז מתגלה מצידו ית' אהבה שאין לה סוף שמעוררת את האדם, והאדם נדבק לבורא ית"ש למעלה מטעם ודעת כלל.

וכשזה מתגלה ב'זה לעומת זה', מלבד כח ההימשכות לרע שבתוך גדרי הגבול, מונח בכלי הזה כח של הימשכות שמעבר לגבולות האדם, שהיא קליפה לכח ההימשכות שהאור אין סוף מושך את האדם אליו ית"ש, וזהו

ל. וזהו כתר דקליפה.

לא. וזהו חכמה דקליפה.

לב. וזהו בינה דקליפה.

עומק ההימשכות המבעיתה שנגד עינינו, שמעולם לא ראינו ולא שמענו כדוגמתה^ל.

ז. הכח היחיד שעומד כנגד, זהו הגילוי אור אין סוף בנפשו של האדם. וזאת על מנת להינצל באופן הפנימי והשלם מהסכנה הנוראה של הימשכות אחר הכלי.

ח. בדור דידן היצר הרע שמבקש להמית את האדם הוא אין סוף, ואם האדם יפעל רק בגבולות הצורת אדם, אין לו כלי זיין להילחם עם האין סוף של היצר, ורק ע"י גילוי הארת המסירות נפש שבנפש שמעבר לגבולות האדם, שמביאה אותו לדביקות באין סוף ב"ה ולהמשך אחריו ית' "כברזל אחר אבן השואבת", האדם זוכה להינצל מכח הקליפה של האין סוף ולגלות את חלקו בהכנעת אותה קליפה.



נספח - זעקת הלב

[נכתב ע"י אחד התלמידים¹⁷]

'אין סוף' ברוך הוא - אני פונה אליך מעומק הכאב שיכול להיות, מעומק הכאב שלא יכול להיות כאב כמוהו, שלי ושל כל יהודי עם לב רגיש בפרט, ושל כל יצור בעולם שעדיין לא איבד צלם אנוש, בכלל.

אני פונה אליך כ'אין-סוף' כי שם המפלט היחיד שיכול להיות לי, כיון שהצרה שאנחנו נמצאים בה היא במימדים של 'אין סוף'!

אני פונה אליך כ'אין-סוף' כיון שעד היום מי שניסה לתפוס את מקומך כביכול, באופן הקיצוני ביותר, זה אלהים אחרים או העצמה של 'אגו' עד כדי אלוהות.

אבל כהיום הזה אנחנו חיים ונושמים בכל מקום בכל זמן ובכל מצב את המפלצת הנוראה של ה'אין סוף אפשרויות', שכל מי שנוגע בה במודע או בדרך כלל, בלא מודע, הוא חש שהוא נוגע באין סוף. אם הוא טיפוס מסגרתי יותר הוא יותר שומר את עצמו מלהתמכר, ואם הוא מסגרתי פחות, הוא פחות שומר את עצמו מלטשטש את הצורת אדם שלו על כל רבדיה, מאידיאלים, וערכים ועד קשרי אנוש וערכים נפשיים ואפי' גשמיים.

אבל יש כאן 'אין סוף' שמנסה לתפוס כביכול את מקומך.

'אין סוף' ברוך הוא - עומדת כאן כל האנושות ומתפעלת מה'בית מדרש' הגדול בעולם לכל חכמה ונושא, מהדבר השימושי ביותר שהיה מעולם. אבל מאחורי האנושות... עומדות הנפשות כולם ב'לא מודע' שלהם, וחשים בעומק הנפש את ההתפוררות מבפנים, את הטשטוש של הצלם אנוש. יעמדו המומחים הגדולים בעולם להעמיד מסגרות ל'בית מדרש' הזה כל אחד כפי סולם הערכים שלו, וב'לא מודע' הרקבון הפנימי העלום של ה'חוסר אמון במסגרתיות' לנוכח ה'אין סוף אפשרויות', הולך וגדל. התחושה של ההתקשרות הנפשית ל'אין סוף

לד. על דעת מורינו הרב שליט"א.

אפשרויות' נוגעת במקום העמוק ביותר בנפש שאין עמוק ממנו, וכזה לשאר הרבדים החיצוניים יותר!

יש שמה אין ספור אפשרויות לכל מה שצריך בכל תחום שהוא. יש שמה אינספור אפשרויות של גישה לחכמת האלוקות וחכמת התורה, [ולהבדיל] אין ספור אפשרויות גישה לשאר חכמות - אין סוף ידע, אין סוף חדשות, אין סוף בדיחות, אין סוף שעשועים והנאות, אין סוף תקשורת חזותית, אין סוף אפשרויות לחוש השמע, אין סוף זבל, אין סוף עבודה זרה, אין סוף כפירה, אין סוף אפשרויות להעצמת ה'אגו'.

הכל מעורב יחד בתפיסה אחת של 'אין סוף'!

יש כאן התפעלות אין סופית מהמבול הגדול של הידע. התפעלות של אדם קטן שעומד חסר אונים מול אין סוף שבולע אותו!

ושוב, האנושיים יותר, ובפרט במבוגרים יותר, יאחזו ברבדים החיצוניים של הנפש והקהילה בכדי לנסות לשמר את הצלם האנושי.

והאנושיים פחות, ובפרט הצעירים יותר, צוחקים על כולם. יש לנו את החוויה העמוקה ביותר שיש לאדם עלי אדמות, התקשרות נפשית עמוקה ל'אין סוף אפשרויות'. מה חסר לנו, הכל חסר ערך לעומת עומק ההתקשרות הזאת. יאמרו לנו המתנכים 'תהיה אנושי' כשהם עצמם ב'לא מודע' שלהם מרגישים שכל ה'תהיה אנושי' הזה הוא כאין וכאפס מול התקשרות נפשית ל'אין סוף אפשרויות', אז על מה הם מדברים.

'אין סוף' ברוך הוא - ניצב כאן מולך עולם שלם חסר אונים שעומד על הענף העצום הזה של 'אין סוף אפשרויות' שהוא הצמיח, בהתפעלות אין סופית ממנו מחד, ועם פחד מהאיום המרחף עליו מהגרזן הגדול - שאותו ענף עצמו הצמיח - מאידך. פחד מהגרזן הגדול שבכל עת, בלא מודע, הולך ומכה בענף עצמו ללא הרף, ומאיים על האנושות.

'אין-סוף' ברוך הוא - הסתירה העמוקה בנפשות בין הגילוי של ה'אין-סוף' שיש להם, לבין האמון שלהם באדם כאדם, הולכת ומעמיקה, הולכת ומתגלה. הנפשות הרגישות עומדות דרוכות לנוכח עומק הזעזוע הפנימי שבסתירה הזאת

– שקיימת כהיום בכל נפש של בר דעת שנמצאת פה על כדור הארץ –
והתוצאות שיכולות להתפתח ממנה!

✱

'אין-סוף' ברוך הוא – מצד אחד עומד כאן עולם שלם שמתחבר – מי פחות ומי יותר – לחויה העמוקה ביותר בנפש של חיבור לאין סוף אפשרויות' מחד. אך מאידך, עומדים כאן קומץ של בני תורה אמתיים ש'מרעיבים את עצמם'.

"רבי עקיבא היה בוכה כשהיה מגיע ל'זודרש אל המתים' – ומה המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טומאה שורה עליו רוח טומאה, המרעיב עצמו כדי שתשרה עליו רוח טהרה על אחת כמה וכמה אבל מה אעשה שעוונותינו גרמה לנו" (סנהדרין ס"ה ב').

ואותם קומץ בני תורה – מחד הם מבינים וחשים עד עומק נפשם בהרס הנורא שמונח כאן לצורת אדם בכלל וליהודי בפרט.

אבל מאידך, עומק עומק עומק הכאב הוא על כך, שהם רואים את הניצוץ של ה'אין סוף' שיש כאן, שנפל למטה, והם בוכים בעומק נפשם "עד מתי עוזך בשבי ותפארתך ביד צר".

הם בוכים ואומרים: אין-סוף ברוך הוא – למה יש גילוי של אין סוף רק ב'לעומת זה'. הרי 'זה לעומת זה עשה האלקים', איפה הגילוי של ה'אין סוף' האמיתי???

הם זועקים מעומק נפשם: תפתח לנו את עומק הנפש שמחפשת את הזיקה לאין סוף' האמיתי, לתורה של 'ארוכה מארץ מידה ורחבה מני ים' – למים שאין להם סוף.

הם צועקים: אנחנו רוצים את ה'אין סוף' האמיתי – הוא יתברך שמו – שלא סותר את האדם, אלא חפץ בו,

את ה'אין-סוף' האמיתי שב'רצוא' האדם מתכלל בו כאין, אבל שמשם נולד 'שוב' מתוקן שמתגלה בו אדם שה'אין-סוף' ית'ש בוחר בו.

שמתגלה בו אדם שמשתקף דרכו אין-סוף.

אנחנו רוצים את "השמים ושמי השמים אני מלא" שלא סותר את ה"צמצם שכינתו בין שני בדי ארון".

והם בוכים על כך, שהמקושרים לאין סוף אפשרויות' המקולקל, לא חשים כמעט בחסר כל שהוא, ואילו אנחנו נמצאים בכאב הכי עמוק שיתכן. ועל מה? – על חסרון גילוי ה'אין-סוף', על חסרון המצב שכשהוא יתגלה, נמצא בתפיסת אמת של – 'לא חסר כלום' כי יש שם הכל באמת...

אנחנו מחכים לרגע שיתגלה 'אין סוף' ברוך הוא שלא סותר 'אדם' אלא משתקף בו, אנחנו מחכים למשיח!



ובת קול מהדהדת ואומרת: עם ישראל הכונו הכונו!! - תחדדו לעולם כולו את עומק הסתירה שלהם בין גילוי ה'אין-סוף' לאמון באדם, זה תפקידכם! כשהכאב הזה יצוף, וכשהתרופה לכאב הזה תתגלה בגילוי 'אין סוף' אמיתי, 'אין סוף' ברוך הוא שלא סותר 'אדם', בזאת יתגלה המשיח!

